

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Verne, Jules.; eneste af Jules Verne autoriserede danske Udg., forsynet med de originale franske Tegninger.

Titel | Title:

En Verdensomsejling under Havet

Udgivet år og sted | Publication time and place:

København : Kunstforlaget Danmark, 1913

Fysiske størrelse | Physical extent:

208 s., 1 tav. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58, - 359 - 8°

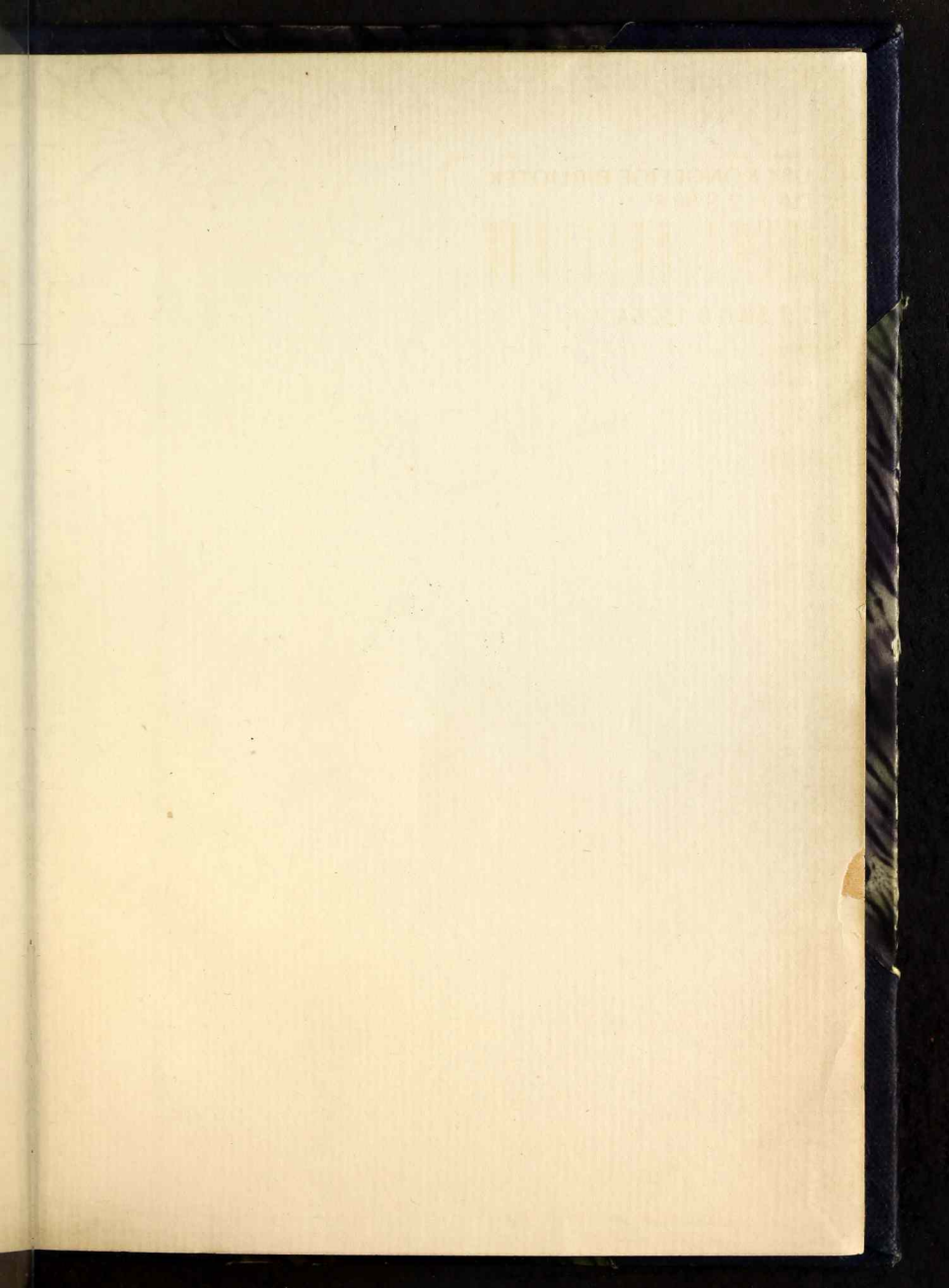
DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 58 8°

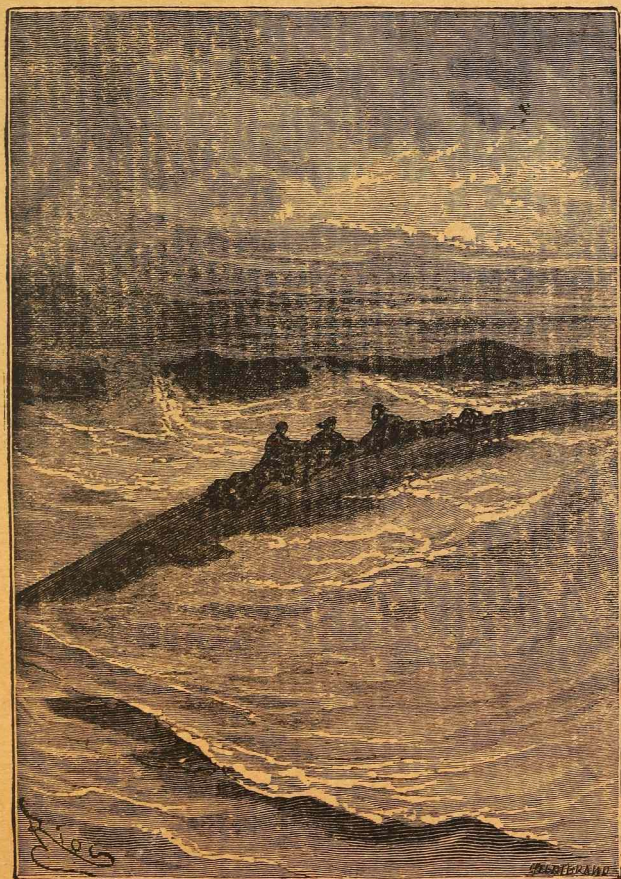
1 1 58 0 8 13244 9

REX 15

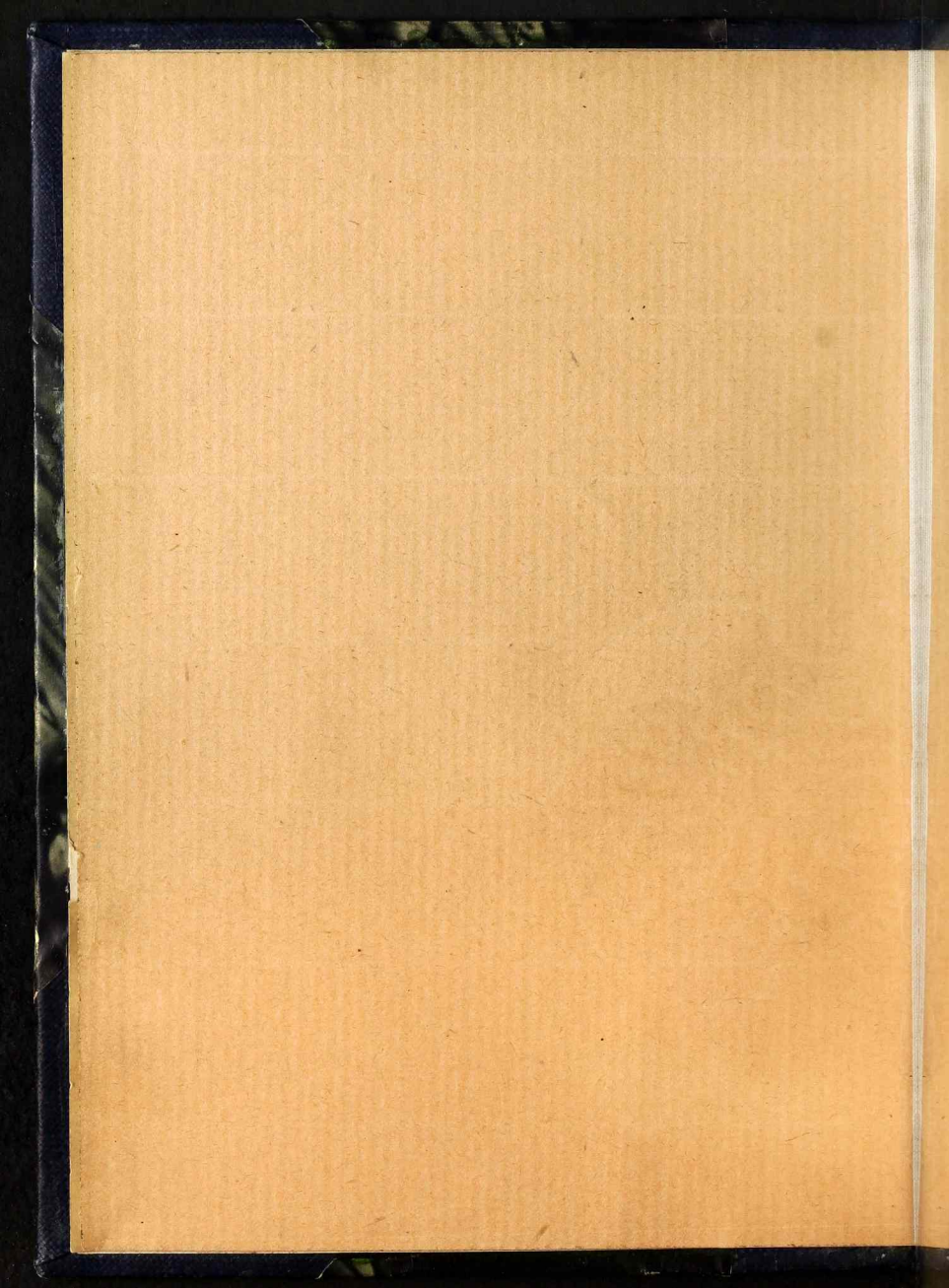

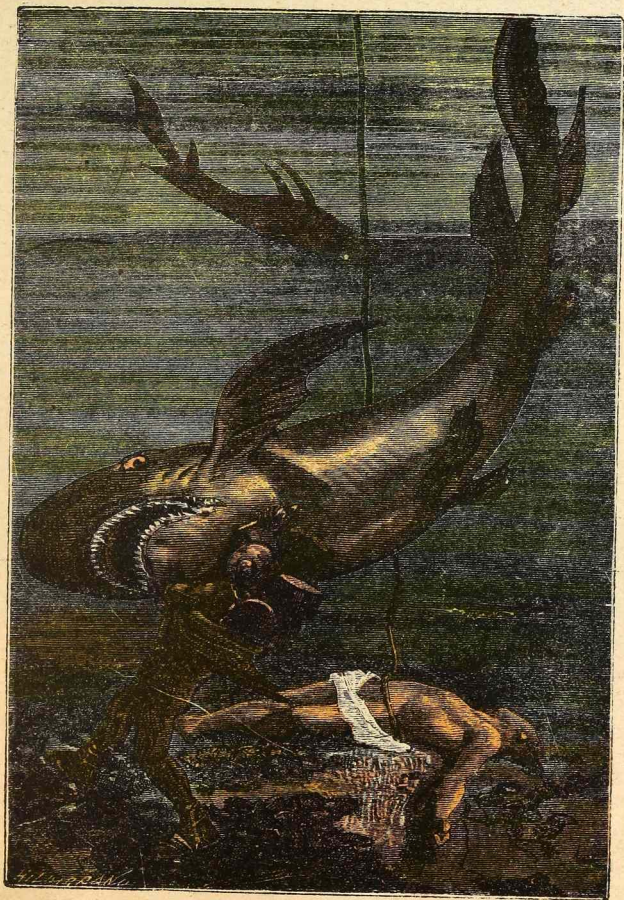

JULES VERNE
—
EN VERDENSOMSEJLING
UNDER HAVET

KUNSTFORLAGET „DANMARK“
KØBENHAVN

JULES VERNE

EN VERDENSOMSEJLING
UNDER HAVET

Eneste af Jules Verne autorise-
rede danske Udg., forsynet med
de *originale* franske Tegninger.

1914. 61227

KØBENHAVN
KUNSTFORLAGET »DANMARK»

EGMONT H. PETERSENS BOGTRYKKERI

1913

I.

Søslangen.

En sælsom, uforklarlig Begivenhed, som tildrog sig i Aaret 1866, vil sikkert endnu være i uforglemmelig Minde. Fra alle Sider og Kanter indløb der Beretning om, at mange forskellige Skibe paa deres Vej havde mødt en enorm Genstand, et aflangt Legeme, der lyste med en fosforagtig Glans og bevægede sig med utrolig Hastighed.

Som rimeligt var, afveg Beretningerne betydeligt med Hensyn til Genstandens Størrelse, men om dens Form var alle enige, og at der virkelig eksisterede et saa forunderligt Væsen, var der ingen Tvivl om.

Dampskibet „Guvernør Wigginson“ af Kalkutta-Burnach Linjen havde mødt en svømmende Masse 20 Kvartmil fra Australiens Østkyst. Kaptejnen havde i Begyndelsen troet at være stødt paa en ubekendt Klippe, som ikke var aftegnet paa Kortet, men pludselig havde den gaadefulde Genstand udsendt et Par mægtige Vandstraaler og var i næste Nu forsvundet.

En Uges Tid senere havde et andet Skib iagttaget det samme Fænomen i Stillehavet. Fjorten Dage efter var det blevet observeret paa 42 Gr. 15' nordlig Bredde og 60 G. 35' østlig Længde af Skibene „Helvetia“ og „Schannon“, der styrede modsat Kurs. Efter disse to Skibes Beretninger blev Uhyrets Længde ansat til noget over 100 Meter, og de største Hvaler, man kendte, havde aldrig overskredet et halvt hundrede Meter.

Og nu indtraf Beretningerne Slag i Slag. Skibe af Alverdens Nationer var stødt paa det mystiske Dyr, som snart blev de søfarendes Rædsel.

I nogle Lande, hvor man gjorde Nar af alt mellem Himmel og Jord, blev Uhyret heller ikke taget alvor-

ligt. „Søslangen“, som man kaldte den, kom paa Mode. Den blev besunget i Varieteerne og gav Stof til Aviserne i Agurketiden, men i de mere alvorlige og praktiske Lande som England, Amerika og Tyskland droftede man interesseret Fænomenet.

Snart efter begyndte en hidsig Kampagne i de lærde Selskaber og videnskabelige Tidsskrifter. I seks lange Maaneder varede Kampen, og endelig gav en Redaktør af et anset Vittighedsblad Uhyret Naadestødet og druknede det i et Hav af Latter.

I de første Maaneder af 1867 var Spørgsmaalet helt skrinlagt, men pludselig dukkede det atter op, og denne Gang med foruroligende Styrke. Nu drejede det sig ikke mere om at løse et videnskabeligt Problem, men at undgaa en alvorlig Fare. Uhyret blev atter til en Ø, Skær eller Klippe, men en bevægelig, ubestemmelig og uforklarlig Klippe.

Den 15. Marts 1867 stødte „Moravian“ af Montreal Ocean Kompagniet paa 27 G. 30' Bredde og 72 G. 15' Længde paa en Klippe, som ikke var aftegnet paa Kortet. Kun Skibets ringe Hastighed og Skrogets stærke Bygning var utvivlsom Aarsag til, at det ikke gik under med Mand og Mus.

Sammenstødet skete tidligt om Morgenen. Havet blev omhyggeligt undersøgt, men det eneste, der var at se, var, at Vandet i tre Kabellængders Afstand var i et voldsomt Oprør, og da Skibet senere kom i Dok, viste det sig, at en Del af Kølen var stødt af.

Dette Uheld vilde maaske være gaaet i Glemmebogen, som saa mange andre, hvis det ikke havde gentaget sig tre Uger senere under lignende Omstændigheder, og denne Gang vakte det yderligere Opsigt paa Grund af den Nationalitet, Skibets Reder tilhørte, og den Anseelse, han nød overalt.

Over hele den civiliserede Verden kender man den berømte engelske Reder Cunard, som i 1840 begyndte en regelmæssig Postfart mellem Liverpool og Halifax med tre Skibe. I Aarenes Løb forøgedes Materialet betydeligt, og i 1867 ejede Selskabet tolv store Skibe, hvoraf fire Skruedampere. Foretagendet blev ledet med stor Dygtighed og var stedse kronet med Held. I de 26 Aar, Cunard

Liniens Skibe havde befaret Atlanterhavet, var aldrig en eneste Rejse blevet forsinket, aldrig et Menneskeliv eller et Skib gaaet til Grunde. Derfor vakte ogsaa det Uheld, som ramte et af Liniens bedste og største Skibe, uhyre Opsigt.

Den 13. April 1867 befandt „Scotia“ sig paa 15 G. 12' Længde og 45 G. 37' Bredde. Vejret var smukt, Havet roligt. Vinden gunstig og Skibet løb med en Fart af tretten Knob. Om Aftenen, da Passagererne indtog deres Te i Salonen, mærkedes et let Stød. Dette var tilsyneladende snarere fremstaaet af et skærende Instrument end af et borende eller stødende, men iøvrigt var det saa let, at ingen af Passagererne skænkede det den ringeste Opmærksomhed, for Skibets Mandskab pludselig kom styrtende op paa Dækket og skreg: „Skibet synker! Skibet synker!“

Passagererne blev grebet af en panisk Skræk, men Kaptajn Anderson gjorde alt for at berolige dem. Faren kunde ikke være overhængende, thi „Scotia“ var med vandtætte Skilevægge delt i syv Afdelinger og kunde godt taale at tage en Del Vand ind. Kaptajnen begav sig straks ned i Skibsrummet og konstaterede, at Vandet var trængt ind i femte Afdeling, som allerede stod højt under Vand. Til alt Held laa Maskinrummet ikke i denne Afdeling, ellers vilde Ilden under Kedlerne straks være blevet slukket.

Kaptajnen gav øjeblikkelig Ordre til at standse Maskinen, og en af Matroserne gik ned som Dykker for at undersøge Skaden. Han fandt et Hul paa to Meters Størrelse i Kølen. Skibet fortsatte sin Rejse med halv Kraft og naaede først Liverpool tre Dage senere end bestemt.

En nøjere Undersøgelse af Skibet viste et regelmæssigt Hul i Form af en ligesidet Trekant. At Jernpladerne overhovedet kunde være gennemborede, tydede paa, at det anvendte Redskab maatte have været et meget haardt Instrument, der efter med al Kraft at være blevet stødt ind i Skibet ved en tilbagegaaende, men iøvrigt uforklarlig Bevægelse havde trukket sig ud igen.

Disse Kendsgerninger satte atter den offentlige Mening i lidenskabelig Bevægelse. Fra nu af blev alle de Sø

ulykker, som man ikke kendte en bestemt Aarsag til, sat i Forbindelse med Uhyret, og det gaadefulde Dyr blev gjort ansvarlig for mange Menneskeliv, og den offentlige Mening forlangte energisk, at Havet — koste, hvad det vilde — skulde befries for dette frygtelige Uhyre.

II.

For og imod.

Paa den Tid, da disse Begivenheder tildrog sig, kom jeg tilbage fra en videnskabelig Undersøgelserrejse, som den franske Regering havde overdraget mig i min Egenskab af Professor i Naturhistorie. I Slutningen af Marts rejste jeg fra Nebraska tilbage til New York med mine kostbare Samlinger, og derfra var det min Hensigt at tiltræde Hjemrejsen til Frankrig i Begyndelsen af Maj Maaned. Jeg var netop midt i Ordningen af mine mineralogiske, botaniske og zoologiske Skatte, da Uheldet med „Scotia“ indtraf.

Jeg var fuldstændig inde i alle det brændende Spørgsmaals Enkeltheder, men det mystiske ved Sagen interesserede mig i høj Grad. Det var mig ganske umuligt at danne mig en bestemt Mening, og jeg svajede fra den ene Yderlighed til den anden. At det gaadefulde Væsen eksisterede, tvivlede jeg ikke et Øjeblik om, og selv de største Skeptikere maatte lade sig overbevise ved Synet af det mystiske Hul i „Scotia“s Bund.

Hypotesen om en svømmende Ø eller en undersøisk Klippe var for længst opgivet. Ogsaa Formodningen om et omkringdrivende Vrag maatte forkastes paa Grund af den Hastighed, hvormed den mystiske Genstand skiftede Plads.

Der var kun to Løsninger mulig, og begge havde lige ivrige Tilhængere: det ene Parti holdt paa et Uhyre, med enorme Kræfter, det ene Parti var mest tilbøjelig til at tro paa en Undervandsbaad med en usædvanlig Bevægkraft. Denne sidste Antagelse kunde imidlertid ikke holde Stand overfor de Undersøgelser, som blev foretaget i begge Verdensdele. Det var absolut usandsynligt, at en Privatmand var Ejer af en saadan Maskine; hvor-

og hvorledes havde han kunnet lade den bygge, uden at det var blevet almindelig bekendt?

Nej, kun en Stat kunde være Ejer af en slig Helvedes-maskine, og det kunde godt tænkes, at en Stat havde forstærket sin Flaade med en saa frygtelig Maskine, der kunde bringe Død og Undergang over alle eventuelle Fjender.

Men ogsaa denne Antagelse maatte man opgive overfor de forskellige Regeringers bestemte Benægtelser, og da det drejede sig om en Sag af en saa almen Interesse som den oversøiske Skibsfart, saa kunde man ikke drage Sandheden af disse Benægtelser i Tvivl. Tilmed var det umuligt, at Bygningen af et saadant undersøisk Fartøj kunde være forbleven skjult for Offentligheden. Under slige Omstændigheder vilde det alene for en Privatmand have været vanskeligt at bevare Hemmeligheden, men for en Stat, hvis mindste Handlinger bevogtes af de rivaliserende Magter, var det en absolut Umulighed.

Under mit Ophold i New York nød jeg den Ære at blive udspurgt om min Mening om Fænomenet. Jeg havde i Frankrig udgivet en Bog med Titlen: „Havets Hemmeligheder“. Denne Bog var blevet vel modtaget i den lærde Verden og havde gjort mig til Specialist i denne endnu temmelig ukendte Del af Naturvidenskaben. Min Mening om det omdebatterede Spørgsmaal blev æsket fra flere Sider, men jeg forholdt mig tavs saa længe som muligt. Jeg blev imidlertid pint og plaget fra alle Kanter, og da endelig „New York Herald“ indtrængende opfordrede Professor Pierre Arronax fra Paris til at udtale sig, vovede jeg mig frem for Offentligheden med min Mening.

Jeg betragtede Sagen fra alle Sider, den politiske saa vel som den videnskabelige og gengiver her et Uddrag af en meget omfangsrig Artikel, som blev offentliggjort den 30. April:

„Vi maa altsaa“, skrev jeg, „efter at have underkastet de forskellige Gisninger en nøje Prove uden at have fundet den fyldestgørende, til sidst naa til den Anskuelse, at det gaadefulde Væsen er et Havdyr med ganske overordentlige Kræfter.

Vi kender intet til de store Havdybder, vi har ikke haft Midler til at udforske dem. Hvad foregaar der i disse skjulte Dybder? Hvilke Skabninger lever saalangt under

Havets Overflade? Hvorledes er disse Skabningers Organisme? Det bliver kun Gisninger og Formodninger, vi kan fremsætte om disse Spørgsmaal.

Enten kender vi alle de Skabninger, som vor Jord er befolket med, eller ogsaa kender vi dem ikke.

I sidste Tilfælde, hvis Naturen virkelig endnu har Hemmeligheder for os, saa tør man vel uden at være altfor dristig antage, at der eksisterer Fiske- eller Søpattedyr, som bebor de uendelige Havdybder og som kun ved et Tilfælde, et Lune, om man vil, med lange Mellemrum bliver ført op til Havets Overflade.

Men gaar man derimod ud fra, at man kender alle de levende Skabninger, som befolker vor Jord, maa nødvendigvis det omtalte Dyr henføres til en af de allerede kendte Arter, og i saa Tilfælde er jeg mest tilbøjelig til at antage det for en Kæmpe-Narhval.

Den almindelige Narhval eller Søenhjørningen kan opnaa en Længde af tyve Meter. Gør vi nu dette Dyr fem, ja, endog ti Gange større og forstærker dets Vaaben i tilsvarende Grad, saa faar vi det omtalte Uhyre, som vilde være i Stand til at gennembore „Scotia“.

Narhvalen er forsynet med en Støtdand af Elfenben, en Hellebard, som den populært kaldes. Den er saa haard som Staal, og man har fundet slige Tænder boret ind i Hvalerne, som Narhvalerne altid besejrer. Andre Tænder er med stort Møje og Besvær trukket ud af Skibsskrog, hvor de har boret sig ind. Det naturhistoriske Museum i Paris ejer en saadan Tand, som er 2 Meter 25 Centimeter lang og har otte og fyrretyve Centimeter i Omfang.

Tænk vi os nu dette Vaaben ti Gange saa stærkt, selve Dyret i Besiddelse af en tidobbelst Kraft og yderligere i Stand til at tilbagelægge ti Kvartmil i Timen, og multiplicerer vi endvidere dets Volumen med dets Hurtighed, faar vi et Stød, der rigeligt er i Stand til at frembringe en Katastrofe som den før omtalte.

Saaledes kan det mærkelige Fænomen forklares — forsaavidt de forskellige Beretninger virkelig hviler paa faktiske Kendsgerninger, et Forhold, som stadig er underkastet en vis Tvivl.“

Disse sidste Ord var egentlig en Fejghed fra min Side.

Jeg vilde til en vis Grad holde paa min Professorværdighed og ikke udsætte mig for at blive til Latter, hvis hele Historien løb ud i Sandet. Jeg holdt mig en Bagdør aaben, skønt jeg paa Bunden af mit Hjerte troede fuldt og fast paa „Uhyret“.

Min Artikel blev ivrig droftet og vandt en Mængde Tilhængere. Den Løsning, som den foreslog, gav Fantasien frit Spillerum, og den menneskelige Tanke finder nu engang Behag i at beskæftige sig med slige overnaturlige Væsner.

Havet er det bedste Element, det eneste Sted, hvor Kæmpedyr — i Sammenligning med hvilke Elefanter og Næsehorn kun er Dværge — kan opstaa og udvikle sig. Havets Dybder har afgivet de største Eksemplarer af Søpattedyr, og hvem véd, om dets Dybder endnu ikke skjuler Skaldyr af et grupvækkende Udseende. I Urtiden var baade Dyr og Fugle langt større end nu, og hvorfor skulde da ikke Havet, som uforanderligt bliver det samme, i sit ukendte Dyb have bevaret nogle Væsner fra en tidligere Tidsalder? Hvorfor skulde det ikke i sit Skød skjule de sidste Arter af nogle kæmpemæssige Skabninger?

Men lad os fra Fantasiens Rige vende tilbage til Virkeligheden! Den offentlige Mening hældede til min Anskuelse og krævede højlydt, at Havet skulde befries for det frygtelige Uhyre, som truede Handlen paa de oversøiske Lande. Handelsselskaberne og Assuranceselskaberne var fuldstændig enig med Publikum.

Amerika gjorde det første Skridt. I New York begyndte man at udruste en Ekspedition, som skulde forfølge Narhvalen. En hurtigsejlende Fregat „Abraham Lincoln“ blev sat i Stand til med et Øjeblikks Varsel at kunne stikke i Søen. Kaptajn Farragut fik Overkommandoen og fremskyndede ivrigt Udrustningen.

Men som det saa ofte gaar: fra det Øjeblik, man havde bestemt sig til at forfølge Uhyret, forsvandt det sporløst. I to Maaneder hørte man ikke det ringeste til det. Det var næsten, som havde Uhyret faaet Nys om det Komplot, man havde smeddet imod det. Man havde droftet det altfor ivrigt gennem det transatlantiske Kabel, paastod et Vittighedsblad, det snedige Dyr havde opsnap-

pet et Telegram og laa nu paa Havets Bund og gottede sig over Menneskenes Dumhed.

Da Fregatten endelig var sejklar og fuldt udrustet til en længere Rejse, anede man ikke, hvor man skulde sejle hen. Endelig indtraf der Meddelelse om, at et Skib, som løb ind til Shanghai, tre Uger forinden havde set Dyret i den nordlige Del af Stillehavet.

Denne Efterretning vakte enorm Opsigt. Kaptajn Farragut fik kun nogle faa Timers Frist til at fyre op under Kedlerne.

En halv Time, inden „Abraham Lincoln“ skulde hejse Anker, fik jeg følgende Brev:

Hr. Professor Arronax!

5. Avenue,

New York.

Hvis De vil slutte Dem til „Abraham Lincoln“s Ekspedition, vilde det meget glæde de Forenede Staters Regering at se Dem repræsentere Frankrig i dette Foretagende. Kaptajn Farragut har modtaget Ordre til at stille en Kahyt til Deres Disposition.

Ærbødigst

J. A. Hobron,

Sekretær i Marinen.

III.

Herren behager.

Tre Sekunder før dette Brevs Ankomst havde jeg lige-saa lidt tænkt paa at forfølge Narhvalen som paa at rejse til Nordpolen. Tre Sekunder efter, at jeg havde læst Brevet, følte jeg mig fuldt og fast overbevist om, at det var mit egentlige Kald, mit eneste Livsmaal at jage efter dette gaadefulde Uhyre og befri Verden for det.

Jeg var lige kommen tilbage fra en anstrengende Rejse og trængte til Ro og Hvile. Jeg længtes efter at gense

mit Fædreland, mine Venner, mit lille Hjem i Paris, mine sjeldne og kostbare Samlinger. Men alt var glemmt i samme Nu — Træthed, Venner, Samlinger, jeg skænkede dem ikke en Tanke og greb med Begærlighed den amerikanske Regerings Tilbud.

„Forøvrigt,“ tænkte jeg, „fører alle Veje til Evropa, og Uhyret vil maaske være saa elskværdigt at føre mig til Frankrigs Kyster. For at gøre mig en personlig Tjeneste vil dette ærværdige Dyr maaske lade sig fange i Evropas Farvande, og det skal være mig en speciel Glæde at skænke det naturhistoriske Museum i Paris en halv Meter af dets frygtindgydende Hellebard.“

Men foreløbig maatte jeg opsøge Narhvalen i det stille Hav, og det kunde jo ikke nægtes, at det var en betydelig Omvej til Evropa.

„Conseil!“ raabte jeg.

Conseil var min Tjener, en trofast Ledsager paa alle mine Rejser, en brav Flamlænder, hvem jeg satte stor Pris paa og som til Gengæld var mig hengiven med Liv og Sjæl. Af Naturen var han noget flegmatisk og intet formaaede at bringe ham ud af Fatning. Han var umaadelig pligtopfyldende og forstod stedse at klare sig i enhver Vanskelighed.

Han havde fulgt mig i ti Aar over alt, hvor Videnskaben havde ført mig hen, og aldrig havde han beklaget sig over Rejselivets Besværligheder og aldrig længtes han mod Hjemmet, hvor længe vi end var borte. Forøvrigt kunde han glæde sig over et fortræffeligt Helbred, havde enorme Kræfter og vidste ikke, hvad det vilde sige at have Nerver.

Han var tredive Aar gammel og altsaa fem Aar yngre end sin Herre.

Han havde kun én Fejl: han talte bestandig til mig i tredje Person.

„Conseil!“ raabte jeg atter, medens jeg med feberagtig Hast begyndte Forberedelserne til min Afrejse. I Reglen plejede jeg ikke at spørge ham, om han havde Lyst eller ej til at ledsage mig paa mine Rejser, men denne Gang drejede det sig om en Ekspedition, som kunde trække ud i en uoverskuelig Tid, en dristig Forfølgelse af et Uhyre, som var i Stand til at knuse Fregatten saa let

som en Nødeskal, og man maatte betænke sig to Gange, inden man indlod sig paa et saadant Foretagende.

„Conseil!“ raabte jeg for tredie Gang.

„Kaldte Herren?“

„Ja, min Ven. Pak Kufferterne. Vi rejser om en halv Time.“

„Som Herren behager,“ lød det rolige Svar.

„Der er ikke et Sekund at spilde. Fyld Kufferterne med saa meget Tøj og Linned, som kan være i dem, men skynd dig!“

„Og Herrens Samlinger?“ spurgte Conseil.

„De maa foreløbig blive, hvor de er.“

„Og Herrens levende Hjortesvin?“

„Det maa Hotellets Folk passe. Forøvrigt skal jeg træffe Anstalter til at faa det ført til Paris.“

„Vi skal altsaa ikke tilbage til Paris?“

„Nej — jo — det vil sige ikke direkte,“ svarede jeg undvigende.

„Som Herren behager.“

„Vi sejler med „Abraham Lincoln“.“

„Som Herren behager.“

„Du véd, min Ven, dette frygtelige Uhyre — den berygtede Narhval — den vil vi søge at befri Verden for. Forfatteren til et Værk som „Havets Hemmeligheder“ kan ikke undslaa sig for at ledsage Kaptajn Farragut paa hans farlige Ekspedition, naar han bliver opfordret dertil. Det er et ærefuldt, men farligt Hverv, men vor Kaptajn er en modig Mand —“

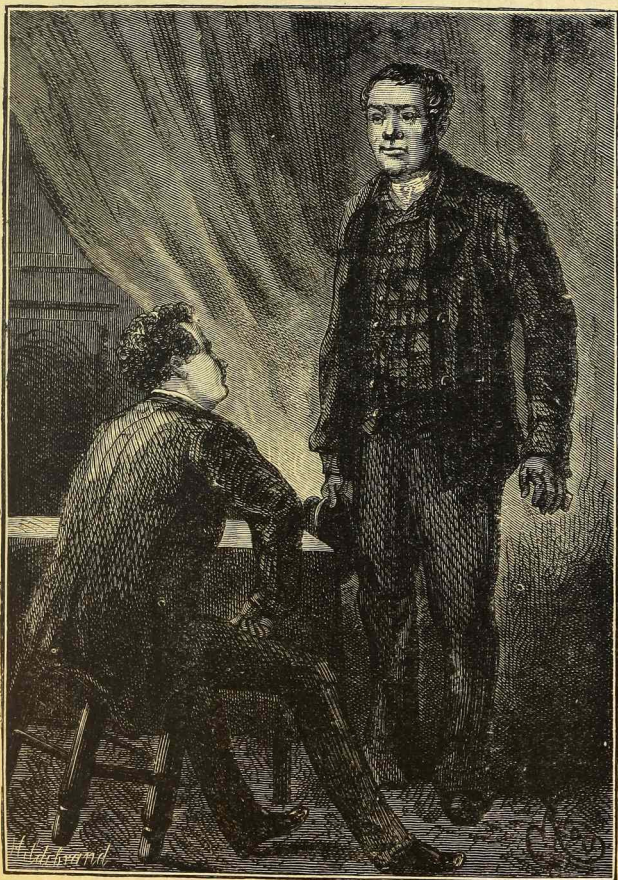
„Naar Herren tager med, tager jeg ogsaa med.“

„Jeg vil ikke skjule for dig, Conseil, at det er ikke alle, som vender levende hjem fra dette Togt.“

„Det maa Herren om,“ svarede Conseil.

Et Kvarter efter var Kufferterne pakkede. Conseil havde besørget hele Indpakningen, men jeg kunde trygt overlade ham dette Arbejde. Saa betalte jeg min Hotelregning, gav Ordre til at sende mine Samlinger af døde og levende Dyr til Paris, steg op i en Vogn og kørte i strakt Karriere til Havnen, hvor „Abraham Lincoln“ laa med Dampen oppe.

Bagagen blev bragt om Bord. Jeg spurgte efter Kaptajn Farragut. En Matros førte mig hen i Forstavn,

•Kaldte Herren?• — •Ja, min Ven. Pak Kufferterne. Vi rejser om en halv Time. •

hvor der stod en høj, statelig Mand, som venligt rakte mig Haanden.

„Det er maaske Professor Pierre Arronax?“ spurgte han.

„Ja. Og det er maaske Kaptajn Farragut?“

„Netop. Velkommen om Bord, Hr. Professor. Deres Kahyt er parat.“ Han gav en Matros Ordre til at føre mig til den for mig bestemte Kahyt. Her traf jeg allerede Conseil i Færd med at ordne Bagage.

Da han var i Stand til at besørge dette Arbejde alene, gik jeg atter op paa Dækket, hvor det sidste Tov netop i dette Øjeblik kastedes los.

I samme Nu satte Skruen sig i Bevægelse, og under Menneskemængdens Hurraraab stod „Abraham Lincoln“ for fuld Damp ud i Atlanterhavet.

IV.

Ned Land.

Kaptajn Farragut var en dygtig Sømand, sit Skib værdig; det og han var ét, og han var Sjælen deri. Om Uhyrets Eksistens nærede han ikke den mindste Tvivl, og han tillod overhovedet ikke, at dette Emne blev diskuteret paa hans Skib. Uhyret eksisterede, og han havde svoret at ville befri Havet for det, og alle, som kendte ham, nærede ikke den mindste Tvivl om, at enten vilde Kaptajn Farragut dræbe Narhvalen eller Narhvalen Kaptajn Farragut — et tredje gaves ikke.

Officererne om Bord delte deres Chefs Anskuelse og anstrengte sig til det yderste for at komme Uhyret til Livs. De fleste af dem tog frivilligt Vagt som Udkigsmænd, og saa længe Solen stod paa Himlen, opholdt Matroserne sig det meste af Dagen oppe i Masterne, og dog var „Abraham Lincoln“ endnu ikke naaet ind i Stillehavets fordægtige Farvande.

Mandskabet længtes brændende efter at træffe sammen

med Narhvalen, kaste Harpunerne efter det, trække det om Bord og flaa det. De iagttog med spejdende Blikke Havets Overflade saa meget ivrigere, som Kaptajn Farragut havde udsat en Belønning paa to Tusind Dollars til den, der var den første, som signaliserede Dyret.

Jeg var ligesaa ivrig som alle de andre. Conseil var den eneste, som ikke deltog i den almindelige Begejstring.

„Abraham Lincoln“ var forsynet med alt, hvad der kunde tænkes at komme til Anvendelse over for Kæmpedyret. Vi var i Besiddelse af alle mulige Redskaber lige fra Harpuner, som udkastes med Haanden, til en Kanon, en Baglader, som med Lethed udslyngede et Projektil paa flere Kilogram i sejsten Kilometers Afstand.

„Abraham Lincoln“ manglede intet i Retning af morderiske Midler, og den havde tilmed noget, som var endnu bedre — Hvalfangernes Konge Ned Land.

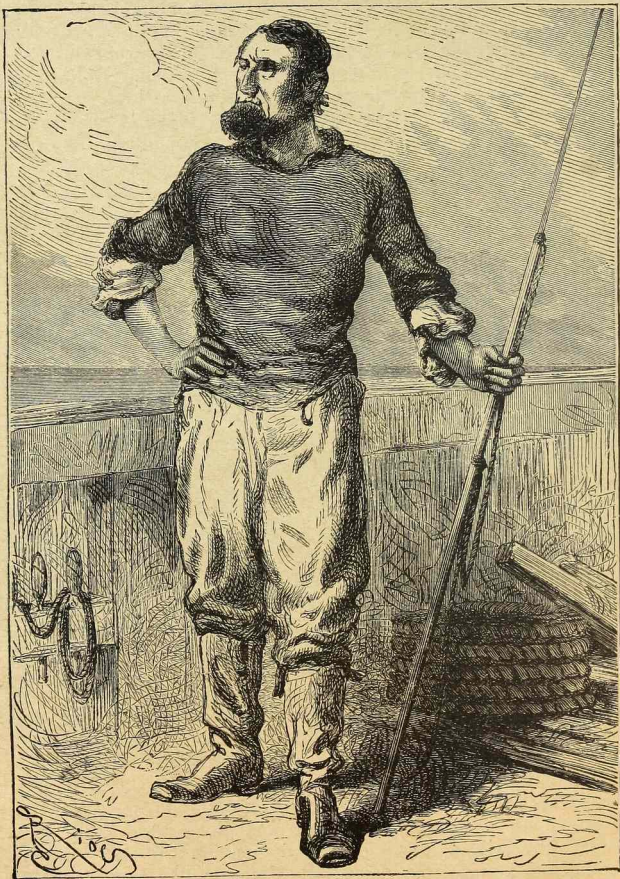
Ned Land var født i Kanada og havde ikke sin Lige i sin farlige Haandtering. Han var i Besiddelse af en enestaaende Koldblodighed, Dristighed og Snildhed, og den Hval eller Kaskelot, som skulde undslippe hans Harpun, maatte være meget durkdreven. Ned Land var omtrent fyrretyve Aar gammel, over seks Fod høj, kraftig bygget, alvorlig og indesluttet, men blev let hidsig, naar man sagde ham imod.

Kaptajn Farragut havde gjort klogt i at knytte denne Mand til sit Skib — hans sikre Øje og kraftige Arm opvejede som ingenting hele det øvrige Mandskab.

Kanadierne er jo oprindelig Franskmænd, og muligvis var det Grunden til, at Ned Land straks kastede hele sin Kærlighed paa mig. Hvor indesluttet han ellers var, saa var han dog meget meddelssom overfor mig, og jeg lyttede gerne til hans Beretninger om de Eventyr, han havde oplevet i Polarhavet paa sine dristige Togter.

Og hvad mente Ned Land om Søhyret? Ja, jeg maa være ærlig og tilstaa, at han ikke troede paa Narhvalen og at han var den eneste om Bord, der ikke delte den almindelige Anskuelse, men han undgik saa omhyggeligt at komme ind paa dette Emne, indtil jeg en Aften gik ham tæt paa Klingen.

En vidunderlig Aften — det var den 30. Juli, altsaa

Hvalfangernes Konge Ned Land.

tre Uger efter vor Afrejse fra New York — befandt Fregatten sig netop paa Højden af Kap Blanc, en Snes Mil udenfor den patagoniske Kyst. Vi havde allerede overskredet Stenbukkens Vendekreds, og inden der var forløbet otte Dage, vilde „Abraham Lincoln“ vugge sig paa Stillehavets Bølger.

Ned Land og jeg sad paa Dækket og skuede ud over det hemmelighedsfulde Hav, hvis Dybder hidtil havde været utilgængelige for Menneskenes Øjne. Ganske naturligt førte jeg Samtalen hen paa Kæmpenarhvalen og undersøgte de Chancer, vor Ekspedition havde for at fange Uhyret. Da Ned Land forholdt sig tavs til alle mine Udgydelser, tabte jeg Taalmodigheden og vendte mig imod ham med et direkte Spørgsmaal.

„Er det virkelig muligt, Ned Land, at De ikke tror paa det Dyrs Tilværelse, som vi forfølger? Har De nogen bestemt Grund til ikke at tro paa det?“

Kanadieren saa' længe paa mig, inden han svarede, saa strøg han med Haanden Haaret bort fra Panden, lukkede Øjnene halvt og sagde:

„Maaske, Hr. Professor.“

„Det er umuligt, Ned, at De, som er Hvalfanger af Profession og som kender Havets store Dyr ud og ind og som let i Deres Fantasi maa kunne udmale Dem slige Uhyrer, det er umuligt, siger jeg, at De er den eneste her om Bord, som tvivler.“

„Deri tager De netop fejl, Hr. Professor. Netop fordi jeg har set saa mange store og farlige Dyr og har harpuneret og dræbt dem, kan jeg ikke tænke mig Muligheden af, at der skulde eksistere et saadan Uhyre, som alene med sin Støtdand er i Stand til at gennembore et Skibs Jærnplader.“

„Og dog har man ofte hørt Tale om Skibe, som Narhvalens Tænder har boret sig op i.“

„Ja, Træskibe,“ svarede Kanadieren; „dog har jeg aldrig selv set det, og indtil jeg ser det med mine egne Øjne, benægter jeg Muligheden af, at Hvaler, Kaskelotter eller Narhvaler er i Stand til at gøre sligt.“

„Nej, véd De nu hvad, Ned —“

„Det nytter ikke, Hr. Professor. Alt, hvad De vil, kun ikke det. Maaske en Kæmpepolyp —“

En Verdensomsejling under Havet.

„Nej, det passer ikke, Ned. En Polyp er et Bløddyr, og selv om den var nok saa stor, vilde den dog være ganske ufarlig overfor Skibe som „Scotia“ og „Abraham Lincoln“.“

„De mener altsaa virkelig, Hr. Professor, at vi har at gøre med et enormt Søpattedyr?“ spurgte Ned Land med et Smil.

„Ja, det er min faste Overbevisning, som hviler paa Kendsgerningens Logik. Jeg tror, det er et Dyr, der hører til Hvirveldyrene ligesom Hvalerne, Kaskelotterne og Delfinerne, et Dyr, som er forsynet med et hornagtigt Vaaben og af en ganske overvældende Styrke.“

„Hm!“ brummede Ned Land og rystede paa Hovedet som en, der ikke vil lade sig overbevise.

„Ja men Menneske dog!“ udbød jeg utaalmodigt, „naar De ikke tror paa det, hvordan vil De da forklare det, der hændte med „Scotia“?“

„Maaske — maaske er det slet ikke sandt,“ svarede Ned Land langsomt.

Det var haabløst at diskutere længere med ham. Imidlertid kunde Hullet i „Scotia“s Bund ikke bortdisputeres. Dette Hul kunde ikke være opstaaet af sig selv, og da det ikke var fremkommet ved nogen undersøisk Klippe, maatte et Dyrs gennemborende Forsvarsvaaben absolut være Aarsag dertil. Men for at bestemme dette Dyrs Art og Familie, maatte man først dissekere det, for at dissekere det, maatte man fange det — for at fange det, harpunere det — for at harpunere det, se det — hvilket beroede paa Mandskabets Aarvaagenhed, og for at se det, møde det — hvilket beroede paa Tilfældet.

V.

Paa Lykke og Fromme.

Den 6. August styrede „Abraham Lincoln“ endelig ind i Stillehavet.

„Nu gælder det!“ raabte Matroserne til hverandre.
Og de spærrede Øjnene op paa vid Gab. Dag og Nat

gjorde ikke længere nogen Forskel, det gjaldt jo blot om at tjene de to Tusind Dollars.

Selv jeg, hvem Belønningen ikke fristede i nogen særlig Grad, var lige saa ivrig som de andre. Jeg gav mig knap Tid til at spise eller sove, og hvad enten det saa regnede eller stormede eller Solen bagede paa Dækket, saa blev jeg dog paa min Post og stirrede med spændte Blikke ud over Havets Overflade. Jeg delte Officerernes og Mandskabets Ophidselse, naar en Hval drillende hævdede sin sortagtige Ryg op over Bølgerne. I saadanne Øjeblikke fyldtes Dækket med Matroser og Officerer, og alle stirrede med højtbankende Hjerter paa den sig lystigt boltrende Hval. Ogsaa jeg stirrede og stirrede, til jeg var lige ved at stirre mig blind, medens Conseil paa sin sædvanlige flegmatiske Maade roligt bemærkede:

„Hvis Herren ikke spærrede Øjnene saa meget op, vilde Herren sikkert kunne se meget bedre.“

Og naar „Abraham Lincoln“ da forandrede Kurs og styrede hen imod Dyret, viste det sig stedse kun at være en ganske almindelig Hval, der forsvandt i Dybet under en Regn af Eder.

Vejret var os stadig gunstigt. Havet var roligt, og man kunde overse det i lang Afstand.

Ned Land fremturede stadig i sin Halsstarrighed. Af Dagens tolv Timer tilbragte han de otte i sin Kahyt med at læse eller sove, og naar han endelig viste sig paa Dækket, saa' han næsten aldrig ud over Havet, skønt hans skarpe Syn kunde have været os til uvurderlig Nytte. Jeg bebrejdede ham ofte hans Ligegyldighed, og han plejede da at svare, at var det virkelig et Dyr, vi forfulgte, saa var det sikkert for længe siden langt borte fra disse Farvande, thi hvis man kunde tro de forskellige Ting, der blev sagt om det, saa var det jo i Stand til at bevæge sig med en ganske utrolig Hurtighed.

Denne Paastand kunde jeg ikke svare paa. Aabenbart famlede vi i Blinde, men hvad skulde vi gøre?

Endelig befandt vi os paa det Sted, hvor Dyret sidst var blevet set. Alle om Bord var i den frygteligste Ophidselse, de kunde hverken spise eller sove, og mindst tyve Gange om Dagen opskræmmedes vi af et Raab fra en af Matroserne, men hver Gang viste det sig at være et

optisk Bedrag. Efter en saadan Spænding maa Reaktionen nødvendigvis komme.

Den lod heller ikke vente længe paa sig. I tre Maaneder — tre lange Maaneder, hvor hver Dag var en hel Evighed — gennempløjede „Abraham Lincoln“ det Stille Hav, undersøgte hvert Punkt fra Japan til Amerikas Kyst, og der fandtes intet, intet uden det uendelige, øde Hav! Ikke det mindste Spor af Kæmpenarhvaler, en undersøisk Klippe, en flydende Ø eller et eller andet sælsomt Naturfænomen.

Med den for den menneskelige Aand saa naturlige Bevægelighed gik man nu fra den ene Yderlighed til den anden. De, der før ivrigst havde forfægtet Uhyrets Eksistens, var nu de første til at fratælde deres tidligere Tro. De Bjerge af Grunde, som havde optaarnet sig i et helt Aar, styrtede nu pludselig i Grus, og Mandskabet forlangte mere og mere højlydt, at „Abraham Lincoln“ skulde sætte Kursen mod Hjemmet.

Man kan ikke med Rette sige, at Mandskabet ligefrem gjorde Mytteri, men ligesom i sin Tid Columbus forlangte Kaptajn Farragut til sidst en Frist af tre Dage. Havde man ikke set Dyret inden disse tre Dages Forløb, skulde „Abraham Lincoln“ tiltræde Hjemrejsen.

Dette Løfte blev afgivet den 2. November, og Mandskabets Humør steg atter. De begyndte igen at iagttage Havet og der blev gjort flittigt Brug af Kikkerterne. Det var en sidste Udfordring til Kæmpenarhvalen, som af forskellige Grunde ikke lod til at ville tage imod Udfordringen.

I to Dage løb „Abraham Lincoln“ med halv Kraft, men den 4. November svandt uden at afsløre den underjordiske Hemmelighed.

Den følgende Dag, den 5. November, udløb Fristen, og Kaptajn Farragut skulde i Følge sit Løfte styre Kursen mod Hjemmets Kyster.

Fregatten befandt sig den Gang paa 31 G. 15' nordlig Bredde, et Par hundrede Mil udfor Japan. Aftenen nærmede sig, der var lige slaaet otte Glas. Maanen var i første Kvarter, men skjulte sig bag tunge Skymasser. Havet var roligt som sædvanligt.

Jeg stod netop ovre ved Styrbord og lænede mig ud

over Rølingen. Conseil stod ved Siden af mig og stirrede sløvt frem for sig. Mandskabet og Officererne stod i Klynger et Stykke borte og stirrede ud over Havet og paa Skyerne, som trak sig tættere og tættere sammen.

Jeg havde kunnet mærke paa Conseil, at han delte den almindelige Mening.

„Naa, Conseil,“ sagde jeg halvt i Spøg, „nu har du for sidste Gang Lejlighed til at tjene to Tusind Dollars.“

„Hvis Herren tillader det, vil jeg gøre Herren opmærksom paa, at jeg ikke et Øjeblik har gjort Regning paa denne Sum, og den amerikanske Regering kunde trygt have udlovet hundrede Tusind Dollars uden at frygte for at blive fattigere af den Grund.“

„Ja, det er en dum Historie, som vi aldrig burde have indladt os paa. Vi har spildt den kostbare Tid til ingen Nytte. Nu kunde vi for længe siden have været hjemme i Frankrig.“

„Ja, i Herrens lille Hjem, og jeg kunde have ordnet Herrens Samlinger.“

„Det er sandt nok, Conseil, og jeg er desværre bange for, at man ler af os derhjemme.“

„Man ler sikkert af Herren og — ja, jeg véd ikke, om jeg maa sige det?“

„Tal du kun rent ud af Posen, Conseil.“

„Saa har Herren ogsaa fortjent det.“

„Synes du?“

„Ja, naar man er saa lærd som Herren, bør man ikke udsætte sig for —“

Conseil fik ikke talt ud, i det samme lød Ned Lands kraftige Stemme:

„Der har vi ham! Røt forude!“

VI.

For fuld Kraft.

I samme Sekund, dette Raab lød, styrtede samtlige Matroser, Officerer, Kaptajnen, ja, selv Fyrbøderne, der kom op fra Maskinrummet, forud til Ned Land. Maskinen blev

øjeblikkelig standset, og Fregatten gled frem, kun ført af Vinden og Strømmen.

Det var allerede næsten helt mørkt, og skønt jeg vidste, at Kanadieren havde et ualmindelig skarpt Blik, saa maatte jeg uvilkaarligt spørge mig selv, om han ikke havde taget fejl.

Men Ned Land havde ikke taget fejl, og vi saa' nu alle den Genstand, han pegede paa.

To Kabellængder forude for Skibet blev Havets Overflade pludselig klart oplyst som af en uhyre elektrisk Lampe, der kastede sine Straaler ud i en langstrakt Oval, stærkest i Midten og gradvis fortonende sig ud over Havet i lang Afstand.

„Det er kun en Ophobning af fosforlysende Elementardele,“ udbød en af Officererne.

„Nej,“ svarede jeg med Overbevisningens Varme. „Det er et elektrisk Skær — men se, det bevæger sig! Det kommer hen imod os!“

Ved dette Syn raabte og skreg Folkene i Munden paa hverandre.

„Stille!“ tordnede Kaptajn Farragut, „alle Mand paa Plads! Fuld Kraft paa Maskinen! Haardt Bagbord!“

Fyrbøderne styrtede ned i Maskinrummet. Et Øjeblik efter beskrev „Abraham Lincoln“ en Bue og fjernede sig fra det oplyste Sted, nej, gjorde Forsøg paa at fjerne sig, men det lykkedes ikke, thi Uhyret fordoblede sin Fart og nærmede sig med utrolig Hastighed Fregatten.

Vi vovede knap at trække Vejret. Det var egentlig mere Overraskelse end Frygt, der gjorde os stumme. Dyret nærmede sig mere og mere, men pludselig forsvandt det, men blot for at dukke op et Øjeblik efter paa den anden Side af Skibet — et Sammenstød syntes uundgaeligt.

Til Trods for den Spænding og Ophidselse, hvori jeg befandt mig, kunde jeg dog ikke lade være med at undre mig over Kaptajn Farraguts Manøvrer. Vi flygtede i Stedet for at angribe, og da jeg gjorde ham opmærksom herpaa, svarede han, at han jo ikke vidste, hvad det var for et Uhyre, han havde at gøre med og at han ikke turde sætte sit Skib og sine Folks Liv paa Spil i dette Mørke, men saa snart Dagen gryede, vilde han gaa over til Angreb.

Hele Natten blev Besætningen paa Benene; Søvn kunde der ikke være Tale om. „Abraham Lincoln“ gik nu kun for halv Kraft, og ogsaa Dyrets Hastighed var taget af.

Henad Midnat forsvandt det, eller rettere sagt, det gik ud, som et almindeligt elektrisk Lys. Var det flygtet? Vi frygtede det næsten, men haabede det ikke.

Lidt efter Klokken et hørte vi pludselig en øredøvende Hvislen, som af en Vandstraale, naar den af al Kraft slynges op i Luften.

Kaptajn Farragut, Ned Land og jeg stod netop sammen i Forstavnen.

„Ned Land, er det ikke den samme Lyd, som naar Hvalerne støder Vandet ud af Næseborene?“ spurgte Kaptajnen.

„Jo, men jeg har aldrig før set saadan en Hval som denne, der var saa venlig at skaffe mig de to Tusind Dollars.“

„Ja, Belønningen tilkommer med Rette Dem.“

„Jeg vil dog gerne gøre mig lidt mere fortjent til den, og med Deres Tilladelse vil jeg snakke et Par Ord med den i Morgen tidlig.“

„Hvem siger, at den har Lyst til at høre paa Dem?“ bemærkede jeg smilende.

„Naar jeg kan komme den saa nær, at min Harpun kan naa den, er den pænt nødt til at høre paa mig.“

„Saa kommer jeg vel til at stille en Hvalfangerbaad til Deres Disposition,“ mente Kaptajnen.

„Ja.“

„Det er det samme som at sætte mine Folks Liv paa Spil.“

„Ja, og mit med,“ svarede Kanadieren roligt.

En Timestid senere viste den lysende Stribe sig atter og denne Gang endnu stærkere end før. Trods Afstanden, trods Havets Brusen og Vindens Tuden kunde man tydeligt høre Dyrets Hale piske Bølgerne, og dets hvæsende Aandedræt.

Klokken seks begyndte Dagen at gry, og ved Morgens første Skær forsvandt Narhvalens elektriske Glans. Klokken syv var det helt lyst, men en tæt Taage indhyllede alt.

Jeg var klatret op i Mastetoppen, og paa Skibet var

alt parat til Dyrets Modtagelse. Ned Land stod bevæbnet med sin Harpun rede til at slynge den mod Uhyret.

Klokken otte lettede Taagen, og et Øjeblik efter var hele Horisonten klar.

„Nu er den om Bagbord!“

Det var atter Ned Land, som havde raabt, og heller ikke denne Gang tog han fejl. I en halv Mils Afstand saa' man et langt sortagtigt Legeme dukke op over Vand-skorpen, dets Hale piskede Bølgerne til Skum og et langt sydende Kølvand beskrev den Retning, Dyret havde taget.

Nu gav Kaptajnen Ordre til at styre løs paa det, og under Mandskabets Hurraraab gik Fregatten frem med fuld Kraft. Skibet styrede lige løs paa Dyret — dette lod det roligt komme ind paa sig — gjorde da pludselig en Vending, som om det vilde flygte, men betænkte sig aabenbart atter og satte blot Farten lidt mere op.

Denne Jagt varede næsten tre Kvarter, og i hele denne Tid lykkedes det ikke Skibet at vinde en eneste Meter ind paa Dyret.

Kaptajnen snoede utaalmodigt sit store Skæg.

„Ned Land!“ raabte han.

Kanadieren nærmede sig langsomt.

„Er det stadig Deres Mening, at vi bør sætte en Baad ud?“

„Nej,“ svarede Ned Land, „dette Dyr lader sig ikke fange frivilligt, der er ikke andet at gøre end at sætte Farten yderligere op, og saasomt vi er den nær nok, slynger jeg min Harpun imod den.“

Farten blev sat op. Maskinernes Tryk var nu saa stærkt, at vi stod i Fare for at springe i Luften.

Klokken tolv var vi ikke naaet et Skridt videre end Klokken ti, og et Forsøg, der blev gjort paa at dræbe Dyret med en Kugle, gav intet Resultat, da Kuglen prelede af mod dets Side.

Vort eneste Haab var nu at udmatte Dyret, men ogsaa dette syntes at skulle glippe. Aftenen brød frem og Natens Mørke sænkede sig over det urolige Hav.

Da Klokken var ti, saas atter det skinnende, hvide Lys. Dyret bevægede sig nu aabenbart ikke længere, det syntes at vugge paa Bølgerne eller at sove.

Denne Chance maatte vi benytte. Fregatten nærmede sig

lydløst, Kanadieren indtog sin Post ved Bugsprydet — nu var vi kun et halvt hundrede Meter fra den lysende Oval — jeg saa' Ned Land hæve sit Vaaben, saa' det flyve gennem Luften og hørte det prelle af mod Dyrets Sider, som var det en Klippe, det ramte.

I samme Nu slukkedes Lyset og to enorme Vandstraa-ler slyngedes ind over Fregattens Dæk lige som en rivende Strøm, kastede Mandskabet om og skyllede mig over Bord.

VII.

En Hval af en ukendt Art.

Forunderligt nok mistede jeg ikke Bevidstheden. Jeg sank og sank, men jeg havde altid været en dygtig Svømmer og et Par kraftige Tag bragte mig hurtigt op igen til Havets Overflade.

Mit Blik søgte først og fremmest Fregatten. Havde de opdaget min Forsvinden? Havde de sat en Baad i Vandet? Kom de mig til Hjælp?

Det var bælgmørkt omkring mig. I det fjerne saa jeg en stor, sort Masse, der blev utydeligere og utydeligere. Det var Fregatten, der sejlede fra mig, og jeg var for-
tabt.

„Hjælp! Hjælp!“ skreg jeg og begyndte at svømme. Mine Klæder hæmmede mine Bevægelser, de klæbede sig fast til min Krop — jeg sank — kunde ikke faa Vejret.

„Hjælp!“ Med de sidste svindende Kræfter udstødte jeg dette Raab. Vandet trængte ind i min Mund og jeg vilde uvægerligt være gaaet til Bunds, hvis ikke en kraftig Haand havde grebet fat i mig og havde trukket mig op til Overfladen. Tæt ved mit Øre lød en kendt Stemme:

„Hvis Herren vil være saa venlig at lægge Armen om min Hals, vil Herren bedre kunne holde sig oppe.“

„Conseil! Er det dig?“

„Ja, Herre.“

„Stakkels Conseil, blev du ogsaa slynget over Bord!“

„Nej, jeg sprang ud efter Herren.“

Den brave Knøs havde ikke et Sekund betænkt sig paa at ofre sit Liv for muligvis at frelse mit.

„Og Fregatten?“ spurgte jeg.

„Jeg tror ikke, Herren skal gøre mere Regning paa den. Da jeg sprang fra Borde, hørte jeg Styrmanden raabe, at Roret var brækket og Skruen løsnet — jeg antager, at Uhyret har gjort det med sin Tand, men det er slemt nok for os, thi nu er den ikke længer i Stand til at styre.“

„Saa er det ude med os!“

„Maaske“, svarede Conseil roligt, „men saa længe der er Liv, er der Haab.“

Conseils urokkelige Koldblodighed gav mig nyt Mod, men Tøjet klæbede fast til mig som en blytung Masse, og det var kun med den yderste Anstrengelse, at jeg formaade at holde mig oppe.

„Tillader Herren, at jeg hjælper Herren Klæderne af.“ Og uden at afvente min Tilladelse stak han sin Kniv ind under Tøjet og flængede det med et raskt Snit. Et Øjeblik efter havde jeg krænget det af mig, og jeg ydede nu Conseil den samme Tjeneste.

Alligevel var vor Stilling fortvivlet. Maaske havde de slet ikke bemærket vor Forsvinden paa Skibet, og selv om de havde det, var Roret knækket, og de kunde ikke komme os til Hjælp. Vort eneste Haab stod til Redningsbaaden. Til alt Held var Havet stille, og vi lod os flyde paa Ryggen for ikke at udmatte os mere end højst nødvendigt.

Da der var gaaet nogle Timer, fik jeg pludselig Krampe. Jeg maatte klynge mig til Conseil — uden ham havde jeg allerede nu været fortabt. Men det varede ikke længe, før jeg horte ham stønne tungt, og jeg indsaa, at hans Kræfter ikke ret længe kunde strække til for os begge.

„Slip mig, Conseil,“ hviskede jeg.

„Slippe Herren! Aldrig!“ svarede han. I samme Øjeblik tittede Maanen frem bag Skyerne, jeg saa' mig om, og langt ude i det fjerne bemærkede jeg Fregatten som et lille, mørkt Punkt. En Baad var ikke at øjne. Jeg vilde raabe om Hjælp, men det var mig umuligt at faa en Lyd over mine Læber. Men Conseils kraftige Stemme rungede

ud i Nattens Mørke, og det forekom mig, at hans Raab blev besvaret.

„Hørte du det?“ stammede jeg.

„Ja.“

Conseils Stemme skar atter gennem Stilheden, og denne Gang var der ingen Fejltagelse mulig. En menneskelig Stemme svarede os, en mørk Genstand skød frem i Vandet umiddelbart foran os, en Haand greb fat i mig — og jeg tabte Bevidstheden.

Da jeg atter slog Øjnene op, saa' jeg Conseils og et andet bekendt Ansigt bøje sig over mig.

„Ned Land!“ udbød jeg.

„Ja, Hr. Professor. Det er mig.“

„Hvor er vi?“

„Paa Ryggen af Deres Kæmpehval.“

„Jeg forstaaer Dem ikke, Ned.“

„Det er let nok at forstaa, og nu forstaaer jeg ogsaa, hvorfor min Harpun prellede af mod dets Sider — Deres Dyr er nemlig lavet af Jernplader.“

Kanadierens sidste Ord havde en forbavsende Virkning paa mig. Jeg klatrede hurtigt op paa den Genstand, som havde ydet os Tilflugt. Fladen var glat og lød som Metal, naar man slog paa den.

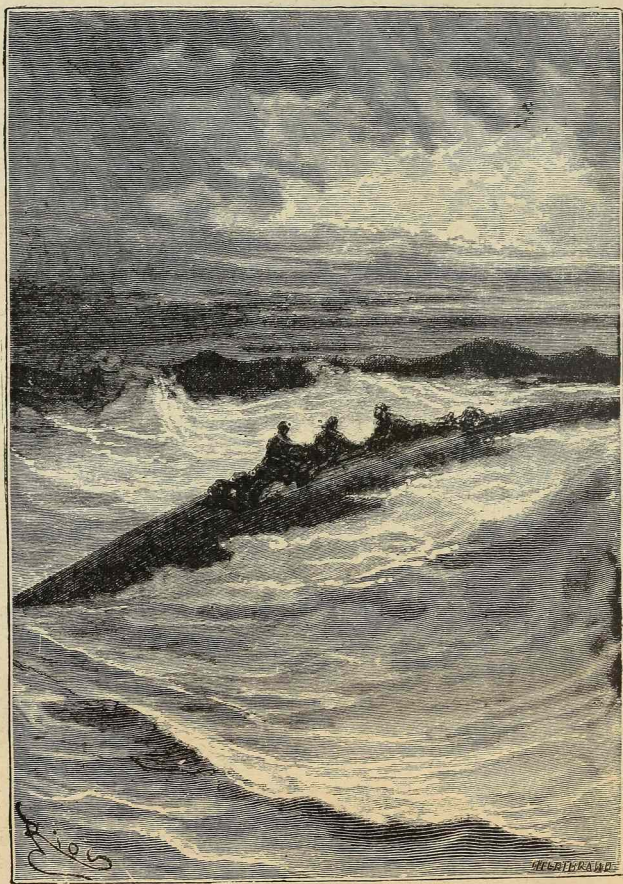
Der var ingen Tvivl mulig længere — Dyret, som havde sat hele Verden paa den anden Ende, var et Værk af Menneskehænder!

Der var ingen Tvivl om, at vi sad paa Ryggen af en Undervandsbaad, og naar saa var, maatte der være Mennesker inde i den.

For Øjeblikket laa den stille, men netop som vi drøftede vor Opdagelse, hørte vi en underlig snurrende Lyd, der aabenbart hidrørte fra en Skrue, og Fartøjet satte sig i Bevægelse.

„Det kan være godt nok,“ brummede Ned Land, „men jeg giver ikke en sur Sild for mit Liv, hvis den pludselig dukker under.“

Han havde Ret. Det var absolut nødvendigt at komme i Forbindelse med de Mennesker, som uden Tvivl opholdt sig nede i Fartøjet. Jeg følte mig frem for at finde en Aabning eller et Kooje, men det var mig ikke muligt at opdage noget.

Der var ingen Tvivl om, at vi sad paa Ryggen af en Undervandsbaad.

I det samme forsvandt Maanen til alt Uheld bag Skyerne, og et kulsort Mørke sænkede sig over os. Vi maatte afvente Dagens Komme.

Vor Frelse afgang helt og holdent af Fartøjets mystiske Ejer. Hvis det behagede ham, var vi fortabt.

Endelig var den lange Nat til Ende. Jeg har kun ufuldstændige Indtryk tilbage af den. Kun én Erindring staar mig klar. Havet var stille, Vinden havde lagt sig, men alligevel bildte jeg mig undertiden ind at høre fjerne Toner af en vidunderlig skøn Musik.

Da Dagen gryede, standsede Baaden atter. Vi hørte en Raslen inde fra Fartøjet, som om nogle Slaaer blev skubbet til Side, en Plade aabnede sig, en Mand kom til Syne i Lugen — og forsvandt atter med et forfærdet Skrig.

Et Par Minutter efter kom otte maskerede Mænd op og slæbte os ned i Kæmpehvalens Indre.

VIII.

Mobilis in Mobile.

Denne brutale Bortførelse gik for sig med Lynets Hurtighed. Jeg véd ikke, hvilket Indtryk alt dette gjorde paa mine Lidelsesfæller, men jeg for min Part følte en iskold Gysen løbe ned ad Ryggen paa mig.

Saasart den snævre Plade havde lukket sig over os, befandt vi os i et kulsort Mørke. Vi var alene.

Ned Lænd rasede som en vanvittig.

„De Dæville!“ bandte og skældte han, „de opfører sig, som var det deres Mening at æde os. Men den første, der kommer i Nærheden af mig, bliver stødt ned med min Kniv — den har jeg da Gud ske Lov endnu i Behold!“

Jeg søgte at berolige ham saa godt, jeg kunde. Pludselig tændtes en Lampe, og vort Fængsel laa badet i et saa stærkt Lyshav, at jeg uvilkaarligt maatte lukke mine Øjne, og da jeg atter aabnede dem, saa' jeg, at Lyset stammede fra en elektrisk Pære i Loftet.

Et Øjeblik efter traadte to Mænd ind. Den ene var en lille, kraftig Skikkelse med tæt, sort Haar og fyrrige Øjne, som straks røbede Provençaleren.

Den anden havde stærkt markerede Træk. Selvtillid, urokelig Energi og Mod stod præget i hans Ansigt. Manden var høj og rank, og det var mig, som indgød hans Nærhed mig en vis Beroligelse. Om han var fem og tredive eller halvtreds Aar, var det umuligt at bestemme. Han havde en lige Næse, en fint tegnet Mund og 2 Rækker pragtfulde Tænder.

Begge Mænd var iført noget mærkeligt Tøj af en mig hidtil ukendt Vævning, Odderskindshuer og lange Støvler af Sælhundskind.

Den højeste af Mændene, som aabenbart var Anføreren, betragtede os meget skarpt og henvendte derpaa et Par Ord til sin Ledsager i et Sprog, som jeg aldrig før havde hørt.

Den anden rystede paa Hovedet og svarede i det samme Sprog. Jeg følte, at noget maatte der gøres og tog derfor Ordet paa Fransk og fortalte ham vor Historie uden at overdrive i ringeste Maade. Jeg nævnte vore Navne, men Manden med de store, klare Øjne hørte roligt og opmærksomt paa mig, skønt det ikke lod til, at han forstod et eneste Ord af alt, hvad jeg havde sagt.

I den Tro, at han muligvis forstod Engelsk, lod jeg Ned Land forsøge sig i dette Sprog, og han gentog næsten ordret min Fortælling, men heller ikke denne Gang syntes vi at have bedre Held med os. Kanadieren sluttede sin Beretning med en Ed og gav tilsidst vor Vært at forstaa, at vi var lige ved at dø af Sult.

Nu kom Turen til Conseil, som paa det tyske Sprog berettede om alle vore Genvordigheder. Heller ikke dette syntes at hjælpe. Jeg tog mig nu mægtigt sammen, samlede alle de Brokker, som jeg endnu mindedes fra min Skoletid, og begyndte at fremsætte Sagen paa Latin. Cicero vilde sikkert have vendt sig i sin Grav, hvis han havde hørt mig, men hvad brød jeg mig om det, naar blot det lykkedes mig at gøre mig forstaaelig.

Efter at dette sidste Forsøg ogsaa var strandet, vekslede de to Mænd nogle Ord og forlod os.

„Det er nederdrægtigt!“ skreg Ned Land, „der gør vi de to Hallunker den Ære at tale baade Fransk, Engelsk, Tysk og Latin til dem, og dog gør de sig ikke en Gang den Ulejlighed at svare os.“

„Vær nu rolig, Ned, det nytter jo ikke at blive hidsig,“ sagde jeg.

„Men vi dør af Sult —“

„Snak,“ sagde Conseil, „vi kan holde ud længe endnu.“

„Vi vil ikke tabe Modet,“ mente jeg, „og lad os foreløbig opsætte vor Døm over vor Vært —“

„Jeg er for længst færdig med min Døm,“ afbrød Ned mig, „det er Skurke —“

„Fra hvilket Land?“

„Skurkeland!“

„Det Land kender jeg ikke, kære Ned, og jeg er ude af Stand til at bestemme, hvilken Nationalitet, vore Værtsfolk tilhører. Efter deres Ydre at dømme maa de være Sydlændinge, men deres Sprog lyder nærmest som Hebraisk i mine Øren.“

„Selv om de ikke forstod, hvad vi sagde, saa skulde man dog tro, at det hele Verden over betyder, at man er sulten, naar man spærrer Munden op og peger med Fingrene paa den,“ brummede Ned.

Knap havde han udtalt disse Ord, før Døren aabnedes. En Mand traadte ind og bragte os hver en hel Dragt af det samme mærkelige Stof, vor Vært havde været iført. Medens vi tog Tøjet paa, begyndte han at dække Bord.

„Det lover godt,“ mente Conseil.

„Det er vist noget rart Hundefæde, man faar at spise her,“ svarede Ned, „Skildpaddeliver, Hajfrikadeller og Sælhundebøf.“

Endelig kunde vi sætte os til Bords, og havde det ikke været for Værelsets Skyld, kunde jeg godt have troet, jeg spiste paa en af Verdens fineste Restauranter. Kun Brød og Vin manglede. Vandet var friskt og koldt, men det var Vand, hvad Ned Land var dødelig fornærmet over. Flere af Retterne kendte jeg ikke, men de var veltillavede og smagte godt. Servicet var yderst elegant, og hver eneste Ske, Gaffel, Kniv og Tallerken havde følgende Indskrift:

Mobilis in Mobile
N.

Bevægelig i det bevægelige Element! Det passede godt nok paa en Undervandsbaad. Og N var aabenbart den gaadefulde Værts Forbogstav.

Conseil og Ned gav sig ikke Tid til at reflektere. De slugte Maden, og jeg var ikke længe om at følge deres Eksempel. Da mine to Lidelsesfæller ikke formaaede at sætte mere til Livs, strakte de sig paa Gulvet og faldt øjeblikkelig i Søvn. Det varede længe, inden mine Øjne lukkede sig, og da jeg endelig sov ind, forfulgtes jeg af de frygteligste Drømme.

IX.

Manden fra Havet.

Jeg havde ingen Anelse om, hvor længe jeg havde sovet, men da jeg vaagnede, var det mig næsten umuligt at trække Vejret. Mine Kammerater, der endnu sov, lod ogsaa kun til med Anstrengelse at trække Vejret i den varme, forplumrede Luft i det indelukkede Rum. Grunden var aabenbart den, at vort Fængsel var saa tæt, at ingen ny Lufttilførsel kunde finde Sted, og medens vi sov, havde vi brugt al den Luft, der var derinde.

Der maatte have været nogen inde hos os, medens vi sov, thi der var taget af Bordet. Det forekom mig at være en hel Evighed siden, jeg havde spist, men forøvrigt kunde det være det samme, naar blot jeg havde kunnet faa Luft — jeg gispede formelig efter Vejret. Den Sult, der nagede mig, var intet i Sammenligning med denne langsomme Kvælning.

Ned Land væltede sig paa Gulvet og et hæst, uarticuleret Skrig banede sig Vej over hans Læber og vækkede Conseil, der rejste sig halvt op og saa' paa mig med sine store, bedrøvede Øjne.

Netop som det var os umuligt at holde det ud længere, strømmede en frisk Luftning pludselig ind til os gennem usynlige Ventilner, og det kan nok være, at vi fyldte vore Lunger. Conseil og jeg hengav os henrykt til denne Nydelse, men Ned Land var ikke nær saa fromt et Gemyt.

„Ja, Luft kan være godt nok,“ brummede han, „men det fylder ikke i Maven, og min Mave siger mig, at det snart maa være Middagstid.“

„Middag,“ udbød jeg, „nej, sig hellere Frokost, thi vi har aabenbart sovet mindst fire og tyve Timer.“

„Middag eller Frokost — det er mig ligemeget, naar blot jeg faar noget at spise,“ mente Ned Land.

Men det lod ikke til, at vore gaadefulde Fangevogtere agtede at give os noget. Ned Land rasede som et vildt Dyr, dundrede med begge Næver paa Jærndøren og brølede paa Mad, men ikke en Lyd hørt. Maskinens Stempelslag, som tidligere havde lydt ned til os, var nu opørt. Baaden maatte aabenbart ligge stille — og denne Stillehed var næsten udholdelig.

Mine Tanker kredsede uafbrudt om den Fremtid, der ventede os. Jeg nægter ikke, at alt som Tiden gik, svandt mine Forhaabninger mere og mere, og mørke Anelser fyldte min Sjæl. Conseil forholdt sig stadig rolig, men Ned Land hvinede og skreg som en rasende.

Endelig hørt en sagte Støj udenfor Døren. Slaaen blev skubbet til Side, Døren aabnedes og en Mand traadte ind. Inden jeg endnu havde gjort en Bevægelse, havde Ned Land kastet sig over ham og grebet ham i Struben. Han vilde utvivlsomt være bleven kvalt, om ikke Conseil var kommen ham til Hjælp og havde søgt at vriste Neds Hænder bort fra Staklens Hals. I det samme lød en Stemme, som øjeblikkelig fik Ned Land til at slippe sit Tag:

„Vær rolig, Ned Land, og hør, hvad jeg har at sige Dem.“

Det var Skibets Chef, som talte. Paa et Vink af ham forlod den mishandlede Mand Kahytten, og efter en kort Stillehed, som ingen af os vovede at afbryde, tog han atter Ordet og sagde:

„Mine Herrer! Jeg taler baade Fransk, Tysk, Engelsk og Latin. Jeg kunde godt have svaret Dem i Gaar, men

En Verdensomsejling under Havet.

jeg vilde først lære Dem at kende. Deres enslydende Beretning har sagt mig, hvem jeg har at gøre med. Hr. Professor Arronax, hans Tjener Conseil og Kanadieren og Hvalfangeren Ned Land.“

Jeg bukkede bekræftende, men sagde intet.

Manden talte flydende Fransk, men alligevel følte jeg mig overbevist om, at han ikke var en Landsmand af mig.

„Det har sikkert forundret Dem, at jeg har opsat mit andet Besøg saa længe, men jeg maatte have Tid til at tage en Bestemmelse med Hensyn til Deres Skæbne. Jeg har vaklet længe. Højest beklagelige Omstændigheder har bragt Dem i Forbindelse med en Mand, som har brudt med hele Menneskeheden. Deres Nærværelse her har virket forstyrrende paa hele min Eksistens —“

„Hvis saa er, da er det mod vor Vilje,“ indvendte jeg.

„Mod Deres Vilje!“ gentog den ubekendte med hævet Stemme. „Var det mod Deres Vilje, at De gik om Bord paa „Abraham Lincoln“ og forfulgte mig Dag og Nat? Var det mod Ned Lands Vilje, at hans Harpun ramte mit Skib?“

Hans Stemme rystede af Vrede, men jeg bevarede min Koldblodighed' og svarede saa roligt, det var mig muligt.

„Min Herre, De kender sikkert ikke noget til de Forhandlinger, som er ført hele Verden over angaaende Dem og den Skræk, De med Deres Undervandsbaad har indjaget alle søfarende Nationer. Jeg vil forskaane Dem for de talrige Gisninger, hvormed man søgte at forklare Deres ufattelige Opdukken og indskrænke mig til at sige, at „Abraham Lincoln“ mente at forfølge et mægtigt Søuhyre, som vi for enhver Pris maatte søge at komme til Livs.“

„Hr. Professor, tør De med rolig Samvittighed paastaa, at Deres Skib ikke med lige saa stor Glæde vilde have forfulgt en undersøisk Baad?“

Dette Spørgsmaal satte mig i Forlegenhed, thi jeg vidste bestemte, at et saadant Forhold ikke vilde have gjort nogen Forskel for Kaptajn Farraguts Vedkommende.

„Ja, der kan De selv se!“ vedblev den ubekendte, „og ingen kan forhindre mig i at behandle Dem som mine argeste Fjender. Jeg kan gøre med Dem, hvad jeg vil.“

Jeg har ikke opfordret Dem til at komme til mig, jeg kan atter lade Dem bringe op paa Dækket af mit Fartøj og da lade det dykke ned — Døden vil da være Dem vis.“

„Saaledes vil en civiliseret Mand aldrig handle,“ indvendte jeg.

„Hr. Professor,“ svarede han, „jeg hører ikke længere til blandt de saakaldte civiliserede Mennesker. Jeg har brudt med hele Menneskeheden af Grunde, som ikke vedkommer andre end mig. Intet Menneske kan drage mig til Ansvar for mine Handlinger — Gud alene er min Dommer! Men,“ vedblev han efter en kort Pavse, hvori jeg havde betragtet ham med en Interesse, som dog var stærkt blandet med Rædsel. „Tilfældet har ført Dem om Bord paa mit Skib, og jeg vil beholde Dem her paa visse Betingelser.“

„Og de Betingelser er?“

„De faar Deres fulde Frihed til at gaa rundt i Skibet — samme Frihed, som jeg og mine Fæller nyder.“

„Fangens Frihed i sit Fængsel!“ afbrød jeg ham bittert.

„Det maa være Dem nok. Andet og mere kan jeg ikke give Dem, og til Gengæld forlanger jeg, at De skal give mig Deres Æresord paa, at De ikke vil gøre noget Forsøg paa at slippe bort herfra.“

„Skal vi for bestandig opgive Haabet om at gense vort Fædreland, vore Venner, vor Slægt?“

„Ja.“

„Aldrig!“ udbød Ned Land, „aldrig giver jeg mit Ord paa, at jeg ikke vil benytte den første, den bedste Lejlighed til at flygte.“

„Jeg spurgte ikke Dem,“ sagde den fremmede koldt.

„Min Herre,“ svarede jeg mod Sædvane bragt ud af Fatning, „De misbruger Deres Stilling! Det er Grusomhed, De viser mod dem, der er i Deres Magt.“

„Nej, det er Naade! Et Ord af mig og De ligger paa Havets Bund.“

„De giver os kun Valget mellem Liv og Død?“

„Ja.“

„Vor Selvopholdelsesdrift er saa stærk, at vi vælger det første, men intet Løfte binder os til Dem.“

„Som De vil. Selv om De ikke afgiver noget Løfte,

formaar De dog aldrig at bryde Deres Fængsels Mur,“ sagde han koldt, „og nu, Hr. Professor, lad mig sige Dem, at Deres ufrivillige Fangenskab her maaske ikke vil blive saa kedeligt, som De tror. Jeg kender Dem af Omtale, jeg har læst Deres Bog „Havets Hemmeligheder“. De er i dette Arbejde trængt saa vidt frem, som Videnskaben formaar det, men De véd ikke alt, De har ikke set alt. Her paa mit Skib vil De faa at se Ting, som De aldrig har drømt om. For Deres Skyld vil jeg endnu en Gang — maaske for sidste Gang, hvem véd det — rejse Verden rundt under Havet, og De skal faa at se Ting, som endnu intet Menneske har set — fraregnet mig og mine Folk — og ved min Hjælp skal vor Planet atsløre sine sidste Hemmeligheder for Dem.“

Jeg kan ikke nægte, at hans Ord gjorde et vist Indtryk paa mig. Han havde rørt ved mit ømme Punkt, og jeg glemte et Øjeblik, at alt, hvad jeg kunde faa at se, dog aldrig vilde kunne opveje min tabte Frihed.

„Endnu et,“ sagde jeg, da dette gaadefulde Væsen gjorde Mine til at trække sig tilbage, „hvad maa vi kalde Dem?“

„For Dem er jeg Kaptajn Nemo, og De og Deres Kamerater er for mig Passagerer om Bord paa „Nautilen“.“

Kaptajn Nemo kaldte paa en af sine Mænd, som viste Ned Land og Conseil ind i de for dem bestemte Kahytter, medens jeg fulgte Kaptajnen ind i en stor Spisesal, hvor der var dækket til os. Guld, Sølv og Krystal straaledede i Glansen af det elektriske Lys.

Vi tog Plads ved Bordet, og jeg lod Maden smage mig, medens Kaptajn Nemo forklarede mig de forskellige Retters Bestanddele, og jeg behøver vel næppe at tilføje, at alt var tillavet af Havets Dyr, ligesom de Klæder, vi bar, var lavet af Traadene hos en vis Muslingeart.

„De elsker Havet, Kaptajn Nemo,“ sagde jeg.

„Ja, Havet er mit rette Element. Her hører Tyrannernes Magt op. Her er Fred og Ro. Her er Frihed! Og nu, Hr. Professor, staar jeg til Deres Disposition, hvis De ønsker at gøre nærmere Bekendtskab med „Nautilen“.“

„Nautilen.“

Jeg fulgte Kaptajn Nemo ind i et Værelse, som var ligesaa stort som Spisesalen. Det var Biblioteket. Langs Væggene stod høje Reoler af Palisandertræ med ens indbundne Bøger. Foran Reolerne stod Divaner og magelige Lænestole og midt paa Gulvet et stort Bord, hvorpaa der laa en Mængde Tidsskrifter og Aviser. Over det hele udbredte det elektriske Lys gennem fire matte Kupler et behageligt Skær. Jeg saa' mig beundrende om.

„Dette Bibliotek vilde mangan en Videnskab misunde Dem,“ sagde jeg, „og jeg kan ikke nægte, at det forundrer mig at finde det her paa Havets Bund.“

„Hvor man har mere Fred og Ro til sine Studier end noget andet Sted,“ svarede Kaptajnen, „jeg har her tolv Tusind Bind, og det er det eneste Baand, som endnu fængsler mig til Jorden. Den Dag, da „Nautilen“ for første Gang dukkede ned under Vandet, hørte Verden op med at eksistere for mig. Den Dag købte jeg mine sidste Bøger, mine sidste Tidsskrifter og Aviser og siden da lever jeg i den Indbildning, at Menneskeheden ikke senere har skrevet eller tænkt. Disse Bøger staar forøvrigt til Deres Disposition, og De vil ikke forgæves søge noget betydeligere Værk af Klassikerne eller den moderne Litteraturs Frembringelser, hverken i Skonlitteraturen eller i videnskabelig Henseende. — Vil De ryge?“ spurgte han og viste mig ind i Rygesalonen, hvor han bød mig en Cigar.

„Den smager godt,“ sagde jeg efter at have taget et Par Drag, „men det er ikke almindelig Tobak.“

„Nej, den stammer hverken fra Havanna eller Orienten. Den er lavet af en Art nikotinholdige Alger, som findes visse Steder i Havet.“

Nu aabnede Kaptajn Nemo en anden Dør, og vi traadte ind i en noget stor, glimrende oplyst Sal, et stort, firkantet Rum, ti Meter lang, seks Meter bred og fem Meter høj. Fra det smukt forsirede Loft kastede en vidunderlig Krystallysekrone et blændende Skær ned over alle de Mærkværdigheder, som fandtes i denne Sal. Det var et Museum, hvor en forfinet og udsøgt Smag havde samlet alt,

hvad der var værdifuldt i Naturens og Kunstens Verden. Paa Væggene hang Malerier af Verdens største Mestre, og i Hjørnerne stod vidunderlige Statuer i Marmor og Bronze. Midt paa Gulvet stod et stort Flygel og en Nodestol med de berømteste Komponisters Værker, men det, der gjorde størst Indtryk paa mig, var de vidunderlige Kostbarheder, som i Skabe eller Montrer med Glaslaag var anbragt overalt i den store Sal. Der var sælsomt formede Konkylrier, Perler, der skinnede i alle Regnbuens Farver, nogle smaa, andre saa store som Dueæg, og alt var aabenbart samlet af Kaptajn Nemo selv og hentet op fra Havets Dyb.

Jeg var næsten stum af Beundring, og det varede længe, før jeg kunde bekvemme mig til at forlade denne Sal og følge min Vært til den Kahyt, der var bestemt for mig. Ogsaa her maatte jeg falde i Beundring over den Elegance, der mødte mig, og da jeg havde udtalt min Taknemmelighed, førte Kaptajn Nemo mig ind i det tilstødende Værelse.

Det var Kaptajnens egen Kahyt. Den var kun møbleret med det allernødvendigste og lignede næsten en Munkecelle. Rundt om paa Væggene hang en Mængde forskellige Instrumenter. Kaptajn Nemo opfordrede mig til at tage Plads og tog derpaa Ordet:

„Her ser De alle de Instrumenter, som er nødvendige til „Nautilens“ Navigation. Nogle af dem kender De allerede. Termometret, Barometret, Hygrometret, som bestemmer Luftens Fugtighedsgrad, Kompasset, Sekstanten, som viser Breddegraden ved Hjælp af Solhøjden, Kronometret, som hjælper mig til at bestemme Længdegraden og endelig en Samling fortrinlige Kikkerte, hvormed jeg kan undersøge hvert Punkt i Horisonten, naar „Nautilen“ er oppe i Havets Overflade.“

„Ja, jeg kender Brugen af alt dette, og den Skive der med den bevægelige Viser, det er et Manometer, ikke?“

„Jo, naar det sættes i Forbindelse med Vandet, angiver det Vandets Tryk og den Dybde, hvori mit Skib befinder sig.“

„Men hvorledes faar De Skibet til at stige eller synke, og hvorledes formaar De at give det den utrolige Hastighed, hvormed det bevæger sig?“

Skyggen af et Smil gled for første Gang hen over Kaptajn Nemos Ansigt.

„Alt her om Bord — Lys, Varme og Bevægelse frembringes ved Elektricitet.“

„Ja men, hvor faar De Elektriciteten fra?“

„Den Elektricitet, vi benytter, er ikke den samme, som anvendes paa Jorden.“

„Ja men De kan da f. Eks. ikke undvære Metallet til Frembringelse af Elektriciteten?“

„Der findes Metaller nok paa Havets Bund, men dem benytter jeg ikke. Havet alene frembringer min Elektricitet.“

„Havet?“

„De kender formodentlig Havvandets Sammensætning af Klornatrium, Magnesia og tvekulsur Kali. Klornatrium er langt den største Bestanddel, og af det danner jeg et Amalgam, som erstatter Zinket i de Bunsenske Elementer.“

„Men hvorledes uddrager De det af Vandet?“

„Ved Hjælp af Stenkul eller rettere sagt Havkul. Jeg skal en Dag vise Dem, hvorledes det gaar til, men det haster ikke, De har jo Tiden for Dem. Men ét kan jeg sige Dem: Havet skylder jeg alt — Elektricitet, Varme, Lys, Bevægelse, men kom nu, saa skal jeg vise Dem Resten af „Nautilen“.“

Jeg kendte nu hele Forstavnen og fulgte Kaptajnen gennem Spisesalen hen til Midten af Skibet. Mellem to vandtætte Vægge fandtes her en Gang, paa hvis ene Væg der var befæstet en Jærnstige. Paa mit Spørgsmaal om, hvor denne Stige førte hen, svarede Kaptajnen:

„Til Baaden.“

„Baaden,“ gentog jeg forbavset, „har De en Baad?“

„Ja, en let, lille Baad, som vi bl. a. benytter til Fiskeri.“

„Men for at benytte den, maa De under alle Omstændigheder op til Havets Overflade.“

„Det behøves ikke. Baaden har til daglig sin Plads i et overdækket Leje eller rettere en Fordybning, som passer nøje ind i „Nautilens“ Yderside. Ved Stigens øverste Trin findes en dobbelt Jærndør, den ene i selve Skibet, den anden i Baaden. Gennem Dørene kommer man ud i Baaden, og naar Dørene atter er lukkede, drejer jeg paa den Skruer, som holder Baaden fast i sit Leje, Baaden stiger

op til Havets Overflade, her skyder jeg Dækket til Side, hejser Sejlet eller roer, ganske som jeg har Lyst.“

„Men hvorledes kommer De atter tilbage til Skibet?“ spurgte jeg mere og mere forbavset.

„Nautilen“ kommer til mig.“

„Hvorledes kommer De i Forbindelse med den?“

„Ved en elektrisk Ledning staar jeg i uafbrudt Forbindelse med den.“

Endelig stod vi i Maskinrummet, som var tyve Meter langt og som var delt i to Dele, den ene Del indeholdt de Apparater, som frembragte Elektriciteten, den anden de mekaniske Apparater, der satte „Nautilen“ i Bevægelse. Her var en underlig Lugt, som efter Kaptajn Nemos Forklaring skyldtes Brugen af Klornatrium, men som man hurtigt vænnede sig til.

„Som De ser, bruger vi Bunsenske Elementer i Stedet for Rhumkorffs, som ikke vilde være stærke nok. Den frembragte Elektricitet driver ved Hjælp af Elektro-Magneter Skruen, og denne kan i et Sekund gøre mindst 120 Omdrejninger.“

„Hvilken Fart giver det?“

„To hundrede Kvartmil i Timen.“

„Ja, Kaptajn Nemo,“ tog jeg endelig Ordet, „De har nu vist mig hele „Nautilen“, men min Videbegærlighed er langt fra tilfredsstillet. Hvorledes kommer De op til Havets Overflade, hvorledes dykker De ned igen, og hvorledes kan De netop forblive i den Højde, De ønsker? Det er maaske indiskret af mig —“

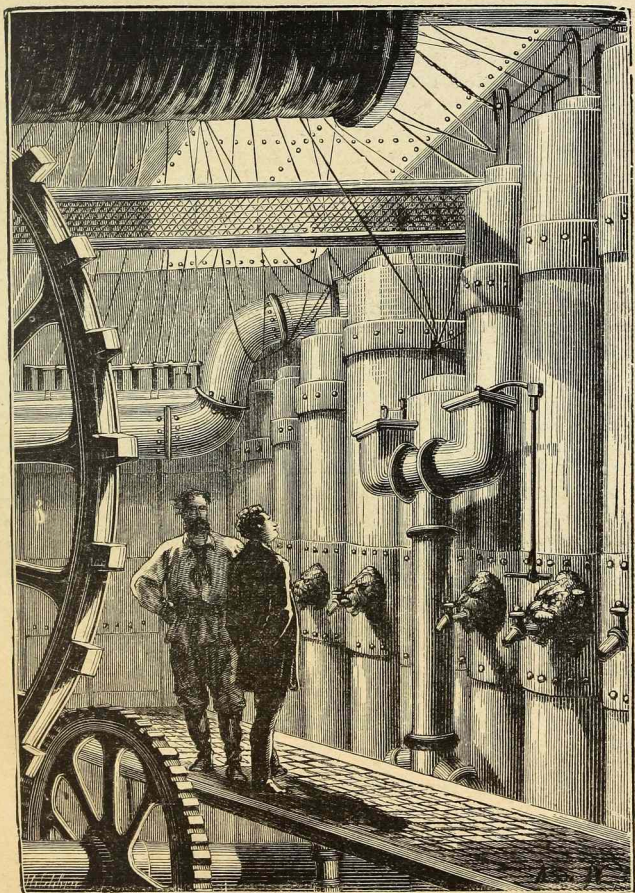
„Paa ingen Maade. De og jeg hører nu sammen, og jeg skal med Glæde vise Dem alle de Apparater, som lystre mit mindste Vink.“

„Men hvorledes er det muligt, at De har faaet dette vidunderlige Skib bygget, uden at noget Menneske har faaet det mindste Nys derom.“

„Det er bygget paa en øde Ø ved Hjælp af mine trofaste Folk. Det er som et Skib skal være, og inden der er gaaet ret lang Tid, vil De sikkert elske det ligesaa højt som jeg, Hr. Professor.“

„Men det maa have kostet Millioner,“ udbød jeg. „De maa altsaa være en rig Mand, Kaptajn Nemo!“

„Det er jeg ogsaa — det vilde være mig den letteste

Endelig stod vi i Maskinrummet.

Sag af Verden at betale Frankrigs Statsgæld paa 10 Mil-liarder.“

Jeg stirrede paa denne sælsomme Mand — havde han mig til Bedste? Fremtiden skulde vise, at han talte Sand-hed.

 XI.

Det stille Hav.

Det stille Hav strækker sig fra nord til syd mellem de to Polarzoner og fra øst til vest mellem Asien og Amerika, og det var dette Hav, som jeg nu skulde befare paa en saa sælsom Maade.

„Hr. Professor,“ sagde Kaptajn Nemo, „det er snart Middag og vi vil nu gaa op til Vandets Overflade og tage Solhøjden, at vi kan bestemme, hvor vi befinder os.“

Han trykkede tre Gange paa en elektrisk Knap. Pum-perne begyndte at drive Vandet ud af Beholderne, og Manometrets Viser tilkendegav, at „Nautilen“ steg og steg. Endelig laa den stille.

Efter Kaptajns Opfordring gik jeg op ad Stigen og stod et Øjeblik efter ovenpaa „Nautilen“.

Platformen ragede kun en 80 Centimeter op over Van-det. Havet var stille, Himlen klar. Der var intet at se hverken nær eller fjern — ingen Klippe, ingen Ø, ikke det mindste Spor af „Abraham Lincoln“ — kun et uen-deligt Hav saa langt Øjet rakte.

Kaptajn Nemo tog Solhøjden ved Hjælp af sin Sekstant, og da jeg havde set mig mæt paa det døde Hav, fulgte han mig atter ind i Kahytten, hvor han overlod mig til mine egne Betragtninger.

Disse drejede sig udelukkende om Kaptajn Nemo og „Nautilen“. Vilde jeg nogensinde faa at vide, hvilken Nation denne sælsomme Mand tilhørte og hvorfor han havde svoret Menneskeheden saa dybt et Had? Var han et miskendt Geni, en moderne Galilei eller en berømt Videnskabsmand, hvis Løbebane var blevet afbrudt af en eller anden politisk Intrige? Det var umuligt at besvare disse Spørgsmaal.

En hel Time sad jeg hensunken i disse Betragtninger, men blev atter kaldt tilbage til Virkeligheden ved Conseils og Ned Lands Komme.

Mine brave Kammerater stod som forstenede ved Synet af al den Pragt, der straaledede dem i Møde.

„Hvor er vi?“ udbrod Kanadieren, „i et Museum i Quebec?“

„Venner,“ svarede jeg, „vi er om Bord paa „Nautilen“, halvtredsindstyve Meter under Havets Overflade.“

„Naar Herren siger det, maa jeg jo tro det,“ svarede Conseil, „skønt det lyder noget usandsynligt.“

Den brave Knøs begyndte straks at se sig om, og mere end et forundret Udbrud undslap hans Læber ved Synet af Kaptajn Nemos sælsomme Skatte. I Mellemtiden bestormede Ned Land mig med Spørgsmaal om min Samtale med Kaptajn Nemo: havde jeg opdaget, hvem han var, hvorfra han kom, hvorhen han sejlede, hvor han slæbte os hen — kort sagt, tusinde Spørgsmaal, som det vilde have taget mig en Evighed at besvare.

Jeg fortalte ham den Smule, jeg vidste, og det, jeg havde gættet mig til og spurgte ham til Gengæld, om han havde hørt eller set noget.

„Ikke det bitterste,“ svarede han, „men siden alt gaar ved Elektricitet her, er Mandskabet maaske ogsaa elektrisk.“

„Saa vidt gaar det vel ikke,“ sagde jeg, „men foreløbig maa vi opgive enhver Tanke om at slippe bort fra „Nautilen“. Dette Fartøj er et Mesterværk af den moderne Industri, og jeg er glad over, at det er faldet i min Lod at se det. Forhold Dem derfor foreløbig rolig og se Dem godt omkring.“

„Se,“ gentog Kanadieren haanligt, „man ser jo intet i dette Jærnfængsel —“

Som en Bekræftelse paa Ned Lands Ord gik det elektriske Lys pludselig ud og efterlod os i et kulsort Mørke.

Vi rørte os ikke af Pletten — det var ikke godt at vide, hvilke behagelige eller ubehagelige Overraskelser der ventede os. Endelig hørte vi en skrabende Lyd, som om Sidevæggenes Fyldinger blev draget til Side.

„Nu er det ude med os,“ hviskede Ned Land, men i det samme gled Salonens to Jærnskodder til Side og Lyset

fra Vandet strømmede ind gennem to store Glasruder. I første Øjeblik gyste jeg uvilkaarligt ved Tanken om, at kun en Glasplade skilte mig fra Havet, men forøvrigt lod den til at være stærk nok til at modstaa Vandets Tryk, og desuden glemte jeg hurtigt alt andet for det vidunderlige Syn, som frembød sig for os.

Vi stod længe som forstenede, men endelig brød Conseil Tavsheden.

„De vilde se, Ned, nu kan De se!“

„Det er det forunderligste, jeg nogensinde har oplevet!“ udbrod Kanadieren.

„Jeg er overbevist om, at vi kommer til at opleve det, der er endnu mere vidunderligt,“ svarede jeg. „Og nu forstaaer jeg bedre denne Mands Liv. Han har skabt sig en hel ny Verden, der rummer de sælsomste Vidundere.“

„Men Fiskene! Der er ingen Fisk,“ bemærkede Ned.

„Kan det ikke være Dem ligegyldigt,“ svarede Conseil, „De kender jo ikke den ene Fisk fra den anden.“

„Jeg! En Hvalfanger af Profession!“

„En Hval er ingen Fisk,“ sagde Conseil vigtigt, „men forøvrigt kan De snart faa Deres Lyst styret, kan De se den, der kommer der? Det er en kinesisk Hornfisk!“

Min kloge Conseil havde Ret. Det blev ikke ved den ene Fisk alene. Lokket af „Nautilens“ elektriske Skær var vi snart omgivet af en Skare Fisk, som skinnede i alle Regnbuens Farver og henrev os til det ene beundrende Udraab efter det andet. Ned kendte Navnene paa dem allesammen, Conseil vidste, til hvilken Klasse de hørte, og jeg frydede mig over deres smukke Former og livlige Bevægelser.

Pludselig blev det elektriske Lys atter tændt i Salonen, og Skodderne blev trukket for. Det vidunderlige Skuespil hørte op.

Jeg ventede at se Kaptajn Nemo, men han viste sig ikke. Ned Land og Conseil gik atter ned i deres Kahyt, og jeg trak mig tilbage til min, hvor en tavs Tjener serverede Middagen for mig. Aftenen tilbragte jeg med at læse og skrive og gik endelig til Ro, dødtræt af alt det meget, jeg havde set og oplevet, medens „Nautilen“ fortsatte sin Kurs.

XII.

En skriftlig Indbydelse.

Heller ikke den næste Dag bærede Kaptajn Nemo mig med et Besøg. Var han syg? Havde han taget en anden Bestemmelse om vor Skæbne?

Imidlertid nød vi en Frihed saa uindskrænket, som Omstændighederne tillod det, og jeg tilbragte det meste af Dagen i Neds og Conseils Selskab.

Fra denne Dag at regne begyndte jeg at føre Dagbog, og jeg skrev paa Papir, som var lavet af Tang.

Tidligt den næste Morgen kunde jeg paa den pludselige Tilstømning af frisk Luft mærke, at vi atter var steget op til Havets Overflade. Jeg gik op paa Platformen i Haab om at træffe Kaptajn Nemo deroppe, men der var ingen. Jeg satte mig paa Skrogets Hvælving og inddrak med Begærlighed den friske Havluft. En tæt Taage sænkede sig over Havet, men den lettede pludselig som ved et Trylleslag og Solen stod op i hele sin Pragt og Herlighed.

Jeg stod fortabt i Beskuelsen af dette vidunderlige Panorama, da jeg hørte nogen komme op ad Trappen, og i den Tanke, at det var Kaptajn Nemo, vendte jeg mig om for at hilse paa ham. Det var imidlertid ikke ham, men Skibets Næstkommanderende. Han traadte ud paa Platformen og syntes slet ikke at lægge Mærke til mig. Han var bevæbnet med en enorm Kikkert og rettede den opmærksomt mod alle fire Verdenshjørner. Saa gik han hen til Lugen og sagde en Sætning, som prentede sig i min Hukommelse saa meget mere, som jeg for Fremtiden hver Morgen horte den gentaget af den samme Person. Sætningen lød saaledes:

„Nautron respoc lorni virch.“

Hvad Ordene betød, véd jeg ikke, ligesaa lidt som jeg anede, paa hvilket Sted af Jordkloden dette Sprog hører hjemme.

Der gik nu hele fem Dage, uden at Kaptajn Nemo viste sig, og uden at der indtraadte den mindste Forandring i vor Stilling. Jeg havde næsten opgivet Haabet om nogen-

sinde at se ham mere, da jeg en Dag, da jeg kom ind i min Kahyt, fandt et Brev liggende paa mit Bord.

Jeg aabnede det ivrigt. Skriften var smuk og fast, og Indholdet lød saaledes:

„Nautilen“, d. 16. November 1867.

Hr. Professor Arronax!

Kaptajn Nemo udbeder sig herved Æren af Professorens behagelige Selskab paa en Jagtudflugt i Morgen i Skovene paa Øen Crespo. Han haaber, at Professoren ikke er forhindret i at deltage i Udflugten, og det vilde glæde ham meget, om Professorens to Ledsagere havde Lyst til at være med.

Kaptajn Nemo.“

„Skal vi paa Jagt?“ udbød Ned, som tillige med Conseil havde fulgt mig ind i min Kahyt.

„Og i Skovene paa Øen Crespo,“ tilføjede Conseil.

„Saa bliver den Særling dog nødt til at gaa i Land,“ vedblev Kanadieren, „og naar vi først har fast Jord under Fødderne, saa véd jeg nok, hvad jeg gør. Forøvrigt har jeg vældig Lyst til at jage et ordentligt Stykke Vildt.“

„Lad os først se, hvorledes det hænger sammen med den Ø,“ svarede jeg skeptisk, thi jeg kunde ikke forene denne Indbydelse med Kaptajnens aabenlyse Had til Landjorden.

Jeg tog Kortet frem og fandt paa 32 G. 40' nordlig Bredde og 167 G. 50' vestlig Længde en i Aaret 1801 af Kaptajn Crespo opdaget lille Ø, som paa det gamle spanske Kort, jeg ligeledes havde udbredt foran mig, kaldes Rocca de la Plata (Sølvklippen).

Jeg viste mine Kammerater den lille Ø, som laa midt i den nordligste Del af Stillehavet.

„Naar Kaptajn Nemo i det hele taget indlader sig paa at gaa i Land, vælger han aabenbart de mindst befærdede Steder,“ bemærkede Ned Land med et Skuldertræk.

Da jeg vaagnede den næste Morgen, mærkede jeg straks, at „Nautilen“ laa stille. Jeg klædte mig hurtigt paa og skyndte mig ind i Salonen, hvor jeg traf Kaptajn Nemo,

som uden med et eneste Ord at hentyde til, at han ikke havde ladet sig se i otte Dage, hilste høfligt paa mig og spurgte, om det saa var mig belejligt at følge ham paa Jagt.

Jeg takkede ham for hans Venlighed og svarede, at det vilde være mig og mine Kammerater en Fornøjelse.

„Men,“ tilføjede jeg, „hvor kan det være, at De, som paaastaar at have afbrudt enhver Forbindelse med Jorden, ikke desto mindre føler Lyst til at gaa paa Jagt?“

„Hr. Professor,“ svarede Kaptajnen, „de Skove, hvori vi skal jage, trænger hverken til Lys eller Varme eller Sol. Vi finder hverken Løver eller Tigre eller Pantere eller noget andet firbenet Dyr. Det er ikke Skove, der ligger paa Land, men i Havet.“

„I Havet!“

„Ja.“

„Og der vil De gaa paa Jagt og tage os med?“

„Ja, hvis De selv har Lyst.“

„Paa Jagt med Bøssen i Haanden?“

„Ja.“

„Og til Fods?“

„Til Fods, og endogsaa tørskoet, kan jeg tilføje.“

Jeg stirrede forbløffet paa ham, og pludselig gik der et Lys op for mig — Manden var gal! I de otte Dage, jeg ikke havde set ham, havde han aabenbart lidt af Forfølgelsesvanvid og var blevet holdt indespærret af sine Mænd. Nu havde han atter faaet Lov til at slippe ud, og nu var der kun denne fikse Idé tilbage. Det gjorde mig egentlig ondt — jeg havde hellere set, at han havde været en Særling end en Forrykt.

Man kunde ganske sikkert læse mine Tanker paa mit Ansigt, men Kaptajn Nemo tog øjensynlig ingen Notice af dette, thi han opfordrede mig høfligt til at spise Frokost med sig.

Jeg fulgte ham som en Mand, der med Taalmodighed finder sig i sin Skæbne. Begyndelsen af Maaltidet foregik i Tavshed, men pludselig lagde Kaptajn Nemo Kniv og Gaffel fra sig, saa' over paa mig og sagde:

„Hr. Professor, da jeg før foreslog Dem at deltage i min lille Jagtudflugt, ansaa De mig nærmest for gal. Man

skal imidlertid ikke være saa hastig til at fælde Dommen over et Menneske —“

„Men Hr. Kaptajn, hvor kan De tro —“

„Vær saa venlig ikke at afbryde mig. De véd ligesaa godt som jeg, Hr. Professor, at et Menneske kan leve under Vandet, naar man tilfører det tilstrækkelig Luft —“

„Ja, Dykkere —“

„Ja vel, men i en Dykkerdragt føler man sig ikke fri og er bestandig bunden til Pumpen. Vi vilde ikke komme ret langt, naar vi skulde være bunden til „Nautilen!“

„Hvorledes kan vi undgaa det?“

„Ved et Rouquayral Apparat, som en af Deres Landsmænd har opfundet, men som jeg har forbedret betydeligt. Det bestaar af en Jærnbeholder, som fyldes med Luft under et Tryk af halvtredsindstyve Atmosfærer, og det bæres paa Ryggen som en Tørnyster. Beholderen har to Rør, som udmunder i den Maske, der trækkes ned over Ansigtet; det ene Rør tilfører den friske Luft, det andet skaffer den forbrugte Luft bort. I en saadan Beholder er der Luft nok til mange Timer.“

„Men hvorledes kan vi faa tiltstrækkeligt Lys?“

„Ved Hjælp af et Ruhmkorffs Apparat, som anbringes i Bæltet — det bestaar af et Bunsensk Element, som sættes i Virksomhed ved Hjælp af Klornatrium, der udvindes af Havvandet. Gennem et Induktionsrør ledes den opsamlede Elektricitet til en af mig konstrueret Lygte, der bestaar af en Glasspiral, som indeholder Kulsyre. Naar Apparatet træder i Virksomhed, bliver Glasset lysende og afgiver et hvidt, varigt Lys. Er der mere, De vil vide?“

„Ja. Hvilket Skyts bruger De?“

„En Vindbøsse, som udsender smaa Glaskugler, der er fyldte med Elektricitet; der skal kun faa Kræfter til at affyre Bøssen, men Kuglen dræber med Sikkerhed et hvilket som helst Dyr — forøvrigt kan De nu snart faa Deres Nysgerrighed tilfredsstillet.“

Da vi rejste os fra Bordet, førte Kaptajn Nemo mig og mine Kammerater ud i „Nautilens“ Bagstavn og viste os ind i et lille Rum, der laa bag Maskinrummet.

En undersøisk Skov.

Dette Rum var aabenbart „Nautilens“ Arsenal og Klædeskab. En Mængde Dykkerdragter og nogle forunderlige Apparater laa parat og ventede paa os.

Da Ned Land saa' disse Dragter, nægtede han at tage dem paa, og da han hørte, at Skovene paa Øen Crespo var undersøiske Skove, erklærede han rent ud, at han ikke vilde med, med mindre man tvang ham dertil.

„Her tvinger vi ingen,“ sagde Kaptajn Nemo.

„Vil Conseil virkelig sætte sit Liv paa Spil?“ spurgte Ned.

„Naar Herren gaar, gaar jeg med.“

Dragterne var af en Slags Guttaperka og fuldstændig vandtætte. Det var en hel Rustning, som endte i høje Støvler med tunge Blysaaler. Vesten var over Brystet bedækket med Kobberplader, som uden at hæmme Aandedraget tjente til at beskytte Brystet mod Vandets Tryk. Ærmerne endte i bøjelige Handsker, som ikke hindrede Haandens Bevægelser.

Kaptajn Nemo, en af hans Mænd, en herkulisk Skikkelse, Conseil og jeg kom hurtigt i Klæderne, en Maske med Glas for Øjnene blev trukket ned over vore Hoveder, en Bøsse blev stukket mig i Haanden, Ned Land ønskede os ironisk „God Fornøjelse“, Rouquayrals Apparat paa Ryggen begyndte sin Virksomhed, jeg blev skubbet ud i et lille Rum, mine Ledsagere ligeledes, jeg hørte en Dør blive lukket, en anden aabne sig, og jeg stod paa Havets Bund.

Kaptajn Nemo gik forrest, saa kom Conseil og jeg, og Matrosen sluttede Toget. Dykkerdragten, som inde i Kahytten havde været ulidelig tung, tyngede mig ikke mere, og jeg var i Stand til at bevæge mig lige saa frit som paa Landjorden.

Jeg forundrede mig over vore Lanterners Styrke. Jeg kunde tydelig skelne hver eneste Genstand i hundrede Meters Afstand. Langt borte gik Lysstraalernes Farver over i svage Nuancer og tabte sig tilsidst i Mørket. Alle Genstande, Sten, Klipper og Havplanter var overalt i Kanterne ligesom omstraalet af en regnbuefarvet Glorie, som jeg

tilskrev Virkningen af Solstraalernes Brydning mod Havets Overflade. Vandet selv var fuldstændig farveløst som den klareste Luft og over vore Hoveder jøg Fiskene afsted som Fugle mellem et grønt Tæppe af Havplanter.

Vi gik fremad med raske Skridt, der gav en forbavsende stærk Genlyd i det faste Sand. Efterhaanden skraanedes Havbunden, vi steg længere og længere ned, og Lyset fra oven blev svagere og svagere. De smaragdgrønne, safirblaa og rubinrode Farver tabte deres Glans, og kun et ejendommeligt Rosaskær blev tilbage, men nu var vi ogsaa efter to Timers Marsch naaet ind mellem Træerne.

„Det maa være Skoven ved Øen Crespo,“ tænkte jeg og jeg tog ikke fejl.

Endelig var vi altsaa naaet til denne Skov, som utvivlsomt maatte være en af de ejendommeligste af alle Kaptajn Nemos sjældne Besiddelser.

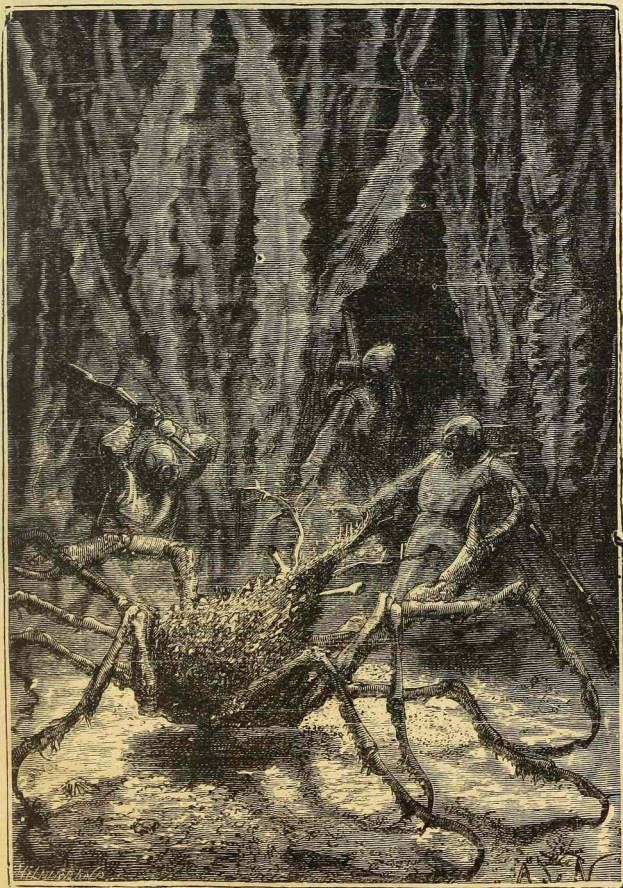
Skoven bestod af høje, træagtige Planter, og jeg lagde straks Mærke til, at de alle voksede i lodret Retning, enhver Stilk, ethvert Blad, enhver Traad, enhver Fiber søgte lodret til Vejrs, og bøjede man Grenene nedad, søgte de straks tilbage til deres tidligere Stilling igen. Skovbunden var bedækket med spidse Stene og mellem dem voksede en Overdaadighed af Havplanter. Den undersøiske Flora stod i mine Øjne ikke tilbage for Plantelivet i de tropiske Zoner.

Ved Ettiden gav Kaptajn Nemo Tegn til at standse, og jeg vil ikke nægte, at jeg følte mig træt og med Glæde kastede mig i det bløde Græs for at tage en Middagslur.

Hvor længe jeg sov, er det mig umuligt at afgøre, men da jeg vaagnede, forekom det mig, at Solen allerede stod langt nede i Horisonten. Kaptajn Nemo og hans Matros var paa Benene, og da jeg langsomt rejste mig for at strække Lemmerne, blev jeg pludselig som lammet af Rædsel.

En uhyre Havedderkop stirrede paa mig med sine grønne, rovbegærlige Øjne, og skønt Dyret intet formaaede overfor min Dykkerdragt, saa følte jeg dog en ubeskrivelig Rædsel ved at se den nærme sig mig. I det samme strakte Matrosen den til Jorden med et Kolbeslag og jeg saa Uhyret vride sig i de frygteligste Krampetrækninger.

Denne Begivenhed vakte hos mig den Tanke, at min Dragt maaske ikke vilde være i Stand til at beskytte mig mod andre, frygtindgydende Dyr, der muligvis havde hjem-

— Blev jeg pludselig som lammet af Rædsel. En uhyre Havedderkop
stirrede paa mig. —

me i dette mørke Dyb. Hidtil havde jeg ikke tænkt over dette, men nu besluttede jeg at være paa min Post. Forøvrigt antog jeg, at vi nu skulde vende tilbage til „Nautilen“, men Kaptajn Nemo lod ikke til at være af samme Mening.

Bunden skraanede stadig mere og mere, og vi kom dybere og dybere ned. Havplanterne blev sjældnere og sjældnere, men til Gengæld steg Fiskenes Antal. Af og til standsede Kaptajn Nemo, afskød sin Bøsse og samlede Byttet op.

Endelig naaede vi en stejl Klippevæg, der steg omtrent lodret op fra Søen, furet med utallige Rifter og Spalter, og med store, mørke Huler. En videre Fremtrængning syntes umulig, og Kaptajn Nemo gjorde da ogsaa Holdt. Her var aabenbart Øen Crespo og her endte den undersøiske Skov.

Nu begyndte Hjemvejen. Kaptajn Nemo gik atter i Spidsen. Jeg troede at bemærke, at vi ikke gik samme Vej tilbage, men en anden, langt stejlere, som hurtigt førte os op i Nærheden af Havets Overflade. Solen kom atter til Syne, og da den stod lavt i Horisonten, blev de forskellige Genstande atter omgivet af et regnbuefarvet Skær ved Straalernes Brydning i Vandet.

Føreløbig havde vort Jagtudbytte kun bestaaet af Fisk, som vi ligesaa godt kunde have fanget paa almindelig Maade, men pludselig standsede Kaptajn Nemo og sigtede paa en mørk Genstand inde mellem nogle Havplanter. Jeg hørte en svag Piben, og et Dyr faldt sammen i kort Afstand fra os.

Det var en prægtig Havodder, det eneste, firfødede Pattedyr, som lever i Havet. Det var halvanden Meter lang. Dets bløde, sortbrune Skind har en egen Sølvglans og er en meget efterstræbt Vare paa Pelsmarkedet. Jeg beundrede det sjældne Dyr med dets runde Hoved og korte Øren, smaa Øjne, hvide Skægbørster og buskede Hale. Matrosen kastede Dyret over Skulderen, og vi fortsatte vor Vej.

Lidt efter sejlede en stor Fugl med udspændte Vinger hen over Havets Overflade. Kaptajn Nemo sigtede og skød — det var en Albatros.

Efter flere Timers Vandring saa' vi endelig i det fjerne

en svag Lysstribe, som ikke kunde stamme fra andet end „Nautilen“. I Løbet af en Snes Minutter maatte vi være om Bord, og jeg nægter ikke, at jeg glædede mig til dette Øjeblik, thi dels følte jeg mig træt og udmattet af den uvante Spadsretur, dels forekom det mig, at jeg ikke længere trak Vejret saa let som før — Luften i min Beholder maatte være ved at slippe op.

Jeg var bleven lidt tilbage bag de andre, da jeg pludselig saa' Kaptajn Nemo vende om og styre lige hen imod mig. Med kraftig Haand greb han mig i Skulderen, og jeg saa' Matrosen gøre det samme ved Conseil. Jeg følte, at jeg blev trykket fladt ned mod Havbunden og vidste ikke rigtig, hvad jeg skulde tro om dette uventede Angreb, men til min store Beroligelse saa' jeg, at Kaptajn Nemo lagde sig lige saa lang han var paa Bunden ved Siden af mig, og ved at se op fik jeg Øje paa en Skare store, fosforlysende Uhyrer, en Sværm frygtelige Hajer, som trak hen over Hovederne paa os.

Blodet frøs til Is i mine Aarer. Det er nogle af de frygteligste Rovfisk, der eksisterer, men heldigvis ser de ikke særlig skarpt, og takket være Kaptajn Nemøs Aandsnærværelse undslap vi disse Dyr, der er lige saa farlige som Tigeren i Urskoven.

Kort efter naaede vi „Nautilen“, hvis Dør stod aaben. Kaptajn Nemo lukkede den efter os, trykkede paa en Knap og Pumperne traadte i Virksomhed. Vandet omkring mig sank, og nogle Minutter efter var Rummet tomt. Vi traadte nu ind i Arsenalet, hvor en Matros hjalp os Dragterne af. Udmattet slæbte jeg mig ned i min Kahyt og sov snart de Retfærdiges Søvn.

XIV.

4000 Meter under Havets Overflade.

I over en Uge saa' jeg intet til Kaptajn Nemo og havde rigelig Tid til sammen med Conseil at genopfriske Mindet om vor vidunderlige Jagtudflugt. Ned Land blev gul og

grøn af Misundelse ved at høre paa os og skældte sig selv ud for en stor Idiot, fordi han havde ladet et saadant Eventyr gaa fra sig. Det var ikke langt fra, at han højtideligt vilde have forpligtet sig til at sejle med „Nautilen“, saa længe det skulde være, blot for at faa Lejlighed til en Gang i Fremtiden at komme med paa en saadan Tur.

Saa' jeg end ikke Kaptajn Nemo selv, saa viste han dog, at han ikke helt havde glemst mig, idet han hver Dag lod sin Næstkommanderende afsætte „Nautilens“ Kurs paa det store Søkort i Kahytten for at give mig Lejlighed til at følge vor Fart.

Opholdet om Bord faldt mig aldrig langt, særlig da Jærnskodderne hver Dag blev trukken til Side, og jeg i flere Timer i Træk kunde studere Havets Hemmeligheder.

En Dag kom vi saaledes ind i en uhyre Sværm af Blæksprutter, og jeg fik rig Lejlighed til at studere den Maade, hvorpaa de bevægede sig ved Hjælp af deres Fangarme, som ogsaa med utrolig Behændighed greb Smaafiskene og ligesom knuste Byttet mellem Armene — for maaske et Øjeblik efter selv at blive Bytte for en af de store Rovfisk. Deres Skare maatte tælles i Millioner, og saa stor var Sværmen, at vi sejlede i lutter Blæksprutter i fem Timer til Trods for den Fart, hvormed „Nautilen“ bevægede sig.

„Nautilen“ holdt sig i Reglen i en Dybde af 150—200 Meter, men undertiden lod Kaptajn Nemo den gaa endnu dybere ned, og en Dag saa' jeg til min Forundring, at Termometret stod paa Frysepunktet.

„Har De noget Begreb om, hvor dybt vi er nede?“ spurgte Kaptajn Nemo mig.

„Jeg véd, at Temperaturen i Egnene omkring Ækvator staar paa Nulpunktet i 4000 Meters Dybde, og jeg antager derfor, at vi omtrent befinder os i denne Dybde.“

„Det er rigtigt nok,“ indrømmede Kaptajn Nemo. „Jeg gaar sjældent dybere ned, men jeg har dog en Gang været nede paa 9000 Meters Dybde.“

„Saa vidt jeg véd, er det den største Dybde, som overhovedet er maalt,“ sagde jeg, „og hvis jeg ikke husker meget fejl, er det i Nærheden af Tongaøerne, at den findes.“

„Hr. Professor!“ udbrød Kaptajn Nemo anerkendende, „jeg kunde ikke have faaet en mere befaeren Videnskabsmand om Bord. Deres Kendskab til mit Rige baade overrasker og glæder mig.“

Jeg folte mig meget smigret over min Værts Anerkendelse, og jeg var henrykt over at have faaet Lejlighed til alle disse interessante Studier, men endnu havde jeg dog ikke helt opgivet Haabet om Friheden.

Den 26. November passerede „Nautilen“ paa 172 G. Længde Krebsens Vendekreds og Dagen efter fik vi Sandwichøerne i Sigte, hvor den berømte Kaptajn Cook fandt sin Død den 14. Februar 1779. Da jeg om Morgenen var oppe paa Platformen, kunde jeg tydeligt se Hawaii med dens Huse og Bjerge og Vulkaner i Baggrunden.

„Nautilen“ fortsatte stadig sin Kurs i sydøstlig Retning. Den 1. December passerede vi Ækvator og den 4. fik vi Marquesasøerne i Sigte. I en Afstand af 3 Mil saa' jeg den Øgruppe, hvor det franske Flag vajede, men det var, som om Kaptajn Nemo var bange for, at jeg paa en eller anden hemmelighedsfuld Maade skulde sætte mig i Forbindelse med mine Landsmænd, thi han gav straks „Nautilen“ Ordre til at forandre Kurs.

En Eftermiddag sad jeg inde i Biblioteket og læste. Ned Land og Conseil stod og saa' ud i Vandet, da Jærnskodderne var trukken til Side. „Nautilen“ bevægede sig kun langsomt, og da vi var dybt nede, var der ikke noget specielt at se.

Jeg var helt fordybet i min Bog, da Conseil pludselig understøtte et Skrig.

„Vil Herren ikke komme hen og se,“ raabte han.

„Hvad er der?“

„Vil Herren ikke skynde sig og komme.“

Jeg rejste mig hurtigt og gik hen til dem. Jeg fik straks Øje paa en stor, mørk Masse, der flød i Vandet, men det varede lidt, inden det gik op for mig, at denne Masse var et sunken Skib, som laa halvt paa Siden og flød i samme Plan som „Nautilen“. Da vi kom paa tværs af den, kunde vi se ind over Dækket, hvor Ligene af fire Matroser laa, og ved Indgangsdøren til Kahytten laa en ung Kvinde med et Barn paa Armen. De fire Matroser saa' forfærdelige ud. I deres Angst havde de surret To-

vene omkring sig og deres Ansigter var helt fordrejede af Rædsel.

Med højt bankende Hjerter stirrede vi paa dette uhyggelige Syn og paa de griske Hajer, der sværmede om Skibet.

Paa Agterstavnen af Vraget stod med store, forgyldte Bogstaver Skibets Navn:

„Florida — Sunderland.“

Dette uhyggelige Syn var Forspillet til en Række andre, som „Nautilen“ mødte paa sin Vej. Da vi kom ind i mere befærdede Farvande, saa' vi mange Vrag paa Bunden af Havet, mange, gamle Kanoner og Ankere og mange, sikkert kostbare Ladninger. Jeg undrede mig i mit stille Sind over, at Kaptajn Nemo aldrig gjorde noget Forsøg paa at drage disse store Skatte op fra Havets Dyb.

Resten af December Maaned forløb, uden at der skete noget særlig bemærkelsesværdigt.

Den 1. Januar 1868 kom Conseil tidligt om Morgenen op paa Dækket til mig.

„Maa jeg ønske Herren et glædeligt Nytaar,“ sagde han.

„Tak, min Ven,“ svarede jeg, „men sig mig, hvad du under disse Omstændigheder forstaaer ved et glædeligt Nytaar. Ønsker du, at vort Fangenskab skal faa Ende i dette Aar, eller ønsker du, at vi maa fortsætte denne vidunderlige Rejse i endnu et Aar?“

„Jeg véd virkelig ikke, hvad jeg skal svare Herren. Vi har allerede oplevet mange sælsomme Ting, den ene mere vidunderlig end den anden, men jo mere vi ser, jo mere har vi Lyst til at se, og en saadan Lejlighed tilbyder sig næppe én Gang til.“

„Hvad tror du, Ned Land mener om det Spørgsmaal?“

„Ned Land er af den stik modsatte Mening,“ svarede Conseil, „hans Mave kan ikke taale denne evindelige Fiske-mad, og han længes efter at faa sig en ordentlig Snaps.“

„Naa, det savner jeg ikke.“

„Jeg heller ikke,“ svarede Conseil, „og naar jeg skal være ærlig, har jeg ikke noget imod at blive her lidt endnu.“

Nogle Dage senere fortalte Kaptajn Nemo mig, at det

var hans Hensigt at sejle ind gennem Torresstrædet, som skiller Ny Holland fra Ny Guinea.

Torresstrædet er lidt over 200 Kilometer bredt, men er opfyldt af en utallig Mængde Smaaøer, Klipper og Skær, der gør en Gennemsejling meget vanskelig. Kaptajn Nemo traf imidlertid de nødvendige Forsigtighedsregler, og „Nautilen“ holdt sig i Overfladen og bevægede sig kun langsomt fremad. Bevidstheden om, at Smaaøerne er beboet af en Race, der er berygtet for sin Vildskab og Grusomhed, gjorde det endnu mindre tiltalende at strande her, og Kaptajn Nemo havde ogsaa selv taget Plads ved Roret. Men alligevel skulde vi ikke komme gennem Torresstrædet uden Uheld.

Det var en Eftermiddag ved Tretiden, at jeg opholdt mig oppe paa Platformen og pludselig mærkede et Stød, som nær havde faaet mig til at tabe Balancen.

Vi var stødt paa Grund og sad fast.

Vor Stilling var absolut ikke hyggelig. Til højre for os havde vi Øen Queboroar, hvis Kyster strækker sig mod nord og vest som uhyre Arme. Mod syd og øst tittede nogle Korallrev frem, som sikkert laa helt tørt ved Ebbe. Skibet havde ingen Skade taget, men selv om det ikke kunde synke, var der dog Fare for, at det ikke kunde komme løs af Klippen.

Kaptajn Nemo selv bevarede sin Ro.

„Det er et kedeligt Uheld,“ sagde han.

„Et Uheld, som maaske vil tvinge Dem til at søge ind til det Land, De ellers saa omhyggelig undgaar.“

Jeg véd ikke, om Klangens i min Stemme forraadte noget af den Forhaabning en saadan Mulighed havde vakt hos mig, men Kaptajn Nemo maalte mig med et iskoldt Blik og trak paa Skuldrene, da han svarede:

„Nej, Hr. Professor, det bliver der ikke Tale om. „Nautilen“ er stadig i Stand til at vise Dem Havets Vidundere. Vor Rejse er først lige begyndt, og jeg agter ikke foreløbig at give Slip paa Dem og Deres behagelige Selskab.“

Jeg lod, som om jeg ikke forstod den Ironi, der gemtes i hans Ord.

„Men hvorledes vil De komme flot her, hvor Vandet

ikke er særlig dybt og Strømmen ikke særlig stærk?“ spurgte jeg.

„Om fem Dage har vi Fuldmaane,“ lød det rolige Svar, „og det skulde undre mig, om ikke Maanen vilde gøre mig den Tjeneste at trække saa meget Vand til, at vi kan komme flot.“

Efter disse Ord forsvandt Kaptajn Nemo, og Ned Land kom hen til mig.

„Hør nu, Hr. Professor,“ sagde han, „synes De ikke, det er paa Tiden, at vi i al Stilhed fordufter fra dette fordømte Fartøj?“

„Kære Ned,“ svarede jeg, „hvis vi var i Nærheden af Englands eller Frankrigs Kyster, vilde jeg ikke have noget imod at følge Deres Raad, men her er det en hel anden Sag. Øbeboerne derinde er berygtet for deres Grusomhed, og hvem véd, om vi ikke tidsnok kommer til at stifte Bekendtskab med dem, hvis det ikke lykkes „Nautilen“ at komme flot igen.“

„Vi kunde da i ethvert Tilfælde tage en lille Tur ind til Øen der,“ mente Ned Land. „Der ser helt indbydende ud, og der er sikkert forskellige rare Dyr, hvorpaa der sidder dejlige Koteletter, som jeg kunde have svær Lyst til at sætte Tænder i.“

„Ned Land har Ret,“ tog Conseil Ordet. „Herren skulde virkelig spørge Kaptajn Nemo, om vi ikke maa laane Baaden, om ikke af anden Grund, saa for ikke at glemme, hvorledes det er at træde paa rigtig Jord.“

„Jeg kan jo godt spørge, men jeg véd paa Forhaand, hvorledes Svaret vil blive.“

Til min store Forundring gav Kaptajn Nemo os den ønskede Tilladelse, ja, han aftvang os end ikke Løftet om at vende tilbage til „Nautilen“. Men forøvrigt var det ogsaa bedre at være Fange om Bord hos ham end falde i Hænderne paa de Vilde.

Den næste Morgen blev Baaden sat i Vandet. Conseil og jeg roede, Ned Land styrede, og snart efter stod vi paa Jorden — den rigtige Jord!

XV.

Landlov.

Det var en forunderlig Følelse atter at sætte Føden paa Land efter hele to Maaneders Forløb, thi saa lang Tid havde vi været Kaptajn Nemos Fanger eller „Passagerer i Nautilen“, som han selv udtrykte sig. Vi spildte ikke Tiden, men gik straks hen imod den store Skov, som laa et Stykke borte, en rigtig Urskov med kæmpehøje Træer, Mimoser, Palmer, Figentræer og Teaktræet, mellem hvis Stammer der voksede Orchideer og Bregner i overdaadig Mængde.

Ned Land skænkede ikke Naturens Skønhed det mindste Blik, han satte det nyttige over alt andet, og han opdagede ogsaa straks en Kokuspalme, plukkede nogle af dens Frugter ned, og vi drak dens Mælk og spiste Kærnen med en Begærlighed, som havde vi ikke smagt Mad i otte Dage.

„Ah!“ gottede Ned Land sig.

„Ja, det smagte virkelig godt,“ indrømmede Conseil.

„Jeg tænker ikke, Kaptajn Nemo kan have noget imod, at vi tager en hel Ladning af disse Nodder med om Bord,“ sagde Ned Land.

„Det tænker jeg heller ikke, naar blot han selv maa blive fri for at spise dem,“ lo jeg.

„Det er værst for ham selv,“ sagde Conseil.

„Men saa meget desto bedre for os,“ tilføjede Ned, som allerede var i Færd med at plyndre Kokustræerne.

„Stop nu lidt, Ned,“ udbød jeg, „Kökusnodder er godt nok, men vent med at fylde Baaden med dem, til vi har set, om vi ikke kan finde andre, mere nyttige Produkter. Nogle friske Grønsager vilde f. Eks. ikke være af Vejen.“

„Herren har Ret,“ sagde Conseil, „og jeg foreslaar, vi deler Pladsen i Baaden i tre Dele: en til Frugt, en til Grønsager og en til Kød, hvis vi da faar noget.“

„Det kommer nok, vi har jo Tiden for os, men lad os nu se at komme videre,“ udbød Ned Land utaalmodigt.

„Vi maa gaa frem med den yderste Forsigtighed,“ formanede jeg ham, „og vogte os for et Overfald. Skönt Øen tilsyneladende ser ud, som om den ikke var beboet, kan

her dog findes Folk, der sætter ligesaa megen Pris paa Kød som vi, men maaske ikke er slet saa kræse i Valget.“

„Jeg er ikke vis paa, at jeg ikke vilde synes, at Menneskekød smager godt,“ erklærede Ned Land.

Under denne opbyggelige Samtale var vi kommen dybere ind i Skoven og gennemstrefede den nu i to Timer paa alle Leder og Kanter. Vilde saa' vi intet til, men derimod fandt vi en Mængde Brødrugtræer. Ned Land havde spist mange af disse Frugter paa sine talrige Rejser og vidste, hvorledes de skulde tilberedes. Med et Brændglas fik han snart tændt et Baal, skar de gule, modne Frugter i Skiver og ristede dem over en langsom Ild. Det smagte vidunderligt, men Ned Land erklærede, at han ikke kunde leve af Brød alene, han maatte nødvendigvis ogsaa have Kød.

Men hans Søgen efter dette var forgæves. Bananer, Ananas og Mangobær fandt vi nok af, men vi fik ikke Øje paa et eneste Dyr.

„Vi faar aabenbart ikke Koteletter i Dag,“ sagde Ned Land mismodigt.

„Men maaske i Morgen,“ trøstede Conseil ham, „jeg foreslaar, at vi ser at komme tilbage til Baaden.“

„Allerede?“ udbød Ned, „hvor mange er Klokken?“

„Over seks,“ svarede jeg med et Blik paa Solen.

„Tiden løber hurtigt, naar man morer sig,“ sagde Ned.

Vi gik nu tilbage gennem Skoven, stuede vort Forraad ned i Baaden og sejlede tilbage til „Nautilen“, der laa som uddød. Ikke en Sjæl viste sig, ikke et Menneske tog imod os, men vi havde faaet tilstrækkelig Føde og trængte blot til at komme til Ro ovenpaa Dagens Strabadser.

Heller ikke den næste Morgen hørtes der en Lyd om Bord. Baaden laa paa samme Sted, hvor vi havde fortojet den, og uden at spørge om Tilladelse roede vi atter ind til Øen.

Denne Gang gik vi langs Kysten, vadede over en Bæk og naaede en Slette. Nogle Isfugle strejfede om langs Kysten, men det var os umuligt at faa fat i dem. Deres Forsigtighed viste, at de kendte Menneskene, og jeg sluttede deraf, at selv om Øen ikke var bebøet, saa kom her dog af og til Mennesker.

Efter at være kommen over Sletten, naaede vi et lille Krat, hvorfra en munter Fuglesang lød os i Møde.

„Det er Fugle!“ raabte Ned Land glædestraalende, „blot det nu er nogle, man kan spise!“

„Saa vidt jeg kan se, er det kun Papegøjer,“ svarede Conseil.

„I Mangel af bedre maa vi tage til Takke med dem,“ mente Ned Land.

Men den for disse Egne ejendommelige Fugl manglede heller ikke her. Da vi var trængt længere ind i Krattet, saa' jeg pragtfulde Fugle flyve op, og deres underlig bølgeformige Flugt, deres straalende Farver, sagde mig straks, hvad det var for en Fugl.

„Paradisfugle!“ udbød jeg.

„Det er noget for os,“ mente Ned Land, „de kommer netop tilpas, det maa snart være Frokosttid.“

Det var imidlertid umuligt at komme disse Fugle paa Skud. De skydes heller ikke af de Indfødte, men fanges i Snarer, ja, man siger endogsaa, at de Vilde kommer Gift i det Vand, hvor Fuglene søger hen for at drikke, og det var forgæves vi spildte vor Munition paa dem. Til alt Held lykkedes det imidlertid Conseil at skyde et Par Duer, som vi stegte, men Ned Land var stadig misfornøjet, fordi han ikke kunde faa sig en ordentlig Steg. Det lød heller ikke til, at dette skulde lykkes ham denne Dag, og vi var allerede paa Tilbagevejen til Baaden, da han pludselig fik Øje paa et Skovsvin — en Bari-Outang, som Malajerne kalder det.

Da vi kom ned til Stranden, tændte vi et Baal og tilberedte et Maaltid, som bestod af Kød, Brød, Frugt og Kokusmælk.

Det var et fortræffeligt Maaltid, og vi var alle tre i storartet Humør, og ingen af os ønskede os længere tilbage til „Nautilen“.

Som vi allerbedst sad, dumpede der pludselig en stor Sten ned midt imellem os, og et Sekund efter slog en anden Sten en dejlig Kotelet ud af Haanden paa min Tjener.

XVI.

Kaptajn Nemos Lynstraale.

Vi sprang op med Lynets Hast og saa' os om.

„Det er Aber,“ erklærede Ned Land.

„Det er Vilde,“ sagde Conseil roligt.

„Hurtig til Baaden!“ raabte jeg og satte i Løb.

Det var sandelig nødvendig at skynde sig, thi en Snes med Buer og Slynger bevæbnede Indfødte kom i det samme til Syne knap hundrede Skridt fra os, og en Hagl af Stene og Pile regnede ned over os.

Ned Land vilde ikke lade sin „Steg“ i Stikken, og trods den truende Fare slæbte han sit dyrebare Skovsvin med sig.

Vi naaede helskindet Baaden og roede til af alle Kræfter. De Vilde sprang ud i Vandet efter os og truede rasende ad os.

Vi var ikke mange Minutter om at naa ud til „Nautilen“. Lugen stod aaben, men der var ikke en Sjel at se. Jeg styrtede ind i Salonen, hvorfra jeg hørte Lyden af Musik. Kaptajn Nemo sad ved Flyglet og spillede.

„Kaptajn Nemo!“

Han rørte sig ikke.

„Kaptajn Nemo!“ raabte jeg højere og lagde min Haand paa hans Arm.

Han fo'r sammen og vendte sig om.

„Er det Dem, Hr. Professor! Naa, har De haft Held med Dem paa Jagten, og har De fundet nogle sjældne Urter?“

„Ja, men desværre har vi trukket en Mængde tobenede Væsner med os.“

„Mennesker?“

„Ja, en Flok Vilde.“

„Undrer det Dem virkelig, Hr. Professor?“ spurgte han ironisk, „kan man overhovedet sætte Foden paa Landjorden uden at træffe Vilde? Og hvem siger, at de Mennesker, De kalder Vilde, er værre end alle andre saakaldte civiliserede Mennesker?“

„Men, Hr. Kaptajn —“

„De mest vilde Mennesker har jeg truffet i den civiliserede Verden.“

„Men hvis De ikke vil have dem om Bord paa „Nautilen“, maa De træffe Forholdsregler til at forhindre det.“

„Vær De kun rolig, Hr. Professor, der er ingen Grund til Bekymring.“

„Men der er en hel Mængde —“

„Hvormange?“

„Et hundrede Stykker vel.“

„Professor Arronax, om der saa var Tusind, havde „Nautilen“ intet at frygte.“

Han vendte sig atter mod Flyglet og fordybede sig i sine Fantasier — min Nærværelse havde han aabenbart helt glemt.

Jeg listede mig sagte ud og gik op paa Dækket. Nat-ten var allerede brudt frem, thi paa disse Breddegrader gaar Solen tidlig ned og Tusmørke kender man ikke noget til. Jeg kunde blot utydeligt skimte Øens Kyst, men en Mængde Baal, som efterhaanden tændtes derinde, fortalte tydeligt, at de Vilde endnu ikke havde opgivet at komme os til Livs.

I flere Timer blev jeg alene oppe paa Dækket. De Vilde frygtede jeg ikke, Kaptajnens urokelige Tillid havde med-delt sig til mig, og jeg nød ubeskaaret den tropiske Nats Skønhed. Maanen, der om 36 Timer vilde være Fuldmaane og skulde hjælpe os flot, straalede i hele sin vidunderlige Glans og bragte Stjernerne til at blegne paa den høje, klare Himmel.

Efterhaanden slukkedes Baalene inde paa Stranden, og jeg søgte ned i min Kahyt.

Da jeg den næste Morgen kom op paa Dækket, var Taa-gen lige lettet. De Vilde havde ikke forladt Strandbredden. Nogle benyttede sig af Ebben og balancerede paa Korall-revene ud mod „Nautilen“, og snart var de saa nær, at jeg tydeligt kunde skelne deres Ansigter. Det var høje, slanke Folk med en høj, bred Pande, en lille, plump Næse og skinnende hvide Tænder. Deres ildrøde Haar dannede en sølsom Kontrast til deres glinsende, sorte Hudfarve. De fleste var helt nøgne, dog havde nogle af Kvinderne et Bælte af Urter om Livet. Enkelte af Mændene, rimelig-vis Høvdingerne, havde en Halvmaane om Halsen og et

Halsbaand af røde og hvide Glasperler. Jeg saa' ved første Blik, at det var ægte Papuaere, de vildeste og blodtørstigste af alle vilde Folkeslag.

En af Høvdingene havde vovet sig næsten helt ud til „Nautilen“, det maatte sikkert være en „inado“ af høj Rang, thi om Livet havde han en Maatte af Bananblade, der endte i brogede Frynser, og hans Haar var pyntet med Paradisfuglens Fjer, de vajede om ham som en hel Busk. Det vilde have været mig den letteste Sag af Verden at dræbe denne Mand, men jeg ansaa det for klogest ikke at paabegynde Fjendtlighederne, men roligt afvente Begivenhedernes Gang.

Under hele Ebben flokkedes Papuaerne omkring „Nautilen“. Jeg hørte dem flere Gange bruge Ordet „assai“ og med en Haandbevægelse opfordrede de mig til at komme ind til Øen, en Indbydelse, som jeg af let forklarlige Grunde ikke dristede mig til at tage imod. Da Floden steg, trak de Vilde sig tilbage til Øen, men deres Antal forøgedes stadigt.

Da vi ikke havde noget bedre at tage os for, kaldte jeg paa Conseil og bad ham hjælpe mig med at samle Muslinger og Konkylies, der let lod sig tage op med en Bundskraber.

„De Vilde lader ikke til at være særlig farlige,“ sagde Conseil.

„Det er dog ganske sikkert Menneskeædere,“ svarede jeg.

„Man kan godt være Menneskeæder og dog en flink Fyr,“ mente Conseil, „det ene behøver ikke at udelukke det andet.“

„Jeg er villig til at indrømme, at der kan findes flinke Menneskeædere, som fortærer deres Fanger med Anstand, men jeg skøtter ikke om at blive ædt, selv om det sker med Anstand, og derfor agter jeg at være paa min Post, da det ikke lader til, at Kaptajn Nemo skænker Papuaerne en Tanke.“

Vi var snart optaget af at skrabe Bunden og var saa heldige at finde en meget sjælden Konkylie, som vi begge studerede med stor Grundighed, da en Sten pludselig su-sede forbi mit Øre, saa jeg i min Forskrækkelse tabte Konkyliden, der gik i tusinde Stykker.

Jeg udstødte et Skrig. Conseil greb min Bøsse og sig-

tede paa en af de Vilde, der stød i en halv Snæs Meters Afstand og svingede sin Slynge vildt i Luften. Jeg søgte at standse Conseil, men det var for sent. Skuddet gik af og den Vilde styrtede død om.

Dette blev Signalet til Kamp. Uden at vi havde lagt Mærke til det, havde en halv Snæs Kanoer — lange, smalle, udhulede Træstammer — nærmet sig „Nautilen“.

Papuaerne holdt sig til en Begyndelse i ærbødig Afstand fra denne lange Jerncylinder, men efterhaanden blev de dristigere og tilsidst sendte de en Regn af Pile ind over den.

„Det forekommer mig, at det hagler,“ sagde Conseil, „og det skulde ikke forundre mig, om Pilene var forgiftede.“

„Jeg maa ned og melde Kaptajnen det,“ sagde jeg og gik ned i Salonen. Da jeg ikke traf ham her, dristede jeg mig til at banke paa Døren til hans Kahyt.

„Kom ind,“ raabte han, og jeg traadte ind og fandt ham midt i nogle matematiske Udregninger.

„Forstyrer jeg?“ spurgte jeg høfligt.

„Ja, unægtelig,“ svarede Kaptajnen, „men De har formodentlig en vægtig Grund til at søge mig her?“

„„Nautilen“ er helt omgivet af Kanoer og om nogle Minutter falder sikkert et Par hundrede Papuaer over os.“

„Saa trækker vi Skodderne for.“ Han trykkede paa en Knap, telegraferede en Ordre ned til Maskinrummet og „Nautilen“ trak sig ind i sin Skal, om man saa maa sige.

„Nu er Faren overstaet,“ sagde han beroligende.

„Ja, foreløbig, men i Morgen, naar Skodderne bliver slaaet fra, er hele Dækket sikkert fuldt af Papuaere.“

„De skal være velkomne om Bord,“ sagde han, „jeg ser nødigt, at mit Besøg paa Queboroøen skal koste en eneste af de sølle Staklers Liv,“ med disse Ord bøjede han Hovedet paa en Maade, som antydede, at han helst saa, jeg forsvandt.

Jeg gik ind i min Kahyt, hvor jeg traf Conseil, som var meget nysgerrig efter at høre Resultatet af min Samtale med Kaptajnen.

„Kære Ven,“ sagde jeg, „gør som jeg — stol paa Kaptajn Nemo og gaa til Køjs.“

„Herren har altsaa ikke Brug for mig længere?“

„Nej, min Ven. Hvad bestiller Ned Land?“

„Han braser og steger ude i Køkkenet.“

Jeg gik i Seng, men jeg sov kun daarligt. Hele Natten hørte jeg de Vilde larme over mit Hoved — de trampede i Dækket og dansede Krigsdans, medens de udstødte vilde Hyl. „Nautilen“s Besætning lod ikke til at tage den ringeste Notits af dem.

Jeg vaagnede Klokken seks næste Morgen. Lugen blev ikke aabnet, men Luften trængte aabenbart ikke til at fornyes, thi den var frisk nok, da jeg traadte ind i Salonen.

Jeg læste og skrev lige til Middag; Kaptajn Nemo viste sig ikke, og der blev heller ikke truffet Forberedelser til Afrejsen.

Uret viste nu 2,30. Om ti Minutter vilde Floden have naaet sit Højdepunkt, og hvis Kaptajn Nemos Ord stod til troende, vilde „Nautilen“ om et Øjeblik være flot. Hvis ikke, saa kunde der godt gaa mange Maaneder, inden vi kunde slippe bort fra dette Korallrev. Men allerede nu forekom det mig, at jeg mærkede ligesom en Rysten, at jeg hørte Skibet skrabe mod Stenene.

Klokken 2,35 traadte Kaptajn Nemo ind i Salonen.

„Nu letter vi straks,“ sagde han. „Jeg har givet Ordre til at aabne Lugen, hvis De endnu en Gang vil kaste et Blik ind over Queboraaen.“

„Og Papuaerne?“

„Papuaerne, hvad de?“

„Vil De ikke trænge ind i „Nautilen“?“

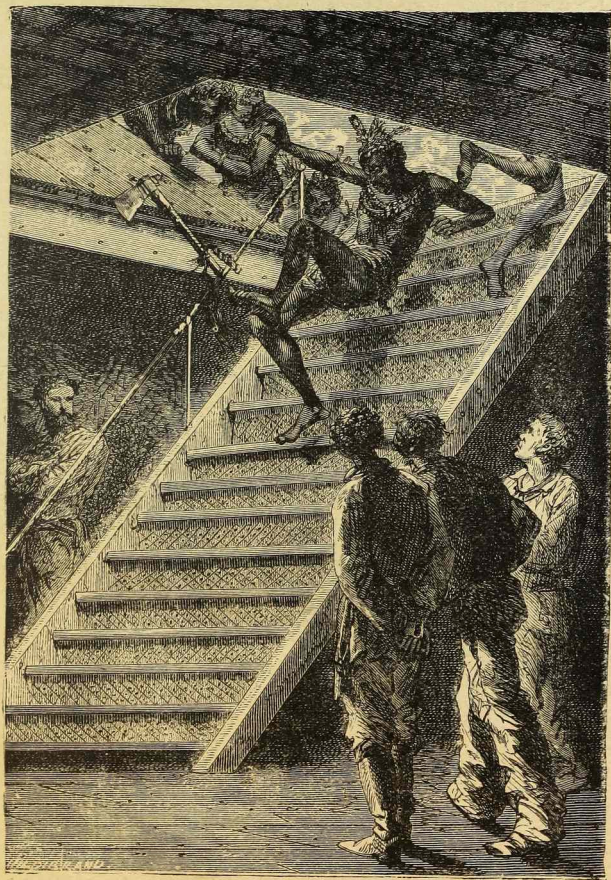
„Professor Arronax,“ svarede Kaptajn Nemo roligt, „man trænger ikke saadan uden videre ind i „Nautilen,“ selv om Lugen er aaben.“

Jeg saa' maabende paa ham.

„Kom med mig, og De skal faa Syn for Sagn.“

Vi gik hen til Trappen, ved hvis Fod Conseil og Ned Land allerede stod og med spændt Forventning var Vidne til, at et Par af Matroserne skød Lugen til Side. Man kunde tydeligt høre de Vildes rasende Skrig.

Lugen blev aabnet. En Snes frygtelige Skikkelser kom til Syne. En af Papuaerne styrtede ned ad Trappen, men knapt var han kommen et Par Trin ned og havde rørt ved Rækværket, før han af en eller anden uforklarlig Magt blev

Lugen blev aabnet. En Snæs frygtelige Skikkelser kom til Syne.

slyngtet tilbage. Han udstødte et hvinende Skrig og flygtede, saa hurtigt hans Ben kunde bære ham.

Hans Kammerater led samme drøje Medfart. Conseil og Ned Land var næsten maallose af Forbavselse, og ivrig og fremfusende, som Ned Land var, styrtede han hen og greb fat i Rækværket, men i samme Nu slyngedes han tilbage.

„Hjælp!“ skreg han. „Det var, som om Lynet slog ned i mig!“

Nu gik der pludselig et Lys op for mig. Rækværket, som bestod af hule Rør, var ladet med Elektricitet, og enhver, der rørte ved det, fik et elektrisk Stød, som kunde være øjeblikkelig dræbende, hvis Kaptajn Nemo ladede Konduktoren med al den Elektricitet, der stod til hans Raadighed.

Papuaerne flygtede over Hals og Hoved, vi fik travlt med at trøste og gnide Ned Land, „Nautilen“ satte sig i Bevægelse i det Minut, Kaptajn Nemo havde forudsagt det og naaede uden yderligere Uheld ud gennem Torresstrædet.

XVII.

Feberdrømme.

„Nautilen“ fortsatte sin Rejse med en næsten svimlende Fart, som jeg vil anslaa til ikke mindre end fem og tredive Mil i Timen.

Naar jeg tænkte paa, at dens elektriske Kraft ikke alene formaae at give den Bevægelse, Varme og Lys, men ogsaa var i Stand til at beskytte den mod alle ydre Angreb og forvandle den til en hellig Ark, som ingen Uindviet kunde røre ved uden at blive ramt af Lynet, saa var min Beundring uden Grænser og vendte sig uvilkaarligt fra „Nautilen“ til dens Herre, som havde skabt den.

Vi sejlede nu lige mod Vest og kom snart forbi Øen Timor, hvis Rajah kalder sig „Krokodillens Søn“ og holder disse Dyr højt i Ære. Hvert Aar ofres nogle unge

Piger til dem, og vé den fremmede, som vover at lægge Haand paa et af disse fredede Dyr.

Men „Nautilen“ fik intet med disse hæslelige Dyr at gøre.

Vi saa' dem ganske vist i store Mængder kredse om Skibet og var glade over, at Glasvæggene skilte os fra deres modbydelige Gab.

Kort efter forandrede vi atter Kurs og styrede lige mod det indiske Hav. Hvor agtede Kaptajn Nemo at føre os hen? Til Asiens Kyster? Mod Evropas Bredder? Næppe det sidste, da han jo stedse undgik det beboede Fastland. Eller vilde han runde Kap det gode Haab, gaa syd om Afrika og styre mod Polens Ismasser? Eller vilde han atter vende tilbage til Stillehavet, hvor intet havde forstyrret „Nautilen“s Fart?

Jeg kunde ikke sige det, Fremtiden maatte vise det.

Forøvrigt kunde det jo egentlig være mig ligegyldigt paa hvilket Hav, jeg befandt mig? Vilde det nogen Sinde lykkes mig at slippe bort fra det mærkelige, men langt fra uinteressante Fangenskab. Ogsaa dette Spørgsmaal kunde kun Tiden besvare.

Under denne Del af vor Rejse var Kaptajn Nemo meget optaget af nogle interessante Eksperimenter angaaende Havets Temperatur, Vandets Saltholdighed i de forskellige Dybder, deres større eller mindre Gennemsigtighed og Farve, og i alle disse Spørgsmaal udviste Kaptajn Nemo en Skarp-sindighed, der i høj Grad vakte min Beundring. Jeg spurgte ofte mig selv, i hvilken Hensigt han anstillede alle disse Eksperimenter? Til Berigelse for Menneskeheden? Næppe, thi før eller senere maatte hans Arbejder gaa til Grunde sammen med ham i et eller andet ukendt Dyb.

En Dag midt i Januar befandt „Nautilen“ sig kun nogle faa Meter fra Havets Overflade, og jeg og mine Kammerater blev da Vidne til et sælsomt Syn. Skodderne i Salonen var trukket tilbage, og da det elektriske Lys ikke var i Virksomhed, saa herskede der et dunkelt Tusmørke i Vandet. Den med mørke Skyer overtrukne Himmel lod kun Lyset trænge sparsomt ned under Bølgekammen.

Pludselig laa „Nautilen“ imidlertid badet i Lys. Jeg troede, først, det skyldtes det elektriske Lys, men indsaa snart, at jeg tog fejl, og nu erkendte jeg ogsaa, hvad der bevirkede dette stærke Lysskær.

Det stammede fra Myriader af Smaadyr, hvis Funklen tiltog, naar de strejffede „Nautilen“s Metalsider. Det var en uendelig Skare af Infusorier, lysende, gennemsigtige Smaadyr med traadformede Følehorn. I flere Timer sejlede vi i disse skinnende Bølger. Det var et vidunderligt Syn!

Vi fo'r fra det ene Vidunder til det andet og havde knap Tid til at længes tilbage til Jorden og det daglige Liv.

En Morgen, da jeg, som jeg daglig plejede, var oppe paa Dækket for at nyde Morgenluften, ventede jeg som sædvanlig at høre Næstkommanderende udtale de vante Ord. Men denne Gang hørte jeg i Stedet for en anden, ligesaa uforstaaelig Sætning. Et Øjeblik efter saa' jeg Kaptajn Nemo komme op og rettede Kikkerten mod Horisonten. Efter at have holdt den for Øjnene et Par Minutter, sænkede han den og vekslede nogle Ord med Næstkommanderende, som var i synlig Bevægelse. Kaptajn Nemo var derimod rolig og behersket som ellers.

Jeg havde opmærksomt set i samme Retning som de andre, men formaaede ikke at opdage noget. Himmel og Hav flød sammen i én Linie i Horisonten.

Forøvrigt maatte Hemmeligheden snart opklares, thi Kaptajn Nemo gav Ordre til at sætte Farten op. Jeg gik nu ned i Salonen for at hente en Kikkert, som Kaptajn Nemo havde stillet til min Disposition. og bevæbnet med den gik jeg atter op paa Platformen.

Men næppe havde jeg ført Kikkerten op til Øjet, for den blev revet ud af min Haand. Jeg vendte mig om — der stod Kaptajn Nemo, men jeg kendte ham knap igen, saa fordrejet var hans Ansigt. Hans Pande laa i dybe Rynker, Munden var fast sammenbidt, Øjnene skød Lyn. Hans knyttede Hænder, hans dirrende Skikkelse røbede den Vrede, som rasede i ham.

Var det mig, som uden at ville det havde vakt hans Vrede? Bildte denne forunderlige Mand sig ind, at jeg havde opdaget en Hemmelighed, som maaske skulde være skjult for „Nautilen“s Passagerer? Men nej, det var næppe mig, der var Skyld i hans Vrede, thi han saa' ikke paa mig, og hans Blik var ufravendt rettet mod et bestemt Punkt i Horisonten.

Endelig blev han saa vidt Herre over sig selv, at han var i Stand til at tale. Han sagde nogle Ord til Næstkom-

manderende i et Sprog, jeg ikke forstod, og vendte sig derefter mod mig.

„Professor Arronax,“ sagde han koldt og strengt, „jeg ser mig nødsaget til for en Tid at berøve Dem og Deres Kammerater deres Frihed.“

„De er Herre her om Bord, og vi er nødt til at lystre Dem,“ svarede jeg uden at slaa Øjnene ned for hans Blik, men tillad mig at stille Dem et Spørgsmaal?“

„Nej!“

Det var rene Ord for Pengene! Al videre Forhandling var haabløs, og jeg gik ned i Kahytten for at meddele Ned Land og Conseil dette nye Lune af Kaptajnen. Jeg behøver næppe at beskrive, hvilket Indtryk denne Meddelelse gjorde paa den hidsige Kanadier, men forøvrigt var der ingen Tid til videre Forhandlinger, thi i det samme traadte fire Mand ind og førte os til det Rum, hvor vi havde tilbragt den første Nat paa „Nautilen“.

Ned Land protesterede energisk, men i Stedet for Svar blev Døren smældet i lige for Næsen af os.

„Vil Herren sige mig, hvad alt dette skal betyde?“ spurgte Conseil.

Jeg fortalte mine Kammerater, hvad der var sket. De var lige saa forbavsede som jeg og formaaede heller ikke at finde en Løsning paa Gaaden.

Jeg sank hen i dybe Tanker, og Kaptajn Nemos fordrejede Ansigtstræk stod lyslevende for mig. Jeg var ude af Stand til at tænke logisk i denne Sag og fortabte mig i de vanvittigste Gisninger, indtil Ned Land rev mig ud af mine Betragtninger med disse Ord:

„Kom og spis, Hr. Professor! Frokosten er allerede rettet an!“ Og ganske rigtigt, Bordet stod dækket med tre Kuverter. Kaptajnen maatte have givet sine Ordre, medens jeg havde været nede efter Kikkerten.

Da vi ikke havde andet at tage os til, gav vi os til at spise, og da vi havde spist, lagde vi os paa Gulvet. I samme Øjeblik blev det elektriske Lys slukket, og det varede ikke et Sekund, før jeg, til min store Forundring hørte Conseil og Ned Land snorke om Kap. Jeg syntes ogsaa, at jeg selv blev saa underlig tung i Hovedet — mine Øjne lukkede sig, skønt jeg gjorde alt for at holde dem aabne.

Der maatte være kommen et eller andet søvndyssende

Middel i den Mad, vi lige havde spist, paa anden Maade kunde jeg ikke forklare mig den Døsighed, som jeg følte, at jeg bukkede under for, skønt jeg stred imod af al Kraft.

Det var altsaa ikke nok, at vi var indespærrede, vi skulde endogsaa for en Tid miste Bevidstheden for ikke at være i Stand til at kontrollere, hvad der foregik om Bord paa „Nautilen“.

Det forekom mig, at jeg hørte Lugen blive lukket og at den vuggende Bevægelse, som Bølgerne fremkaldte, hørte op. Havde „Nautilen“ forladt Havets Overflade?

Det var mig umuligt at holde mine Øjne aabne længere — jeg mærkede en iskold Rislen gennem alle mine Lemmer, det var ligesom de stivnede, en blytung Vægt lagde sig over mine Øjne, og jeg faldt i en tung Søvn, som forstyrredes af de frygteligste Feberdrømme.

XVIII.

Paa Kirkegaarden.

Jeg var ikke det mindste tung i Hovedet, da jeg vaagnede den næste Morgen. Jeg rejste mig over Ende og saa mig om — til min store Forundring befandt jeg mig i min egen Kahyt og i min egen Køje. Mine Kammerater var ligesom jeg i Løbet af Natten blevet baaret ind i deres Kahyt uden at mærke det, og hvad der var foregaaet i Løbet af denne Nat havde de lige saa lidt Anelse om som jeg.

Var jeg atter fri eller fangen? Ligesaa fri som tidligere lod det til! Jeg kunde færdes frit i Skibet. Lugen stod aaben, jeg gik op paa Dækket, hvor Ned Land og Conseil ventede mig.

Paa selve Skibet var der intet usædvanligt at mærke. Havet var roligt og stille, der var intet at se.

Ved Totiden sad jeg nede i Salonen og skrev, da Kap-tajn Nemo traadte ind. Han besvarede knap min Hilsen og sagde ikke et Ord til mig, men satte sig et Stykke borte fra mig. Jeg vendte atter tilbage til mit Arbejde

og haabede i mit stille Sind, at han maaske vilde fremkomme med en Forklaring paa Gaarsdagens Hændelser, thi at der var sket noget, følte jeg instinktmæssigt. Jeg skottede af og til hen til ham — han saa' træt og bedrøvet ud, hans Øjne var ophovnede og rødkantede, som om han havde grædt eller tilbragt en søvnløs Nat, plaget af triste, sorgmodige Tanker. Der var ogsaa en mærkelig Uro og Rastløshed over ham — han rejste sig og satte sig igen, tog en Bog og lagde den atter fra sig uden at aabne den.

Pludselig traadte han hen til mig og sagde:

„Er De Læge, Professor Arronax?“

Jeg var saa uforberedt paa dette Spørgsmaal, at jeg saa' forundret paa ham uden at svare.

„Er De Læge?“ gentog han utaalmodigt.

„Ja, jeg har studeret Medicin og gennemgaaet Hospitals-tjenesten, inden jeg helligede mig Naturforskningen,“ svarede jeg.

Et Lettelsens Suk bevægede Kaptajns Læber ved dette Svar, men da jeg ikke forstod Meningen med hans Spørgsmaal, forholdt jeg mig tavs og afventende.

„Professor Arronax, vil De være saa venlig at se til en af mine Folk?“

„Har De en syg Mand om Bord?“

„Ja!“

Jeg rejste mig beredvilligt for at følge Kaptajn Nemo. Jeg tilstaa ærligt, at mit Hjerte bankede og jeg havde en instinktmæssig Følelse af, at der var en vis Sammenhæng mellem Gaarsdagens Begivenheder og den syge Mand, og denne Følelse beskæftigede mine Tanker næsten lige saa meget som den Syge.

Kaptajn Nemo førte mig ud i „Nautilen“s Bagstavn, hvor Folkenes Kahytter laa. Vi traadte ind i en af disse Kahytter.

Paa en Køje laa en Mand — en ægte Angelsachser med et energisk Ansigt; han saa' ud til at være omtrent fyrretyve Aar.

Jeg bøjede mig over ham og fo'r forfærdet tilbage. Denne Mand var ikke alene syg, men saaret, haardt saaret. Hele Hovedet var indbundet i et Lærredsbånd, som var gennemvædet med Blod. Jeg fjernede forsigtig Båndet, og han saa' paa mig med store, stive Øjne, men ikke

en klagende Lyd kom over hans Læber. Hjerneskillen var knust med en eller anden stump Genstand, og Hjernemassen var beskadiget. Det størknede Blod og det sammenfiltrerede Haar dannede en mørk Masse — her forelaa ikke alene en Kvæstelse, men ogsaa en Hjernerystelse, thi hans Muskler bevægede sig krampagtigt med bestemte Mellemrum og hele hans Nervesystem var lammet. Hans Puls slog kun svagt, og han begyndte allerede at blive kold — jeg forstod, at det var Døden og at jeg intet formaaede at udrette her. Jeg vikledde atter Bindet om hans Hoved og vendte mig mod Kaptajn Nemo:

„Hvorledes har han faaet det Saar?“

„Det kan jo være ligemeget,“ svarede Kaptajnen undvigende. „Forøvrigt var det en Vægtstang, som knækkede nede i Maskinen og som var saa uheldig at ramme ham — men hvad mener De om ham?“

Jeg betænkte mig et Øjeblik, før jeg svarede.

„Tal Fransk, om De er bange for, han skal forstaa Dem,“ sagde Kaptajnen, „han kan ikke Fransk.“

Jeg saa endnu en Gang hen paa den Saarede og svarede da langsomt:

„Inden en Time er han død.“

„Staar han ikke til at frelse?“

„Nej!“

Kaptajnen rystede som et Espeløv, og to store Taarer trillede langsomt ned over hans Kinder.

Jeg blev staaende og saa' paa den Døende.

Hans tidligere Bleghed var nu afløst af en blaalig Farve. Jeg betragtede hans kloge Ansigt, som for Tiden var furet af dybe Rynker, maaske fremkaldt af tidligere Sorger og Elendighed, og jeg vilde have givet meget til for at være til Stede under den Døendes sidste Ord.

„De kan gaa, Professor Arronax,“ sagde Kaptajnen til mig.

Jeg forlod Dødsværelset og gik tilbage til min Kahyt, dybt rystet over det Syn, jeg havde været Vidne til. Hele Dagen igennem var jeg opfyldt af mørke Anelser — hvilken frygtelig Hemmelighed laa skjult her? Hvem var Skyld i hans Død? Kaptajn Nemos Forklaring troede jeg ikke paa, hvorfor vidste jeg ikke selv.

Den næste Morgen kom Kaptajn Nemo op paa Dækket til

mig og spurgte, om jeg og mine Kammerater havde Lyst til at foretage en lille Udflugt med ham og hans Mænd under Havet.

Jeg erklærede mig straks villig, og han fjernede sig uden at sige et Ord om Gaarsdagens Hændelser. Conseil var straks rede til at følge med, og denne Gang følte Kanadiere ogsaa Lyst til at slutte sig til os.

Klokken var otte om Morgenen. Vi blev iført vore Dykkerdragter, forsynet med vore Luft- og Lysapparater og steg paa samme Maade som sidst ned paa Havets Bund. Denne Gang havde vi et Følge paa tolv Mand af Besætningen, som til min store Forundring bar en aflang Pakke imellem sig.

Denne Havbund var vidt forskellig fra den, jeg havde set paa min første Udflugt i Stillehavet. Her var intet fint Sand, ingen Tang, ingen Havplanter! Her var vi midt i Korallernes Rige.

Korallerne hører til Bløddyrenes Klasse og er en Samling smaa Dyr, som danner en stor Koloni. De lignede et skinnende, broget Blomsterflor uden Duft og uden Blomstens blide Ynde, men med den vidunderligste Farvepragt og den vidunderligste Eventyrstemning over sig. Højere og højere blev Koralluskene og tættere og tættere, tilsidst var det som en hel Skov med høje Træer, under hvis Grene vi gik.

Efter en Vandring paa to Timer, gav Kaptajn Nemo Tegn til at standse. Hans Folk lagde den aflange Pakke fra sig og dannede en Halvkreds om ham. Vi befandt os paa en aaben Plet, som var omgivet af høje Korallrev. Ned Land og Conseil stod ved Siden af mig, og vi blev nu Vidne til en sælsom Scene.

Bunden havde paa forskellige Steder svage Forhøjninger, der saa' ud, som var de skabt af Menneskehænder. Midt paa den aabne Plads var der paa en raatilhugget Stenblok rejst et Kors af Koraller.

Paa et Vink af Kaptajnen traadte to af Mændene frem og begyndte med en Spade, som de bar i Bæltet, at grave et Hul i Sandbunden.

Og nu forstod jeg, hvad alt dette skulde betyde. Den aabne Plet her i Koralskoven var en Kirkegaard, Hullet en Grav, den langagtige Pakke den døde Mands Lig.

En sælsommere Ligfærd er aldrig set. Spædernes Slag

mod Bunden lød som Kanonskud i vore Øren, som en Sørge-
salut over den ubekendte Døde. Matroserne i Dykkerdragten,
Kaptajn Nemo og vi andre lignede formummede Skikkel-
ser — en middelalderlig Inkvisitionsdomstol, der fældede
Dødsdommen over Forbryderen.

Da Graven var færdig, blev det mørke Dække, der hid-
til havde været svøbt om Liget, taget bort og Liget selv,
indhyllet i et skinnende hvidt, glinsende Stof, blev sæn-
ket ned.

Kaptajn Nemo sank i Knæ, vi andre fulgte hans Eks-
empel og bad en stille Bøn for den Døde.

Graven blev kastet til og Mændene strakte alle som én
Haanden ud over den som til en sidste Afsked.

Og Ligfølget vendte tilbage til „Nautilen“. Klokken var
et, da vi atter naaede den.

Saa snart jeg havde skiftet Tøj, gik jeg op paa Dækket for
at være ene med mine Tanker, men lidt efter kom Kaptajn
Nemo op til mig.

„Manden, jeg saa' til i Gaar, er altsaa død,“ sagde jeg.

„Ja, Hr. Professor,“ svarede Kaptajnen.

„Og nu hviler han hos sine Kammerater paa Koralkirke-
gaarden?“

„Ja, glemt af hele Verden, undtagen af os. Vi graver
Graven, og Korallerne bevarer den i al Evighed.“ Kaptajn
Nemo gemte Ansigtet i sine Hænder og søgte forgæves
at skjule sin Bevægelse.

„Deres Døde hviler i Fred,“ sagde jeg for at trøste
ham, „Havets Rovdyr kan ikke naa dem.“

„Der er det, der er værre end Havets Rovdyr,“ svarede
Kaptajn Nemo langsomt, „Menneskene!“

XIX.

Det indiske Hav.

Kaptajn Nemos dybe, uforsonlige Had til hele Menneske-
heden, et Had, der af og til brød frem i bitre, lidenskabe-
lige Ord, gjorde et dybt Indtryk paa mig, og selv om jeg
ikke var tilbøjelig til at hælde til Conseils Anskuelse, at
han var et miskendt Geni, som besvarede Menneskenes

Ligeegyldighed med Foragt, saa følte jeg instinktmæssig, at denne sælsomme Mand ikke alene flygtede for Menneskene og ikke udelukkende havde bygget sit vidunderlige Fartøj for at leve i fuldstændig Afsondrethed fra civiliserede Mennesker, men ogsaa for at kunne benytte den som et Vaaben, optræde som den hævnende Retfærdighed og ramme sine Fjender med en frygtelig, uimodstaaelig Kraft. Mange Skibe havde lidt ubodelig Skade ved deres Sammenstød med „Nautilen“, men hvor mange var der, som de tavse Vande havde lukket sig over og som ikke havde været i Stand til at indsende en Beretning om deres Skæbne? Manden med det frygtelige Saar i Hovedet havde først vakt mine Tanker i saa Henseende, og selv om jeg foreløbig kun famlede i Blinde, saa skulde jeg dog lidt efter lidt vinde Klarhed — men jeg vil ikke foregribe Begivenhedernes Gang.

Intet Løfte bandt os til Kaptajn Nemo. Han vidste, at en Flugt var umulig. Vi var kun Fanger, som af lutter Høflighed blev kaldt „Gæster“. Men Ned Land havde i ethvert Tilfælde ikke opgivet Haabet om Friheden. Han vilde uden Tøven benytte den første den bedste Lejlighed, der tilbød sig, og rimeligvis vilde jeg gøre det samme, selv om det paa en Maade vilde skære mig i Hjertet at opgave mit interessante Fangenskab, før jeg var kommen helt til Bunds i Kaptajn Nemos Hemmeligheder. Jeg tørstede efter at se, hvad endnu intet Menneske havde set, selv om jeg skulde betale denne umættelige Trang efter Kundskab med mit Liv. Hvad havde jeg hidtil set? Intet, eller saa godt som intet, thi vi havde foreløbig kun tilbage-lagt seks Tusind Mil gennem Stillehavet.

Imidlertid behøvede jeg ikke endnu at tage nogen Beslutning. Før vi naaede hen i Nærheden af mere civiliserede Lande, var der ingen Udsigt til Flugt, og den Tid den Sorg!

Vi var nu naaet ind i det indiske Hav, og Tiden faldt mig aldrig lang. Hver Morgen var jeg oppe paa Dækket, og Resten af Dagen gik med at betragte den vidunderlige, skiftende Udsigt gennem Ruderne i Salonen, med Studier i Biblioteket og med mine Dagbogsoptegnelser, som jeg førte med stor Omhyggelighed.

Vor Sundhedstilstand var udmærket. Kosten om Bord pas-

sede i det mindste mig fortræffeligt, selv om Ned Land af og til bandede over den ringe Afveksling.

I nogle Dage var vi omsværmet af store Sofugle, Havsvaler og Maager. Det lykkedes os at skyde nogle af dem, og de smagte som det herligste Vildt. Til Afveksling fik vi ogsaa nogle store Havskildpadder, som blev fanget i Nættene. Deres Kød var ikke særlig velsmagende, hvorimod deres Æg var en udsøgt Delikatesse.

Fiskene vakte stedse vor Beundring, naar vi belurede deres Liv gennem de aabne Skodder. Jeg opdagede flere Arter, som jeg aldrig før havde haft Lejlighed til at se.

Blandt disse kan jeg fremhæve de for det indiske Hav ejendommelige „Benfisk“. De ligner Skildpadder, Bæltedyr, Havigler og Skaldyr og er skærmet af et Panser, som snart er trekantet, snart firkantet. Af de trekantede var mange en halv Decimeter lange og havde en brun Hale med gule Pletter. Blandt de firkantede saa' jeg mange med Pukler paa Ryggen ligesom Dromedaren og Kamelen, andre var forsynede med Tryner og kaldtes „Havsvinet“ paa Grund af deres ejendommelige Grynten.

En Formiddag befandt vi os pludselig midt i en Sværm af Argonauter (Papirsnækker). I Følge gamle Sagn skal det betyde Lykke at møde disse smaa, nydelige Dyr, som bevæger sig baglæns og hvis to øverste Arme danner ligesom et Sejl. De svømmer i en rigtig lille Baad, som er fremkommet ved Dyrets egne Afsondringer. I en hel Time sejlede vi blandt dem, saa forsvandt de pludselig uden nogen synlig Grund.

Den næste Dag var vi omsværmet af en Mængde Hajer, som gør de indiske Farvande saa farlige at færdes i, men „Nautilen“ sejlede snart fra dem, og vi blev fri for at se deres modbydelige Gab tæt op mod Ruderne i „Nautilens“ Sider.

Ved Indsejlingen til den Bengalske Bugt stødte vi flere Gange paa Lig, der svømmede paa Havets Overflade. Det var Lig fra de indiske Byer; Ganges havde drevet dem ud i Havet, og Aadselgribben havde ikke formaaet at fortære dem, men Hajerne var ikke saa kræse af sig.

Samme Aften sejlede „Nautilen“ halvt under Vand i et Hav af Mælk. Det var ikke Skæret fra Maanen, thi denne

var overhovedet ikke fremme, og hele Himlen syntes kulørt i Modsætning til det hvide Vand.

Conseil vilde knap tro sine egne og spurgte mig om Grunden til dette sælsomme Syn, og jeg var i Stand til at forklare ham, at den hvide Farve hidrørte fra Myriader af Infusionsdyr, en Slags lysende Orme, som mange Mil i Træk dannede et sammenhængende Hele. I nogle Timer sejlede „Nautilen“ hen over disse hvide Bølger, og først ved Midnatstid antog Vandet atter sin sædvanlige Farve, men bag os skinnede „Mælkehavet“ som et fjernt Nordlys.

Den 28. Januar ved Middagstid opdagede jeg i det Fjerne et bjærgfuldt Land, som jeg ved at raadspørge Kortet, fandt ud af maatte være Ceylon. Jeg havde i Biblioteket fundet en Bog om Ceylon og Singaleserne og havde netop fordybet mig i Læsningen af den, da Kaptajn Nemo traadte ind.

„Som De formodentlig véd, Hr. Professor,“ sagde han, „er Ceylon berømt for sit Perlefiskeri. Kunde De have Lyst til at se, hvorledes det gaar for sig?“

„Ja, hellere end gerne,“ svarede jeg.

„Jeg kan desværre ikke vise Dem Fiskeriet i hele sin Glans, da Sæsonen ikke er begyndt endnu, men nogle Fiskere er der altid. Jeg skal give Ordre til, at vi sejler ind i Manaarbugten, hvor vi kan være i Aften.“

Jeg søgte paa Kortet efter Manaarbugten, som laa paa den nordvestlige Side af Ceylon.

„Hr. Professor,“ vedblev Kaptajn Nemo forklarende, „der fiskes Perler i den bengalske Bugt, i det indiske Hav, i de kinesiske Have og ved Panama og Kalifornien, men intet Steds med saa stort et Udbytte som her ved Ceylon. Vi kommer ganske vist noget for tidligt. I Marts Maaned begynder det egentlige Fiskeri, og i en hel Maaned ligger der over 300 Baade i Manaarbugten. Hver Baad har ti Roere og ti Dykkere, disse sidste er delt i Hold, som skiftes til at dykke ned i Havet i en Dybde af fire Meter. Mellem Benene holder de en tung Sten, som drager dem ned og ved et Reb er de i Forbindelse med Baaden.“

„Benyttes denne gammeldags Fremgangsmaade virkelig endnu?“ spurgte jeg forbausset.

„Ja,“ svarede Kaptajn Nemo, „skönt Fiskerierne tilhører

Verdens dygtigste Folk Englænderne, som ved Forliget i Amiens 1802 erhvervede sig Retten til disse Perlefiskerier.“

„Den Dykkerdragt, som de anvender, vilde være af uvurderlig Nytte for disse Mennesker,“ sagde jeg.

„Det er sandt nok, thi de sølle Fyre kan kun være ganske kort Tid under Vandet. Englænderen Parseval har berettet om en Kaffer, der kunde blive fem Minutter under Vandet, men det lyder nærmest utroligt. Jeg véd, at de dygtigste Dykkere kan drive det til syv og firs Sekunder, men det er dog kun sjældent, og naar de kommer op igen i Baaden, styrter Blodet dem ud af Næse og Mund. Disse Perlefiskere bliver ikke ret gamle, de mister tidligt deres Syn og faar store Saar paa Kroppen, og i Reglen dør de paa Havets Bund af et Hjerteslag.“

„Ja, det er en uhyggelig Levevej — og det er kun for at tilfredsstille Modens Luner. Men hvormange Muslinger kan en enkelt Baad tage op om Dagen?“

„Omtrent 40,000. Man siger, at i 1814, da den engelske Regering lod fiske for egen Regning, kunde deres Dykkere optage indtil 76 Millioner Muslinger om Dagen.“

„Fiskerne bliver vel i ethvert Tilfælde godt betalt for deres opslidende Arbejde?“ spurgte jeg.

„Nej, tværtimod. De faar i Reglen en Sou for hver Musling, der indeholder en Perle, og det bliver ikke til mange Sous om Dagen.“

„En Sou! Det er skammeligt! Og deres Arbejdsherrer bliver Millionærer!“

„Gaar det ikke altid saaledes i Verden?“ spurgte Kaptajn Nemo bittert. „De store Herrer lever højt paa de smaas Bekostning — men De vil altsaa gerne med, og De er vel ikke bange for Hajer?“

„Jo, det nægter jeg aldeles ikke, men forøvrigt er jeg ikke vant til en intimere Omgang med disse Dyr.“

„Det værner De Dem nok til med Tiden ligesom vi andre,“ svarede Kaptajn Nemo roligt. „For Resten tager vi Vaaben med, og maaske kan vi paa Vejen gøre Jagt paa en af disse Fyre — det er en meget interessant Jagt. Altsaa er det en Aftale! I Morgen saa tidligt som muligt, Hr. Professor!“

Jeg var altsaa inviteret paa Hajjagt! Hvis nogen havde

inviteret mig paa Bjørne- eller Løvejagt, havde jeg uden Betænkning sagt ja, men Hajjagt! Alene Tanken derom fik den kolde Sved til at perle frem paa min Pande, jeg mindedes de Hajer, jeg nogle Dage forinden havde set fra „Nautilens“ Salon, mindedes deres uhyre Gab med de spidse Tænder, der i et Nu kunde skære et Menneske igennem, og jeg maa sige, at jeg absolut ikke følte den ringeste Lyst til at stifte et nærmere Bekendtskab med disse frygtelige Dyr. Jeg var overbevist om, at Conseil aldrig vilde indlade sig paa en saadan Udflugt, og jeg vilde bruge hans Afslag til ligeledes at undskylde mig. Ned Land var jeg ikke sikker paa, en saadan Fare var netop noget for ham!

I samme Nu kom de begge ind, glade og fornøjede — de anede ikke, hvad der ventede dem, men til min store Forundring udbød Ned Land.

„Naa, Hr. Professor! Deres Ven Kaptajnen er alligevel en flink Fyr til Tider! Han har lige nu inviteret os paa Perlefiskeri.“

„Har han ogsaa sagt, at — at —“

„Hvilket?“

„At — det kan være farligt!“

„Farligt-at fiske Perler!“ udbød Ned Land haanligt.

Kaptajn Nemo havde aabenbart ikke nævnt et Ord om de frygtelige Uhyrer, vi risikerede at møde paa vor Vej. Skulde jeg advare dem? Havde jeg Lov til at udsætte dem for en saadan Fare?“

„Vil Herren ikke forklare os, hvad en Perle egentlig er?“ spurgte Conseil.

„En Perle er for Digteren en Taare i Havet, for Orientaleren en fast Dugdraabe, for Kvinden et dyrebart Klønode, som hun bærer om Halsen eller i Øret, for Kemikeren en Blanding af fosforsur og kulsur Salt og endelig for Naturforskeren en sygelig Udsondring hos et Skaldyr, som oprindeligt er fremkommet ved, at et eller andet fremmed Legeme, et Sandskorn eller lignende er kommen ind mellem Skallerne.“

„Kan man finde flere Perler i en og samme Musling?“

„Ja, min Ven. Der findes Perlemuslinger, som er et helt Smykkeskrin. Jeg har en Gang hørt sige, at der i en eneste Musling er fundet halvandet Hundrede Hajer.“

„Hajer?“ udbød Conseil og Ned Land som med én Mund.

„Hajer? sagde jeg Hajer? Jeg mente naturligvis Perler,“ svarede jeg forvirret.

„Vil Herren saa ikke fortælle os, hvorledes man faar fat i Perlerne.“

„Enten skraber man dem simpelthen ud med et dertil indrettet Instrument, eller ogsaa spreder man Muslingerne paa store Maatter, der lægges paa Stranden. Muslingerne dør hurtigt, naar de opholder sig i Luften, og naar de i Løbet af en halv Snes Dage er gaaet i Forraadnelse, kaster man dem i Beholdere med Havvand og vasker dem ud, og Vandet sies, for at man kan finde alle, selv den mindste Perle.“

„Retter Prisen sig alene efter Perlernes Størrelse?“

„Nej, ogsaa efter deres Form og deres Farve. De smukkeste Perler kaldes Jomfruperler, de er hvide, uigennem-sigtige, opalfarvede og kugleformede.“

„Det maa være vanskeligt at sortere Perlerne efter deres Størrelse,“ mente Kanadieren.

„Nej, det er ikke saa svært. De sorteres gennem en Række Sold med forskellige Huller. De Perler, som bliver liggende i et Sold med atten til tyve Huller, er de kostbareste og derefter nedad efter en bestemt Skala.“

„Jeg har en Gang foræret min Kæreste Kate Tender et Perlehalsbaand, som virkelig var meget smukt, og det kostede kun halvanden Dollars.“

„Det har ikke været ægte Perler, kære Ned,“ svarede jeg leende.

„Tror De ikke?“ spurgte Ned Land. „Saa var det maaske derfor, hun slog op med mig og giftede sig med en anden,“ tilføjede han tankefuld.

„Blot vi kunde finde en rigtig stor Perle,“ udbød han et Øjeblik efter.

„Hvad skulde vi bruge den til her?“ spurgte Conseil.

„Ikke her, naturligvis, men andre Steder —“

„Hvilke andre Steder, maa jeg spørge,“ afbrød Conseil ham og rystede paa Hovedet.

„Ned Land har Ret,“ tog jeg nu Ordet. „Hvis vi kunde finde en rigtig kostbar Perle og en Gang tage den med os, naar vi slipper bort herfra, saa vilde det være et glimrende

Bevis paa Sandheden af det vidunderlige Eventyr, vi har oplevet.“

„Et Perlefiskeri er altsaa ikke forbunden med Fare?“ spurgte Conseil.

„Nej — jo — det vil sige — er De bange for Hajer, kære Ned?“

„Jeg! En Hvalfanger bange for Hajer? — Nej, saamænd er jeg ej!“

„Ja, men her er Talen ikke om at harpunere dem fra et Skib, men at møde dem i selve Vandet —“

„Der kan en Harpun ogsaa gøre Nytte. Hajerne er meget ubehændige Dyr, de maa dreje sig om paa Bugen for at snappe, og imedens —“

Ned Land udtalte Ordet „snappe“ paa en Maade, som fik det til at løbe koldt ned ad Ryggen paa mig.

XX.

Kæmpeperlen.

Den Nat sov jeg temmelig uroligt og drømte uafbrudt om Hajer.

Den følgende Morgen blev jeg vækket Klokken fire. Jeg klædte mig hurtigt paa og gik ind i Salonen, hvor Kaptajn Nemo allerede ventede mig.

„Er De parat, Hr. Professor,“ sagde han, „saa lad os gaa op paa Dækket.“

„Skal vi ikke have Dykkerdragterne paa?“

„Endnu ikke. „Nautilen“ kan ikke komme disse Kyster altfor nær, men Baaden skal føre os nærmere ind mod Land, og Dragterne og alt Tilbehør befinder sig i Baaden.“

Vi gik op paa Dækket. Conseil, Ned Land og fem Matroser sad allerede i Baaden. Det var endnu mørk Nat. Himlen var dækket med Skyer og kun enkelte Stjerner blinkede ned til os. Vi sad alle tavse, hver beskæftiget med sine Tanker. Hvad tænkte Kaptajn Nemo paa? Paa det

Land, som han nærmede sig og som han maaske fandt altfor nær i Modsætning til Ned Land, som sikkert syntes, at det var altfor langt borte?

Ved seks Tiden blev det lyst med en af disse bratte Overgange, som kendetegner Troperne. Solen stod brat op af Havet. Jeg kunde nu tydeligt se Land og Baaden styrede hen mod Øen Manaar.

Paa et Tegn af Kaptajn Nemo gik Ankeret til Bunds, vi fik vore Dykkerdragter paa og Matroserne hjalp os uden Bords. Vi naaede hurtigt Bunden, da Vandet paa dette Sted kun var af ringe Dybde. Det Rhums-koffske Apparat havde vi ikke med os denne Gang, og da jeg havde forespurgt om Grunden til dette, havde Kaptajn Nemo svaret mig, at Solstraalerne var mere end tilstrækkelige til at vise os Vej og at det var uklogt at oplyse disse Farvande med elektrisk Lys, fordi dets skarpe Skær let kunde hidlokke nogle af Vandets farlige Beboere. Af Vaaben var vi blevet bevæbnet med en skarp Dolk og Ned Land havde sin elskede Harpun.

Saa snart jeg kom ned paa Havbunden, forsvandt min Angst. Den Lethed, hvormed jeg bevægede mig, indgød mig Tillid, og det fremmedartede Skuespil tog hele min Opmærksomhed fangen.

Sværme af sælsomme Fisk smuttede ind mellem Benene paa os, og jeg saa' blandt andet en lang Havslange med blaasort Bug. Solen var imidlertid steget højere og højere op og kastede et tilstrækkeligt Lys ned i Vandet. Bunden forandrede sig efterhaanden, i Stedet for Sand gik vi over runde Sten, og snart naaede vi en Banke, hvor der fandtes Muslinger i Tusindvis. Kaptajn Nemo gik videre, men Ned Land skyndte sig at fylde en Pose, han bar ved sit Bælte, med de største Muslinger, han kunde finde. Pludselig skraanede Bunden atter ned ad og paa én Gang stod vi i en stor Grotte mellem malerisk stejle Klippestykker. I første Øjeblik forekom det mig, at der var bælgmørkt dernede, men mine Øjne vænede sig hurtigt til Mørket, saa jeg kunde skelne vor Fører, der stadig gik længere og længere ned i Grotten. Vi steg nu ned ad en temmelig stejl Skraaning og kom ind i en Slags rund Skakt. Her blev Kaptajn Nemo staaende og pegede paa en mørk Genstand, som jeg ikke straks havde lagt Mærke til.

Det var en meget stor Musling, som i ensom Majestæt sad fast paa Klippen. Den var mindst to Meter lang, og jeg vil anslaa dens Vægt til over tre hundrede Kilo.

Det var aabenbart ikke første Gang, Kaptajn Nemo aflagde denne Kæmpe et Besøg, men jeg troede, at han kun havde ført os herind for at vise os en Naturmærkværdighed. I denne Antagelse tog jeg højlig fejl — Kaptajnen havde aabenbart en speciel Grund til at forvisse sig om denne Kæmpes Tilstand.

Skallerne stod halvt aabne, og Kaptajnen stak nu Skaftet af sin Dolk ind imellem dem for at forhindre dem i at lukke sig, saa løftede han med Haanden den Hudfold, der dækkede Dyret som med en Kappe, og lod mig kigge derind.

Derinde sad en Perle saa stor som en Kokusnød. Dens kuglerunde Form, dens straalende Skær gjorde den til et Klenodie af uberegnelig Værdi. Jeg strakte nysgerrigt Haanden ud for at føle paa den, men Kaptajn Nemo standsede mig, trak hurtigt Dolken ud, og de to Skaller lukkede sig øjeblikkeligt.

Nu forstod jeg Kaptajn Nemos Hensigt. Han alene kendte denne vidunderlige Grotte, hvor denne sjældne Frugt „modnedes“, han alene kunde hæve Skatten, naar den havde naaet den Størrelse, han ønskede. Maaske havde han endogsaa selv, efter Kinesernes og Indiernes Mønster, skabt denne Perle ved at indføre et lille Stykke Metal eller Glas i Muslingen. Saa vidt jeg kunde skønne, var den sikkert mange Millioner værd.

Vi forlod nu atter Grotten og gik tilbage til det Sted, hvor Perlefiskerne ellers dykkede ned. Kaptajn Nemo gik stadig i Spidsen. Vi havde vel gaaet en halv Snes Minutter, da jeg pludselig saa ham standse og vende sig, som om han ventede paa os. Da vi naaede hen til ham, gav han os med et Tegn at forstaa, at vi skulde skjule os bag nogle store Sten. Som et Lyn slog Tanken om en Haj ned i mig, men jeg opdagede snart, at vi ikke denne Gang stod overfor en af disse frygtelige Rovfisk. Den Skikkelse, jeg saa foran mig, havde ikke noget strækindjagende ved sig, det var et Menneske, en stakkels Indier, som var dukket ned for at prøve sin Lykke. Han havde en stor Sten mellem sine Fødder og var med et Tov bundet til sin Baad. Hvert

Øjeblik steg han op, tømte sin Sæk med Muslinger ud i Baaden og dukkede atter ned. Han havde ikke set os, og hvor kunde han ogsaa ane, at der i nogle Skridts Afstand laa Mennesker, som iagttog hver af hans Bevægelser og belurede ham under hans Arbejde paa Havets Bund?

Pludselig saa' jeg ham med alle Tegn paa Forfærdelse springe op og svinge sig op til Havets Overflade. En kæmpestor Skygge dukkede frem ved Siden af ham, en vældig Haj styrede lige løs paa ham.

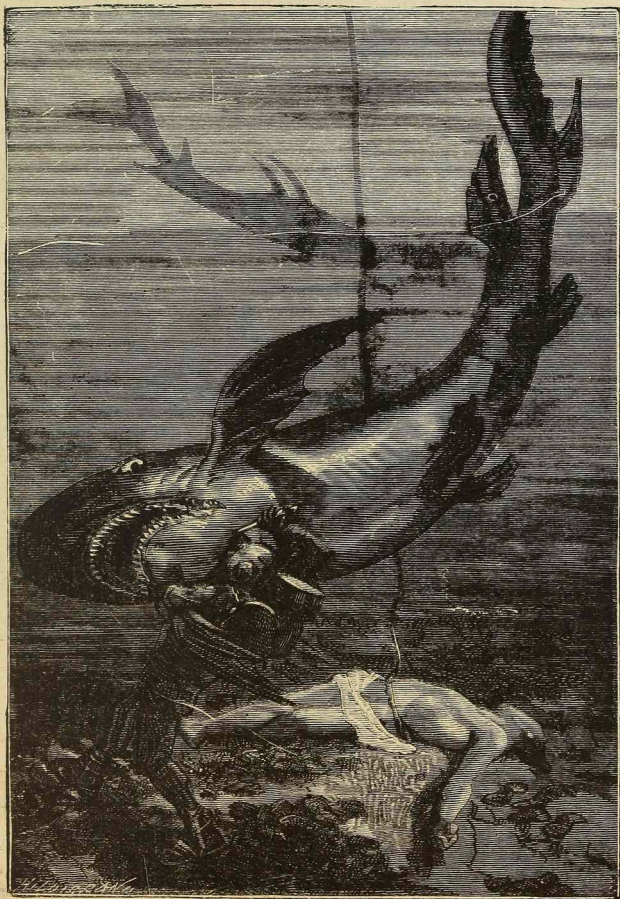
Det graadige Dyr gav Indieren et kraftigt Slag med sin Finne, Manden smuttede behændigt til Side for at undgaa dens Bid, men han slap samtidig sit Tag i Baadens Ræling og gik til Bunds.

Denne Scene varede kun nogle faa Sekunder. Hajen beredte sig til et nyt Angreb, men i det samme sprang Kaptajn Nemo op og gik løs paa Uhyret med sin Dolk. Saa snart Hajen fik Øje paa sin nye Modstander, styrede den lige løs paa ham. Jeg ser endnu Kaptajn Nemo for mig, som han stod der let foroverbøjet og rede til Kamp. Da Hajen var lige ved ham, sprang han med utrolig Smidighed et Skridt til Side og borede i samme Nu sin Dolk ind i dens Bug. Der udviklede sig en frygtelig Kamp.

Hajen udstødte nogle dumpe Brøl. Blodet flød ud af dens Saar og farvede Havet rødt, men rasende af Smerte kastede den sig atter over sin Modstander. Jeg saa' Kaptajn Nemo klynge sig til en af dens Finner og Gang efter Gang bore sin Dolk ind i dens Bug. Uhyret spilede sit modbydelige Gab op, og det vilde sikkert have været ude med Kaptajn Nemo, havde Ned Land ikke med Lynets Hast kastet sig over Hajen og med sin Harpun givet den Dødsstødet.

Kaptajn Nemo selv var uskadt. Han skyndte sig hen til Indieren og skar det Tøv over, som båndt ham til Stenen. Saa tog han ham i sine Arme og entrede op ad Rebet til hans Baad. Kaptajn Nemo søgte nu at kalde Indieren til Live igen, og det varede heller ikke længe, før han slog Øjnene op, og stor var sikkert hans Forundring over at se Kaptajns formummede Skikkelse bøje sig over ham. Men endnu større blev hans Forundring, da Skikkelsen tog en Pose Perler op af sin Lomme og rakte ham den.

Uden flere Eventyr naaede vi vor Baad.

Der udviklede sig en frygtelig Kamp.

Da vi havde faaet vore Dykkerdragter af, vendte Kaptajn Nemo sig mod Ned Land og sagde:

„Tak for Hjælpen!“

„Ingen Aarsag,“ svarede Kanadieren kort.

Jeg kunde i mit stille Sind ikke lade være med at tænke paa, at Kaptajn Nemo havde sat sit Liv paa Spil for den indiske Perlefisker, der dog var et Menneske som alle vi andre og altsaa tilhørte den Race, Kaptajnen hadede og foragtede, — men trods alle hans store Ord var det endnu ikke lykkedes denne gaadefulde Mand at døve Hjerterets Stemme.

Som kunde han læse mine Tanker, udbrod han pludselig:

„Denne Indier hører hjemme i de Undertryktes Land, som ogsaa jeg tilhører og vil tilhøre til mit sidste Aandedrag“

XXI.

Det røde Hav.

Den 29. Januar forsvandt Ceylon i det fjerne og „Nautilen“ løb med en Fart af 20 Kvartmil i Timen ind i den Labyrinth af Kanaler, der skiller Maledivernæ fra Lake-divernæ. Vi sejlede i nordvestlig Retning hen mod den persiske Havbugt. Herfra var det os umuligt at komme videre frem, og hvor agtede Kaptajn Nemo at føre os hen? Jeg formaaede ikke at besvare dette Spørgsmaal, hvad Ned Land blev meget fornærmet over, da han en Dag spurgte mig om Maalet for vor Rejse.

„Jeg antager, vi sejler hen, hvor Kaptajnen har Lyst,“ sagde jeg.

„Lyst,“ vrængede Ned Land. „I ethvert Tilfælde kommer vi ikke langt ad denne Vej — den persiske Havbugt har kun en Indsejling, og han bliver nødt til at vende om igen, hvad enten han har Lyst eller ej.“

„Saa vender vi om,“ svarede jeg roligt, „og bagefter

tager vi maaske en lille Afstikker ind i det røde Hav — det er jo ikke saa langt derfra.“

„Jeg antager næsten ikke, at jeg behøver at fortælle Dem, Hr. Professor, at det røde Hav er ligesaa lukket som den persiske Havbugt, da Suezungen endnu ikke er gravet igennem, og selv om den var det, vovede et Fartøj som vort sig næppe gennem en Kanal med Sluser. Vejen gennem det røde Hav fører os aabenbart ikke til Evropa.“

„Jeg har aldrig paastaet, vi skulde til Evropa.“

„Men hvor tror De da, vi skal hen?“

„Jeg tror, at „Nautilen“ efter et Besøg i Arabiens og Ægyptens mærkelige Farvande atter vender tilbage til det indiske Hav og maaske tager sig en Tur ned til det gode Haabs Forbjærg.“

„Og saa?“

„Saa gennempløjer vi formodentlig Atlanterhavet, som vi endnu ikke har stiftet Bekendtskab med. Men sig mig, kære Ned, er De virkelig ked af denne Rejse under Havet, af dette evigt vekslende Skuespil?“

„Vi har nu snart i tre Maaneder været Fanger om Bord paa „Nautilen“, véd De ikke det, Hr. Professor?“ brummede Ned Land.

„Nej, jeg véd det ikke, og jeg bryder mig heller ikke om at vide det, jeg tæller hverken Dagene eller Timerne.“

„Men hvad skal Enden blive?“

„Det vil Tiden vise. Forøvrigt kan vi hverken gøre fra eller til, og det er haabløst at spille flere Ord paa den Sag, men den Dag, De kommer og siger til mig: Nu er der en Mulighed for at slippe bort — saa skal jeg følge Dem, hvis der er den ringeste Udsigt til, at vor Flugt kan lykkes. Men denne Mulighed foreligger ikke for Øjeblikket, og jeg er overbevist om, at Kaptajn Nemo aldrig vover sig ind i de europæiske Have.“

Den 7. Februar sejlede vi ind i det røde Hav. „Nautilen“ holdt sig snart paa Overfladen, snart dukkede den under, og jeg fik saaledes Lejlighed til at studere dette mærkværdige Hav baade i Dybden og paa Overfladen.

Dagen efter saa jeg et Glimt af den nu fuldstændig forfaldne, arabiske By Mokka. Derefter nærmede „Nautilen“ sig de afrikanske Kyster, hvor Havet er betydeligt dybere. Her, hvor Vandet selv i Dybden er gennemsigtigt som

Krystal, saa vi gennem Glasruderne i Salonen et vidunderligt Krat af straalende Koraller og uhyre Klippevægge, som var dækket med et blødt skinnende Tæppe af Tang og Alger. Fiskene var talrige og sjældne: Rokker, teglstensfarvede med blaa Pletter, Benfiske med Pukler og ægte Muræner med Sølvhale.

Den næste Dag ved Middagstid kom Kaptajn Nemo op paa Dækket til mig, og jeg havde foresat mig ikke at slippe ham, før jeg havde udforsket ham om hans videre Planer. Han bød mig venligt en Cigar og aabnede Samtalen med disse Ord:

„Naa, Hr. Professor, hvad synes De saa om det røde Hav? Jeg haaber, De har benyttet Lejligheden til grundigt at studere dets Vidundere?“

Jeg svarede bekræftende og bad ham forklare mig Grunden til dets mærkelige Navn.

„Synes De, det er saa mærkeligt?“ spurgte han.

„Ja, thi jeg har kun set Vandet fuldstændig klart og farveløst.“

„Naar De kommer længere ind, vil De faa dets røde Skær at se. Jeg har set det saa rødt som Blod, og denne Farve skyldes et slimet Purpurstof, som stammer fra en lille Plante, der hedder Trichodesmion.“

„Det er altsaa ikke første Gang, De er i det røde Hav?“

„Nej, jeg sejler ofte her igennem.“

„Igenem?“ gentog jeg spørgende.

„Ja, paa Vejen til Middelhavet,“ svarede han roligt.

„Jeg antager, vi er der i Overmorgen.“

„I Middelhavet!“ udbrød jeg.

„Ja, Hr. Professor. Forbavser det Dem?“

„Det forbavser i ethvert Tilfælde, at vi kan være der i Overmorgen.“

„Virkelig?“

„Ja, Hr. Kaptajn, skønt jeg uægtelig snart maa være vant til Overraskelser.“

„Men hvad overraskende er der i det, om jeg maa spørge?“

„Den utrolige Hurtighed, hvormed De vil sejle rundt om Afrika for at naa ind i Middelhavet til i Overmorgen.“

„Hvem har sagt, at „Nautilen“ skal rundt om Afrika?“

„Suezkanalen er jo endnu knap nok paabegyndt, og da „Nautilen“ ikke kan gaa over Land —“

„Men under Land, Hr. Professor,“ afbrød han mig.

„Under Land?“ gentog jeg, mere og mere forbavset.

„Ja, under Land,“ svarede Kaptajn Nemo roligt. „Naturen har forlængst gjort det Arbejde under Jorden, som Menneskene staar i Begreb med at udføre over Jorden.“

„Findes der da en Kanal?“

„Ja, en underjordisk Kanal, som jeg har kaldt den arabiske Tunnel.“

„Men Sueztangenen bestaar jo kun af Flyvesand?“

„Kun til en vis Dybde. 50 Meter nede er der et fast Lag af Klipper.“

„Men hvorledes har De fundet denne Gennemgang?“

„Ved at tage min Forstand til Hjælp.“

„Det er det forunderligste, jeg endnu har hørt!“ udbrød jeg som himmelfalden. „Vil De fortælle mig, hvorledes det er gaaet til?“

„Med Fornøjelse. Mellem Mennesker, som ikke mere skal skilles, bør der ingen Hemmeligheder være.“

Jeg lod, som om jeg ikke hørte disse Ord, og Kaptajnen vedblev:

„En ganske simpel Iagttagelse bragte mig paa Sporet efter denne Tunnel. Jeg havde lagt Mærke til, at der i det røde Hav og Middelhavet fandtes de samme Fiskearter, og det ledte mig ganske naturligt til det Spørgsmaal, om der ikke muligvis skulde være en underjordisk Forbindelse, gennem hvilken der paa Grund af Vandstandens forskellige Højder i de to Have maatte gaa en Strøm fra det røde Hav til Middelhavet. Jeg fangede nu en Mængde Fisk i Nærheden af Suez, gav dem en lille Kobberring om Halen og satte dem atter i Vandet. Nogle Maaneder efter fangede jeg nogle af mine Prøvefisk ved den syriske Kyst. Dermed var Forbindelsen mellem de to Have bevist. Jeg opsøgte den med „Nautilen“, vovede mig ind i den, og det vil ikke vare længe, Hr. Professor, før De med Deres egne Øjne kan overbevise Dem om Tilstedeværelsen af min arabiske Tunnel.“

XXII.

Den arabiske Tunnel.

Da jeg senere fortalte Conseil og Ned Indholdet af denne Samtale, slog Conseil forbavset Hænderne sammen, men Kanadieren trak paa Skuldrene og udbød:

„En underjordisk Tunnel! En Forbindelse mellem de to Have! Nej, den Historie tror jeg ikke paa!“

Kære Ned, De vilde sikkert heller ikke have troet paa „Nautilen“, om nogen havde fortalt Dem om den — og dens Tilværelse drager De vel næppe mere i Tvivl?“

„Ja, nu faar vi at se, hvem af os, der har Ret!“ svarede Ned, „men for min Skyld ingen Allarm, der er intet, jeg hellere vil, end ind i Middelhavet og i Nærheden af de europæiske Kyster.“

Endnu samme Aften sejlede „Nautilen“ paa Overfladen i Nærheden af den arabiske Kyst. Jeg kunde fra Dækket se Djedda, den vigtigste Handelsplads paa Ægypten, Syrien, Tyrkiet og Indien. Jeg kunde tydeligt skelne dens Bygninger, som laa ved Kajen og de i Havnen liggende Skibe. Solen, som stod lavt i Horisonten, kastede sine sidste Straaler ind over Byens Huse, hvis skinnende hvide Farve om muligt blev endnu hvidere. Udenfor Byen skimtede jeg nogle Træ- eller Rørhytter, som maatte være Beduinernes Boliger.

Snart forsvandt Djedda i Mørket, og „Nautilen“ dukkede atter ned under Vandet.

Den følgende Dag skaffede Kaptajn Nemo Ned Land en stor Fornøjelse. Vi fik nemlig en Dugong (Søko) i Sigte, og Kaptajn Nemo sejlede selv ud med ham i Baaden og gav ham Lov til at harpunere den. Og stor var hans Henrykkelse, da det vældige Dyr blev trukket om Bord og parteret under hans kyndige Vejledning. Til Middag serverede han mig egenhændig nogle Stykker af den, som smagte bedre end det fineste Kalvekød.

Den næste Morgen blev „Nautilens“ Køkken yderligere forsynet med noget fortræffeligt Vildt. En Skare Havsvaler havde sat sig til Hvile paa „Nautilens“ Dæk. Det var en Art af de Svaler, der har hjemme i Ægypten. Deres

Næb er sort, Hovedet graat, Ryg, Vinger og Hals graa-blaa, Bugen og Struben hvid, Fødderne røde. Vi fangede ligeledes en halv Snes Nilænder, der ligeledes smagte fortræffeligt.

„Nautilen“ sejlede kun med almindelig Fart. Jeg lagde Mærke til, at Vandets Saltholdighed tog mere og mere af, jo nærmere vi kom Suez. Ved otte, ni Tiden om Aftenen maatte vi efter min Berægning være Suez ganske nær, og stor var min Glæde, da Kaptajn Nemo opfordrede mig til at følge ham ned i Styrummet, et firkantet Rum, 4 Meter i Kvadrat. Et Bord, dækket med Søkort og nautiske Instrumenter stod langs den ene Væg, i Midten var det store Rat anbragt saaledes, at Rorgængerens fra sin Plads ved Rattet havde fri Udsigt gennem den ejendommelige Glashætte, som jeg tit havde lagt Mærke til fra „Nautilens“ Dæk og som forøvrigt var stor nok til, at to, tre Personer samtidig kunde opholde sig derinde.

Der var halvmørkt i Rummet, men mine Øjne vænnede sig hurtigt til Mørket, og jeg saa' Rorgængerens, en høj, kraftig Mand, staa bag Rattet. Udenfor var Vandet klart oplyst af den Lygte, som skinnede fra „Nautilens“ bagreste Del.

„Der har vi Stedet, hvor vi skal gaa ned,“ sagde Kaptajn Nemo og pegede paa et stort Stykke hvidt Marmor, der var anbragt paa en Klippeafsats. I over en Time sejlede vi tæt langs denne Klippe. Kaptajn Nemo tog ikke et Sekund Øjnene fra Kompasset. Paa et Vink af ham drejede Rorgængerens hvert Øjeblik Rattet.

Et Kvarter over ti tog Kaptajn Nemo selv Plads ved Rattet. Et bredt, mørkt, dybt Gab aabnede sig foran os, og „Nautilen“ gled dristigt ind i det. Paa begge Sider hørtes en stærk Brusens. Vandet fra det røde Hav styrtede gennem den stærkt skraanende Tunnel ind i Middelhavet. „Nautilen“ fulgte Strømmen med Lynets Hast, skønt Maskinen anstrengte sig til det yderste for at hæmme dens Fart.

Jeg tilstaar ærligt, at mine Tænder klappede i Munden paa mig, og det var kun med den største Anstrengelse, jeg tvang mig til at se paa mit Ur i det Øjeblik, vi forsvandt ind i Tunnellen. Klokken var fem og tyve Minutter over ti.

Hvor længe vilde det vare, inden vi atter kom ud af

dette kulsorte Dyb? Blodet bankede i mine Aarer, Hjertet hamrede i mit Bryst, som skulde det sprænges — — — men se der! En Lysning forude — — — den blev stærkere og stærkere — — — Kaptajn Nemo slap Rattet og kom hen til mig.

„Middelhavet, Hr. Professor,“ sagde han roligt.

Jeg saa' paa mit Ur. Vi havde kun været ti Minutter om at passere Kaptajn Nemos arabiske Tunnel.

XXIII.

Middelhavet.

Ved Daggry den næste Morgen dukkede „Nautilen“ atter op til Overfladen. Jeg skyndte mig op paa Dækket. Nogle Mil bagved os saa' jeg Afrikas Kyst. Strømmen havde ført os afsted med rivende Fart, og det maatte være en Umulighed at passere Tunnellen fra den anden Side.

Jeg kaldte paa Ned og Conseil. De to uadskillelige Kammerater havde sovet trygt hele Natten uden at skænke „Nautilens“ Heltegerninger en eneste Tanke.

„Naa, Hr. Professor,“ udbød Kanadieren i en spydig Tone, „hvor er saa Deres Middelhav henne?“

„Her, min Ven.“

„Nej, det kan De ikke bilde mig ind.“

„Naar Herren siger det, maa det være sandt,“ sagde Conseil.

„Det er sandt nok. De, som ser saa godt, Ned, kan sikkert se Dæmningerne ved Port Said.“

Kanadieren saa' sig opmærksomt om.

„Jeg tror sandelig, De har Ret, Hr. Professor, og jeg maa sige, at Deres Kaptajn er en Mand, der holder sit Ord. Naa, saa siger vi altsaa, at vi er i Middelhavet, og nu er det paa Tiden, vi drøfter vore egne private Anliggender.“

Jeg vidste godt, hvor Kanadieren vilde hen med disse Ord.

„Hvad kan De saa foreslaa, Ned?“ spurgte jeg.

„Intet, men det véd jeg, at inden vi atter forlader Evropa og Kaptajn Nemo igen slæber os tilbage til Stillehavet, saa tager jeg for bestandig Afsked med „Nautilen“.“

Naar Kanadieren kom ind paa dette Emne, bragte han mig altid i Forlegenhed. Jeg vilde paa ingen Maade forhindre mine Kammerater i at genvinde Friheden, men paa den anden Side sporede jeg ikke selv den mindste Lyst til at forlade Kaptajn Nemo. Jeg kunde takke hans og hans Fartøj for et interessant Studium af Havets Hemmeligheder, og jeg vilde aldrig mere faa saadan en Lejlighed til at fuldende mine Studier, og det var kun med Sorg i Hjertet, at jeg tænkte paa at forlade „Nautilen“.

„Kære Ned,“ sagde jeg, „er De ked af Livet her om Bord? Beklager De, at Skæbnen har givet Dem i Kaptajn Nemos Haand?“

„Nej, jeg er slet ikke ked af at have foretaget denne undersøiske Rejse,“ erklærede Ned, „men en Gang maa den dog have Ende.“

„Det faar den ogsaa nok, Ned.“

„Hvor og naar?“

„Det véd jeg ikke, men jeg véd, at alt har en Ende i denne Verden.“

„Herren har Ret,“ sagde Conseil, „naar vi har været rundt i Alverdens Have, vil Kaptajnen sikkert sætte os i Frihed.“

„Han vil snarere sætte os et andet Sted hen,“ brummede Kanadieren.

„Lad os ikke overdrive, Ned,“ svarede jeg. „Vi har intet at frygte af Kaptajnen, men paa den anden Side tror jeg heller ikke, at han godvilligt skænker os Friheden. Dertil er vi for godt inde i „Nautilens“ Hemmeligheder.“

„Men hvad da? Hvad venter De paa?“ spurgte Kanadieren utaalmodigt.

„Hvorfor kan vi ikke om et halvt Aars Tid finde en ligesaa god Lejlighed til at slippe bort som nu.“

„Og hvor tror De, vi er om et halvt Aar?“

„Det véd jeg ikke.“

„Ja, det er netop Sagen,“ udbrød Ned Land, „man véd, hvad man har, men man véd ikke, hvad man faar. Vi

har en lille Chance nu, hvorfor da ikke gribe den med begge Hænder.“

„De har maaske Ret, Ned,“ sagde jeg, „men blot det ene vil jeg sige Dem: den Chance, vi har, maa overvejes godt. Vort første Flugtforsøg skal og maa lykkes, thi slaar det fejl, vil det maaske ikke blive saa morsomt for os for anden Gang at blive taget om Bord paa „Nautilen“. Og sig mig saa, hvad De forstaar ved en gunstig Chance?“

„Det er da simpelt nok! En mørk Nat, naar „Nautilen“ er i Nærheden af en evropæisk Kyst, svømmer vi i Land.“

„Det lader sig ikke gøre. Naar „Nautilen“ endelig er i Nærheden af Kysten, bliver den altid under Vandet.“

„Saa vil jeg forsøge at bemægtige mig Baaden. Jeg har luret dem af, hvorledes den kommer op paa Vandets Overflade, og vi kan være langt borte, inden de i det hele taget opdager, at vi har taget Udgangsbillet.“

„Gør, som De vil, Ned Land, jeg stoler helt og holdent paa Dem.“

Den 14. Februar besluttede jeg at anvende nogle Timer til at studere det græske Archipelags Fiskeverden, men af en eller anden Grund blev Skodderne ikke trukket fra. Vi sejlede i Retning af Kreta, og inden jeg var gaaet om Bord i „Abraham Lincoln“, havde jeg set, at den ulykkelige Ø havde gjort Oprør mod det tyrkiske Aag, men hvorledes dette Oprør havde udviklet sig, om det var lykkedes det tapre Folk at afkaste Aaget, eller om det paany stønnede under en endnu frygteligere Trældom, det havde og kunde jeg ikke have nogen Anelse om, da jeg ikke senere havde været i Forbindelse med Omverdenen, og med Kaptajn Nemo havde jeg aldrig droftet dette Spørgsmaal og anede ikke en Gang, om han kendte noget til det eller ej.

Om Aftenen var jeg alene inde i Salonen med Kaptajn Nemo. Han var ualmindelig tavs, men havde ladet Skodderne trække fra og sad og stirrede opmærksomt ud i Vandet. Ogsaa jeg henvendte min Opmærksomhed paa Fiskene, og jeg saa mange sjældne Arter, som allerede var omtalt og kendt i Oldtiden.

Bedst som jeg var fordybet i Beskuelsen af al denne Herlighed, saa' jeg pludselig en uventet Fremtoning. Midt

i Vandet stod en Mand, en Dykker. Det var ikke noget Lig, som drev med Bølgerne, men et levende Menneske, som med lange, rolige Tag svømmede ud imod os og af og til dukkede op til Overfladen for at faa Luft.

Kaptajn Nemo trykkede Ansigtet tæt mod Ruden. Manden var nu naaet helt hen til os.

Til min store Forbavselse vinkede Kaptajnen til ham. Dykkeren svarede med et Tegn med Haanden, steg atter op til Overfladen og forsvandt.

„Det er den berømte Dykker Nicolas fra Kap Matapan,“ forklarede Kaptajn Nemo mig.

„Kendte han Dem, Kaptajn?“ udbrod jeg furundret.

„Ja,“ lød det rolige Svar.

Derpaa gik han hen til et Skab i Salonen, og uden at tage den ringeste Notice af min Nærværelse, aabnede han Skabet og fremtog et jærnbeslaget Skrin med „Nautilens“ Devise „Mobilis in mobile“. Kaptajnen aabnede Skrinet og til min Forundring saa' jeg, at det indeholdt en Mængde Guldbarrer. Jeg havde aldrig i mit Liv set en saadan Rigdom som her, jeg anslog Skrinets Indhold til over tusind Kilo Guld, det vil sige det samme som fem Millioner Francs.

Nu lukkede Kaptajn Nemo atter Skrinet og trykkede paa en elektrisk Knap, som stod i Forbindelse med Folkelukafet. Fire Matroser kom ind og fjernede sig atter med Skrinet, og jeg hørte, at de gik op paa Dækket med det.

I samme Øjeblik vendte Kaptajn Nemo sig mod mig.

„Sagde De noget, Hr. Professor?“

„Nej.“

„Saa tillader jeg mig at sige Dem Godnat.“

Med disse Ord forlod han Salonen.

Jeg gik ind i min Kahyt og søgte forgæves at falde i Søvn. Det var mig umuligt at finde en Forbindelse mellem Dykkerens Tilsynkomst og det med Guld fyldte Skrin. Jeg hørte Skridt paa Dækket, hørte Baaden blive sat i Vandet og fjerne sig med lange, kraftige Aareslag. Et Par Timer efter hørte jeg den samme Lyd, Baaden blev atter anbragt i sit Leje og „Nautilen“ dukkede igen ned under Vandet.

Millionerne var aabenbart naaet til deres Bestemmelsessted. Men hvor var dette? Hvem skulde have hele denne Rigdom? Atter en af disse Gaader, som maaske aldrig blev løst.

En Verdensomsejling under Havet.

Den næste Morgen fortalte jeg mine Kammerater om den foregaaende Aftens Tildragelse, og de var ikke mindre forbavsede end jeg.

„Men hvor har han faaet Millionerne fra?“ spurgte Ned Land.

Paa dette Spørgsmaal blev jeg ham Svar skyldig.

Efter Frokost fordybede jeg mig i mit Arbejde, og lige til Klokken fem var jeg optaget af at skrive i min Dagbog. Da følte jeg pludselig en frygtelig Hede — jeg maatte løse mit Tøj, men Temperaturen blev mere og mere uudholdelig. Det var mig aldeles ufatteligt, da vi ikke befandt os i de varme Zoner, hvor „Nautilen“ forøvrigt knap nok vilde have mærket en Forhøjelse i Temperaturen, saa længe den befandt sig nede i Dybet som nu. Jeg saa' paa Manometret. Det viste en Dybde af femten Meter, og den atmosfæriske Luft formaaede ikke at trænge herved.

Jeg fordybede mig atter i mit Arbejde, men Temperaturen steg i den Grad, at jeg ikke kunde holde det ud længere. Skulde der være Ild i Skibet?

Jeg havde netop rejst mig for at gaa ud og høre, hvad der var paa Færde, da Kaptajn Nemo traadte ind. Han gik straks hen til Termometret.

„42 Grader,“ udbrod han.

„Ja, det er næsten ikke til at holde ud,“ svarede jeg. „Hvorfra kommer dog denne ulidelige Hede?“

„Udefra.“

„Udefra?“ gentog jeg.

„Ja, vi sejler i kogende Vand.“

Han lod Skodderne trække til Side, og jeg saa', at Vandet omkring „Nautilen“ var helt hvidt. En stærk Svovldamp trængte helt ind til os og Bølgerne sprudlede og boblede som kogende Vand i en Kedel. Jeg holdt min Haand hen mod Ruden, men den var saa brændende hed, at jeg hurtigt tog den til mig igen.

„Hvor i Himlens Navn er vi?“ spurgte jeg forbavset.

„I Nærheden af Øen Santorin, Hr. Professor, og i den Kanal, som skiller Kamenni fra Palea. Jeg vilde give Dem Lejlighed til at se denne undersøiske Vulkan.“

„Det er meget elskværdigt af Dem,“ svarede jeg, „men det er næsten ikke til at holde ud.“

Kaptajnen gav Ordre til at forandre Kurs, og et Kvarter efter trak vi atter Vejret lettere.

Den følgende Dag forlod vi det græske Archipelag og sejlede ud i Middelhavet. Jeg havde glædet mig til rigtigt at se mig om her, men Kaptajn Nemo havde aabenbart sine bestemte Grunde til ikke at hæve sig op til Overfladen i dette forholdsvis snævre Vand, og „Nautilen“ holdt sig stadig i Dybden og sejlede fremad med en Fart af fem og tyve Mil i Timen.

Det følger af sig selv, at Ned Land foreløbig maatte opgive enhver Plan om Flugt. At forlade „Nautilen“ under saadanne Omstændigheder, vilde have været lige saa dumdrigtigt som at springe ud fra et Iltog, og tilmed kom „Nautilen“ kun om Natten op til Overfladen for at tage frisk Luft ind.

Af Dybets Hemmeligheder saa' jeg heller ikke meget mere end en Passager paa et Iltog ser af Landskabet, han kører forbi, det vil sige — den fjerne Horisont og ikke de enkelte Genstande i Forgrunden, der lynsnart jager forbi hans Øje.

Den 16. Februar om Aftenen sejlede vi mellem Sicilien og Tunis Kyst. Paa dette snævre Sted hæver Havgrunden sig næsten pludselig og danner en Kam, over hvilken Vandet kun staa i sytten Meters Højde, medens det paa begge Sider af Kammen har en Højde af et Par hundrede Meter. „Nautilen“ kunde kun bevæge sig forsigtigt frem for ikke at støde paa den undersøiske Væg.

Jeg viste Conseil paa Kortet, hvor dette Rev laa.

„Det er jo næsten en hel Landtange mellem Evropa og Afrika,“ sagde han.

„Ja, Undersøgelserne har ogsaa godtgjort, at de to Verdensdele en Gang har haft landfast Forbindelse med hinanden.“

„Jeg vilde ønske et vulkansk Udbrud igen vilde sætte dem i Forbindelse med hinanden,“ sagde Conseil tankefuldt, „thi jeg antager, at det skyldes et vulkansk Udbrud, at Forbindelsen er afbrudt, og i saa Tilfælde kan det vel bringe den i Stand igen.“

„Det er ikke rimeligt, Conseil,“ svarede jeg. „De underjordiske vulkanske Kræfter bliver svagere og svagere. De tidligere saa talrige Vulkaner er efterhaanden slukkede, Varmen i Jordens Indre bliver svagere og svagere, Temperaturen i Jordens dybeste Skakter vil efterhaanden blive

lavere og lavere og tilsidst vil det indvirke paa selve Jordens Temperatur, thi denne Varme er just det, som giver den Liv.“

„Men Solen —“

„Solvarmen er ikke tilstrækkelig, Conseil. Kan den maa-ke give et Lig nyt Liv?“

„Nej, det kan den ikke, saa meget véd jeg da.“

„Naa, og Jorden vil en Gang være at ligne med et Lig. Den vil være ubeboelig og ubeboet ligesom Maanen, der for længst har mistet sin Livsvarme.“

„Hvornaar vil det ske?“ spurgte Conseil.

„Om nogle hundrede tusinde Aar.“

„Saa har vi rigelig Tid til at fuldende vor Rejse først,“ sagde Conseil roligt.

I Natten mellem den 16. og 17. Februar var vi naaet hen til den Del af Middelhavet, hvor dette er dybest, og i Mangel af Naturmærkværdigheder saa' vi mange andre uhyggelige Scener her, thi i denne Del af Middelhavet hænder de fleste Søulykker. Middelhavet er ganske vist kun en Sø, men en lunefuld Sø, som i Dag smyger sig kælent og smilende over det skrøbelige Fartøj for i Morgen at rejse sig i hele sin Vælde og knuse de stærkeste Skibe. Utallige var de Skibsskrog, vi jog forbi paa vor Fart.

Og talrigere og talrigere blev de, jo nærmere vi kom til Gibraltar. Jeg havde glædet mig til at se den berømte Klippefæstning, selv om det kun skulde være paa Afstand, men med en rasende Fart jog vi i en Dybde af 20—25 Meter gennem det snævre Stræde, og nogle Minutter efter svømmede vi paa Atlanterhavets Bølger.

XXIV.

Vigo-Bugten.

Atlanterhavet! Denne uhyre Havflade, som omfatter fem og tyve Millioner Kvadratmil! Dette uhyre Hav, der saa godt som ikke var kendt i Oldtiden, men som nu befares af Skibe fra Alverdens Nationer! Dér var vi altsaa nu! Men hvor skulde vi nu hen? Hvad skulde vi nu opleve af Vidundere?

Saa snart vi var kommen ud af Middelhavet, dukkede „Nautilen“ atter op til Havets Overflade, og vi kunde igen opholde os i mange Timer paa Dækket. Jeg og mine Kammerater gik straks derop, men det blev kun en kort Fornøjelse. Vi kunde i det fjerne se den spanske Halvøs sydvestlige Kyst, men der blev en stærk Søndenvind, som atter tvang os ind i Kahytten.

Conseil trak sig tilbage til sin Kahyt, men Ned Land fulgte mig ind i min, og hans forstyrrede Mine overbeviste mig hurtigt om, at han havde noget paa Hjertet.

Da han havde lukket Døren til Kahytten omhyggeligt efter sig, satte han sig ned og saa' længe tavs paa mig.

„Ja, kære Ned,“ tog jeg endelig Ordet, „jeg forstaar Dem saa godt og véd ogsaa, hvad De har at sige, men De har ikke noget at bebrejde Dem. Med den Fart, „Nautilen“ satte op i Middelhavet, vilde en Flugt have været Vanvid.“

Ned Land svarede ikke, men af hans sammenpressede Læber og hans rynkede Pande kunde jeg tydeligt se, at en eller anden Plan var modnet i hans Hjerne.

„Vi behøver endnu ikke at miste Modet,“ vedblev jeg opmuntrende. „Vi sejler langs den portugisiske Kyst og er ikke langt fra Frankrigs og Englands Kyster, hvor det ikke er saa vanskeligt at komme i Land. Ja, hvis „Nautilen“ straks var styret mod Syd, da vi kom ud af Gibraltarstrædet, da var det en hel anden Sag, og da havde vi haft Grund til at klage. Men nu véd vi, at Kaptajn Nemo ikke er bange for at nærme sig de civiliserede Lande, og jeg tænker næsten, at vi om et Par Dage er i Stand til at finde en eller anden gunstig Lejlighed.“

Ned Land rystede paa Hovedet, saa' stivt og alvorligt paa mig og sagde:

„I Aften skal det ske!“

Jeg fo'r sammen og blev siddende som forstenet ved denne overraskende Meddelelse.

„Vi var enige om at benytte den første, den bedste Lejlighed,“ vedblev Kanadieren. „Den er kommen nu. I Aften er vi kun nogle faa Mil fra den spanske Kyst. Natten er mørk, Vinden gunstig. Jeg har Deres Ord, Professor Arronax, og jeg stoler fuldt og fast paa Dem.“

Da jeg stadig tav, rejste Ned Land sig, stillede sig hen ved Siden af mig og vedblev:

„I Aften Klokken ni skal det gaa løs. Jeg har aftalt det hele med Conseil. Paa den Tid vil Kaptajn Nemo være i sin Kahyt og er rimeligvis gaaet til Køjs. Hverken Maskinfolkene eller det andet Mandskab kan høre os. Conseil og jeg bemægtiger os Baaden, jeg har reddet en Skruestikker, saa vi saa let som ingenting kan komme ned til Baaden. De holder Dem parat i Biblioteket og venter paa, et Tegn fra mig. Alt er i Orden i Baaden — Aarer, Mast og Sejl, ja, jeg har endogsaa bjærget nogle Fødevarer. Nu véd De Besked, Hr. Professor, og vi stoler paa Dem.“

„Det er jo Vanvid, Ned,“ gispede jeg, „vi slipper aldrig levende i Land. Tænk paa den Brænding, som der altid er ved den portugisiske Kyst!“

„Jeg indrømmer villigt, at vort Foretagende ikke er uden en vis Fare,“ svarede Kanadieren roligt, „men hvo intet vover, intet vinder! Og Friheden skal holde os skadesløs for alle vore Genvordigheder. Forøvrigt er Baaden solid nok, og hvis Vinden blot er os nogenlunde gunstig, er der ingen Fare. Hvem véd, om vi ikke inden i Morgen er hundrede Mil borte herfra. Nej, i Aften skal det være! Enten sætter jeg os alle tre levende i Land, eller ogsaa skal vi som gode Kammerater sammen lukke vore Øjne paa Søen. Det har saa mange brave Mænd gjort før os, og vi bliver heller ikke de sidste. Hellere det end længere at sejle rundt i denne hersens Daase som en henkogt Reje! Nu véd De det, Hr. Professor, og paa glædeligt Gensyn i Aften!“

Efter disse Ord trak Kanadieren sig tilbage og lod mig alene. Jeg havde tænkt, naar dette Tilfælde en Gang indtraadte, at jeg da vilde faa Tid til at overveje Sagen nøje, men det var der ikke Tale om, og hvilke Indvendinger kunde jeg ogsaa være fremkommen med? Ned Land havde Ret — hundrede Gange Ret! Det maatte virkelig siges at være den eneste Chance, vi havde for at genvinde Friheden, og turde jeg paatage mig det Ansvar af personlige Grunde at holde mine Kammerater tilbage? Kunde Kaptajn Nemo ikke, som Ned Land havde sagt, allerede i Morgen slæbe os mange hundrede Mil ud i rum Sø?

I dette Øjeblik mærkede jeg, at „Nautilen“ atter dukkede ned i Atlanterhavets Bølger.

Jeg blev i min Kahyt Resten af Dagen. Jeg vilde for enhver Pris undgaa at se Kaptajn Nemo, at han ikke

af mit Ansigtstudtryk med sit skarpe Blik skulde kunne gætte sig til den Ophidselse, hvori jeg befandt mig. Jeg tilbragte en trist Dag delt mellem modstridende Følelser, delt mellem Glæden over atter at skulle nyde min fulde Frihed og Sorgen over at skulle forlade „Nautilen“ uden at have fuldendt mine undersøiske Studier og uden at have udgransket de Hemmeligheder, som Atlanterhavet sikkert gemte i sit Skød. Min Roman vilde blive ufuldendt, min Drøm standset i det skønneste Øjeblik! Det var frygtelige Timer, under hvilke jeg snart saa' mig selv og mine Kammerater i Sikkerhed, snart ønskede, at der vilde ske et eller andet, som vilde faa Ned Land til at opgive sine Planer!

Jeg gik ned i Salonen for at se paa Kompasset. Jeg vilde se, om „Nautilen“ bragte os nærmere til Kysten eller fjernede os fra den. Men nej, „Nautilen“ holdt uforandret sin Kurs og styrede i nordlig Retning langs den portugisiske Kyst.

Ja, der var ingen Vaklen mere, man maatte benytte denne gunstige Lejlighed til Flugt. Min Bagage var ikke tung — jeg tog kun mine Papirer med mig, ikke andet!

Jeg spurgte mig selv, hvad Kaptajn Nemo vilde sige, naar han opdagede vor Flugt? Hvilken Uro, hvilken Krænkelse vilde den ikke berede ham? Og hvad vilde han gøre, hvis han opdagede vor Plan og atter fik fat paa os? Jeg havde intet at beklage mig over, tværtimod, han havde altid vist mig stor Venlighed, men alligevel kunde man ikke beskyldte mig for Utaknemmelighed, naar jeg nu forlod ham. Vi var ikke bundet til ham med noget Løfte. Han stoled paa, at en Flugt var umulig, og hans egne hyppige Udtalelser om, at han altid vilde beholde os om Bord paa Nautilen, var i og for sig nok til at gøre en Flugt berettiget.

Jeg havde ikke set Kaptajn Nemo, siden vi sejlede forbi Øen Santorin — vilde Tilfældet føre mig sammen med ham endnu en Gang, inden jeg for stedse forlod ham? Jeg baade ønskede og frygtede et Møde, og jeg lyttede spændt efter den mindste Lyd inde fra hans Kahyt, som stødte op til min.

Men forgæves. Alt var dødsstille derinde. Jeg plejede dog af og til at høre ham, selv om jeg ikke saa' ham. — men maaske var han slet ikke om Bord!

Denne Tanke vilde tidligere have forekommet mig saa absurd, at jeg ikke vilde have fundet det Umagen værd, at vie den en nærmere Betragtning. Men siden hin Nat, hvor den græske Dykker havde været ude ved „Nautilen“ og hvor „Nautilus“ Baad senere havde været borte et Par Timer i et eller andet hemmelighedsfuldt Ærinde, havde jeg faaet andre Tanker om denne mærkelige Mand, og hvad han end sagde, saa folte jeg mig fuldt og fast overbevist om, at han ikke havde afbrudt enhver Forbindelse med Landjorden, og det slog nu ned i mig, at jeg ofte havde tilbragt hele Uger om Bord uden at se det mindste til ham. Hvad tog han sig vel for i den Tid? Kunde det tænkes, at han paa en eller anden Maade gav sit Had til Menneskene et Udslag, som jeg ikke havde Begreb om? Kunde det tænkes, at han hævnede den Uret, som han mente var blevet begaaet imod ham?

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tro, men hvis han virkelig ikke var om Bord i dette Øjeblik, vilde Tidspunktet unægtelig være overordentlig gunstigt for et Flugtforsøg, men i saa Fald var vel Baaden, som Ned Land havde sat sit Haab til, heller ikke om Bord.

En af Matroserne bragte som sædvanlig min Middagsmad ind til mig, men Maden smagte mig ikke i Dag, optaget som jeg var af alle disse modstridende Følelser og Tanker. Klokkeren var syv — endnu to Timer tilbage! Min Uro steg i den Grad, at det var mig umuligt at sidde stille. Jeg rejste mig og gik frem og tilbage i Haab om, at Bevægelsen vilde være i Stand til at dæmpe det Oprør, der rasede i mit Indre. Det var ikke Tanken om, at vort Foretagende kunde mislykkes, der pinte mig, men mit Hjerte bankede uvilkaarligt stærkere, naar jeg udmalede mig, at vort Flugtforsøg vilde blive opdaget, inden vi endnu havde forladt „Nautilen“ og naar jeg udmalede mig det Øjeblik, da jeg atter skulde staa Ansigt til Ansigt med Kaptajn Nemo.

Jeg vilde for sidste Gang kaste et Blik ind i Salonen og sneg mig sagte gennem Gangen ind i det vidunderlige Museum, hvor jeg havde tilbragt saa mange behagelige og nyttige Timer. Jeg betragtede endnu en Gang alle disse Skatte og Klenodier, det var mig, som om jeg ikke kunde se mig møt paa dem, og det skar mig i Hjertet at skulle forlade disse Vidundere, disse Kunstens Mesterværker!

I det jeg saaledes drev rundt i Salonen, kom jeg hen til den Dør, der førte ind til Kaptajnsens Kahyt. Den stod mod Sædvane paa Klem, og jeg fo'r uvilkaarligt sammen. Hvis Kaptajn Nemo var i sin Kahyt, saa maatte han have set mig, og hvad maatte han da ikke have troet om min sælsomme Opførsel. Jeg kunde ikke modstaa — trods de Ubehageligheder og Ydmygelser, min Nysgerrighed mulig vilde volde mig, tog jeg dog ikke i Betænkning at kigge derind.

Gud ske Lov! Der var ingen! Men uvilkaarligt blev jeg staaende i Døren og saa' mig om i det tarveligt møblerede Rum. Mit Blik fængsledes af nogle Kobberstik paa Væggen, som jeg ikke tidligere havde lagt Mærke til, Billeder af Kosciusko, Polens store Frihedshelt, Botzaris, Grækernes moderne Leonidas, Washington, Lincoln og endelig John Brown, Martyren i Negrenes Frihedskamp.

Hvilke Baand bestod der mellem Kaptajn Nemo og disse frihedselkende Helte? Vilde jeg endelig blive i Stand til at udfinde hans Livs Hemmelighed? Var han som disse Mænd en ivrig Forkæmper for den undertrykte, lidende Menneskehed? Havde han spillet en Rolle i det sidste Aarhundredes politiske og sociale Røre? Den græske Dykker? Oprøret paa Kreta? Stod disse to Ting i Forbindelse med hinanden? Hvorfor skulde jeg netop forlade denne Mand nu, som jeg var ved at opdage nye, beundringsværdige Egenskaber hos ham?

Pludselig slog Klokken otte og rev mig brat ud af mine Drømme. Jeg fo'r sammen, som havde et usynligt Øje læst paa Bunden af min Sjæl, og styrtede ud af Kahytten.

I Salonen kastede jeg et hurtigt Blik paa Kompasset. Vi gik stadig mod Nord, og Manometret viste en Dybde af 20 Meter. Alt syntes saaledes at begunstige Ned Lands Planer, og jeg maatte vel finde mig i min Skæbne!

Jeg gik atter ind i min Kahyt og klædte mig paa for alle Tilfældes Skyld: Vandstøvler, en Odderskindshue og en Frakke foret med Sælhundeskind! Nu var jeg parat. Alt var stille. Skruens regelmæssige Bevægelser var den eneste Lyd, der hørtes.

Jeg lyttede spændt. Lød der Stemmer? Var der ikke nogen, der talte højt? Var det Ned Land, som i sidste Øjeblik var blevet overrasket? Jeg lyttede spændt — nej, alt var stadig stille.

Nogle Minutter før ni lagde jeg atter mit Øre til Kaptajns Dør. Ikke en Lyd. Om det saa havde kostet mig mit Liv, kunde jeg ikke forholde mig rolig længere. Jeg gik atter ind i Salonen, som laa saa underlig stille og forladt. Jeg aabnede Døren til Biblioteket. Samme Stilhed, samme Halvmørke! Nu maatte Tiden snart være kommen. Jeg stillede mig hen ved Døren og ventede med bankende Hjerte paa det aftalte Signal.

Hvad var det? Skruens Bevægelser blev langsommere og langsommere og hørte til sidst helt op! Hvorfor? Vilde denne Standsning begunstige eller forstyrre Ned Lands Planer? Jeg kunde ikke besvare dette Spørgsmaal.

Kun mit Hjertes Banken afbrød Stilheden.

Mit Ur var fem Minutter over ni — hvis Planen ikke var opdaget, hvorfor saa' jeg da ikke noget til mine Kammerater? Min Uro steg. Pludselig mærkede jeg et svagt Stød — der var ingen Tvivl mulig længere — jeg kendte den Lyd — „Nautilen“ laa stille paa Havets Bund. Jeg havde mest Lyst til at opsøge Ned Land og opfordre ham til at opsætte sin Plan, da Døren til Biblioteket i det samme blev aabnet. Jeg behøvede ikke at vende mig om for at se, hvem det var. Jeg kendte hans Skridt.

„Er De dér, Hr. Professor,“ sagde Kaptajn Nemo i sin elskværdigste Tone. „Jeg søgte netop efter Dem. Kend De noget til Spaniens Historie?“

Jeg maa vist have set ualmindelig dum ud ved dette uventede og mærkelige Spørgsmaal, thi Kaptajn Nemo maatte gentage det to Gange, før jeg i det hele taget var i Stand til at stamme:

„Spaniens Historie — Spaniens Historie — nej, ikke noget videre.“

„Saadan er det altid med Videnskabsmændene,“ udbrød Kaptajn Nemo, „de véd ingen Ting. Men sæt Dem her i Sofaen ved Siden af mig, saa skal jeg fortælle Dem om en mærkelig Episode af Spaniens Historie.“

Kaptajnen tog Plads paa en Divan, og jeg sank fortunlet ned ved Siden af ham.

„Hør godt efter, Hr. Professor,“ sagde han, „jeg tror, min Historie vil interessere Dem, da det vil give Dem Svar paa et Spørgsmaal, som De uden Tvivl ofte har rettet til Dem selv uden at kunne finde en Løsning paa det.“

„Jeg er lutter Øre, Hr. Kaptajn,“ svarede jeg, medens jeg brød min Hjerne med at finde ud af, om Kaptajnens Historie havde nogen Forbindelse med vort paatænkte Flugtforsøg.

„Hr. Professor,“ vedblev Kaptajn Nemo, „med Deres Tilladelse vil jeg gaa saa langt tilbage i Tiden som til Aaret 1702. De véd sikkert, at den daværende franske Konge Ludvig den 14. i den Tro, at han kun behøvede at række Haanden ud for at fjerne Pyrenæernes adskillende Mur, havde paatvunget Spanierne sit Barnebarn, Hertugen af Anjou, til Konge. Prinsen, som herskede under Navnet Filip den 5., mødte overalt i Udlandet stærk Modstand.

Aaret forinden havde Holland, Østrig og England i Haag dannet en Triplealliance for at frarive Filip den spanske Trone og give den til en østrigsk Erkehertug, som de altfor tidligt gav Navnet Karl den 3. Skønt daarlig forsynet med Soldater og Søfolk maatte Spanien gøre Modstand mod denne Alliance. Penge vilde det ikke komme til at skorte paa, d. v. s. naar den Konvoj indtraf, som — beskyttet af en fransk Flaade under Befaling af Admiral Château-Renaud — var under Opsejling i Atlanterhavet. Det var Meningen, at denne Konvoj, som kom fra Amerika belæsset med Guld og Sølv, skulde ankre op under Cadix, men da den franske Admiral havde faaet Underretning om, at den engelske Flaade krydsede udenfor denne Havn, foretrak han at løbe ind i Vigo-Bugten paa Spaniens Nordvestkyst, som ikke var blokeret.

Desværre har denne Bugt en aaben Red, som ikke kan forsvares, og det gjaldt nu om at losse Ladningen saa hurtigt som muligt, inden Fjenden fik Nys om, at Skibene var løbet ind her, og man vilde sikkert have haft tilstrækkelig Tid til dette, hvis der ikke var opstaaet Uenighed blandt de interesserede Parter. — Er De med, Hr. Professor?“

„Fuldstændig,“ svarede jeg, skønt det endnu ikke var gaaet op for mig, hvor han vilde hen med hele denne historiske Udvikling.

„Købmandslauget i Cadix havde Privilegium paa, at alle Varer, som kom fra Amerika, skulde udskibes der,“ vedblev Kaptajnen. „De indgav Klage til Filip den 5. over at være blevet forbigaaet ved denne Lejlighed, og den svage,

vankelmodige Konge gav Ordre til, at Konvojen uden at losse skulde blive liggende i Vigo-Bugten, indtil den fjendtlige Flaade var borte. Sligt Smøleri straffer sig altid. Den 22. Oktober 1702 kom en engelsk Eskadre til Vigo-Bugten. Det kom til Kamp, den franske Admiral gjorde tapper Modstand, men da han saa', at alle Konvojens Rigdomme uvægerligt maatte falde i Fjendens Hænder, stak han nogle af Skibene i Brand og borede andre i Sænk."

Her standsede Kaptajn Nemo og saa' paa mig. Det var endnu ikke gaaet op for mig, hvilken Interesse jeg kunde have af denne Historie.

„Naa, og hvad saa mere?“ spurgte jeg.

„Mere? Der er ikke mere! Men maaske det ikke har interesseret Dem at høre?“

Jeg var virkelig kun med den yderste Anstrengelse bleven saa vidt Herre over mig selv, at jeg havde kunnet lade, som om jeg hørte efter, og det lykkedes mig nu at besvare hans Spørgsmaal med en forholdsvis Ro.

„Jeg maa indrømme, at jeg endnu ikke fatter, i hvilken Anledning jeg skulde have dette Kursus i Spaniens Historie — og jeg har maaske brudt min Hjerne mere med dette Spørgsmaal end med at følge selve Deres Fremstilling.“

„Det var i ethvert Fald et ærligt Svar,“ sagde Kaptajn Nemo, „De skulde have dette lille Kursus for at forstaa det, De nu vil faa at se. Vi befinder os netop i dette Øjeblik i Vigo-Bugten og nøjagtig paa det Sted, hvor Admiral Château-Renauds Sølvskibe laa. Det er denne Gang en historisk og ikke en naturhistorisk Mærkværdighed, jeg har at vise Dem.“

Kaptajn Nemo rejste sig og trykkede paa en elektrisk Knap. Lyset blev slukket, Skodderne gled til Side, og jeg saa' — saa' — og vilde knap tro mine egne Øjne.

Havet foran os var i en halv Mils Omkreds oplyst af Skæret fra vor store Lanterne — det var en sælsom, grønlig Belysning. Og der, lige foran os, i Skygge af de store, sælsomme Tangplanter, mellem hvis Stængler og brede Blade Lyset spillede ind i de dybe Skygger laa henvend en Snes store, gammeldags Skibe med svære Master og svær Rigning, langt fremspringende Stævne og høje og brede Spejl, hvis Gallionsfigurer tog sig sælsomt og uhyggeligt ud i det grønlig Skær.

Og da jeg maalløs af Forbavselse saa' nærmere til, opdagede jeg paa den flade, hvide Sandbund mellem Skibene „Nautilens“ Folk i deres Dykkerdragter i Færd med at slæbe Fustager og Kasser ud fra et af Skibene og hen til „Nautilen“, hvor deres Indhold blev hældt over i Sække, og jeg saa' en hel Regn af blanke Guldstykker forsvinde i Sækkene, som blev hejsede op i „Nautilen“. Andre af Besætningen var nede i de andre Skibe, hvorfra de kom slæbende med store Sække med Perler og Ædelstene — som Kaptajn Nemo forklarede mig.

Ja, det var i Sandhed et Skatkammer, som en Krøsus næppe havde behøvet at skamme sig over. Og Kaptajn Nemo var eneste Arving til alle disse Herligheder!

„Vidste De, Hr. Professor, at Havet gemte slige Skatte?“ spurgte han.

„Jeg vidste, at de Værdier, som er gaaet tabt i Havet, er uhyre store,“ svarede jeg.

„Ja, men for at hæve disse tabte Værdier, udkræves der en Kapital, som er endnu større, men jeg behøver derimod kun at bukke mig for at samle det op, andre har tabt, og det ikke alene i Vigo-Bugten, men mange andre Steder, som jeg har angivet paa mine Kort. Forstaar De nu, at jeg med Sandhed kunde sige, at jeg ejede Millioner — mange Millioner.“

„Milliarder!“ udbød jeg, „men hvad denne Bugt og dens Skatte angaar, da er De kommen et andet Selskab i Forkøbet. Den spanske Regering har givet et stort Aktieselskab Koncession paa Optagelsen af disse Skatte. Aktionærerne er blevet lokket ved Udsigten til en svimlende Rente af deres Penge, i det man anslaaer Værdien af disse Skatte til fem hundrede Millioner.“

„Den Værdi har de ogsaa haft, men nu har de den ikke længere,“ lød det rolige Svar.

„Virkelig ikke,“ sagde jeg koldt, „da beklager jeg i Sandhed Aktionærerne, men endnu mere beklager jeg de Tusinder af stakkels Mennesker, som vilde have nydt godt af disse Penge, naar de var kommen i Omløb i Samfundet — nu ligger de jo kun hen som en død Skat.“

Næppe havde jeg udtalt disse Ord, før jeg forstod, at jeg — mod min Vilje — havde krænket Kaptajn Nemo dybt.

„En død Skat?“ gentog han, „tror De da virkelig, at

disse Rigdomme er tabt for Verden, fordi det er mig, der samler dem op? Tror De, at det er for min egen Skyld, at jeg gør mig den Ulejlighed at hæve dem fra Havets Bund? Hvorfra véd De, at jeg ikke forstaar at gøre fortræffeligt Brug af dem? Tror De ikke, at jeg véd, at der paa Jorden findes Tusinder af Mennesker, der lider, Mennesker, der undertrykkes? At der er Vold og Grusomhed at hævne? Forstaar De da ikke — — —“

Kaptajnen havde talt sig varm, men nu standsede han pludselig, som om han angrede, at han havde sagt for meget.

Men jeg havde forstaaet ham, forstaaet, at hvilke Bevæggrunde han end havde til at leve dette isolerede, uafhængige Liv under Havet, saa var han dog vedblevet med at være et følede Menneske, hvis Hjerte bankede varmt for alle dem, der led, og som fra Havets Dybrakte en hjælpende Haand op til Jordens undertrykte og forfulgte Folkeslag.

Og nu forstod jeg, hvad Bestemmelsen var med de Milioner, som Kaptajn Nemo udskibede, da „Nautilen“ sejlede forbi Øen Kreta, der havde rejst sig mod sine Tyranner.

XXV.

Et forsvundet Fastland.

Den næste Morgen — den 19. Februar — kom Kanadieren ind til mig. Jeg havde ventet ham, og som det anede mig, saa' han yderst nedslaaet ud.

„Naa, Ned,“ sagde jeg, „Skæbnen var os nok ikke særlig gunstig i Gaar.“

„Hvorfor skulde den fordømte Kaptajn nu ogsaa netop give Ordre til at stoppe Maskinen lige i det Øjeblik, vi havde belavet os paa at forsvinde.“

„Han havde presserende Forretninger hos sin Bankier, Ned.“

„Hvad behager?“

„Eller i Sparekassen, om De hellere vil. Med Sparekassen mener jeg Havet, hvor han opbevarer sine Skatte, og hvor de ligger lige saa sikkert som andre Menneskers Penge i Banken.“

Jeg fortalte nu Kanadieren, hvad jeg havde været Vidne til den foregaaende Aften, og jeg gjorde det i Haab om at bringe ham paa andre Tanker og betage ham Lysten til at forlade „Nautilen“. Min Beretning lod kun til at interessere ham for saa vidt, som han energisk udtrykte sin Beklagelse af at han ikke — for egen Regning naturligvis — kunde faa Lov til at gøre en lille Udflugt til Vigo-Bugten.

„Ja,“ sagde han, „det var en mislykket Spekulation i Gaar! Et ubehændigt Harpunkast! Men en anden Gang har vi forhaabentlig bedre Held med os og maaske vi allerede i Aften —“

„Hvilken Kurs gaar vi?“

„Det véd jeg ikke,“ svarede Ned.

„Saa faar vi at se til Middag.“

Kanadieren vendte tilbage til sin Kahyt. Saa snart jeg havde klædt mig paa, gik jeg ind i Salonen og et Blik paa Kompasset viste mig, at vi sejlede i sydvestlig Retning og altsaa vendte Evropa Ryggen.

Med Utaalmodighed afventede jeg, at „Nautilen“ skulde stige op til Havets Overflade, og da den endelig dukkede op ved Middagstid, gik jeg straks derop. Ned Land var allerede deroppe.

Der var intet Land mere i Sigte. Paa den uendelige Havflade viste der sig kun langt ude i Horisonten enkelte Sejl. Himlen var overtrukken med Skyer, det var som trak et Uvejr sammen over os.

Ned stirrede med rasende Blikke hen mod Horisonten. Han haabede endnu stadig, at det forjættede Land skulde vise sig.

Klokken tolv tittede Solen et Øjeblik frem. Næstkommenderende benyttede dette Øjeblik til at tage Solhøjden, og da Havet blev mere og mere uroligt, gik vi atter ned, og Lugen blev lukket.

Da jeg en Time senere betragtede Kortet, saa' jeg, at „Nautilens“ Kurs var afsat over 150 Kvartmil fra den nærmeste Kyst. En Flugt kunde der nu ikke længere være Tale om, og det er let at forestille sig Kanadierens Vrede, da jeg forklarede ham, hvor omtrent vi befandt os.

Jeg for mit Vedkommende var paa ingen Maade utrøstelig. Jeg følte mig til Mode, som om en tung Byrde var taget fra mig, og jeg kunde med rolig Samvittighed atter nooptage min vante, daglige Beskæftigelse.

Ved elleve Tiden om Aftenen fik jeg uventet Besøg af Kaptajn Nemo. Han spurgte mig meget høfligt, om jeg var træt efter den forrige Nats Vaagen, og da jeg svarede benægtende, sagde han, at han havde et Forslag at gøre mig.

„De har hidtil kun set Havbunden ved Dagens Lys — kunde De ikke have Lyst til at se det ved Nat?“

„Forfærdeligt gerne,“ svarede jeg ivrigt.

„Jeg siger Dem paa Forhaand, det bliver en anstren- gende Tur. Vi skal gaa langt og tilmed op ad Bakke, og Vejene er alt andet end gode.“

„Det, De siger, Kaptajn, forhøjer kun min Nysgerrighed. Jeg er rede til at følge Dem.“

„Saa kom, Hr. Professor, og lad os iføre os vore Dykker- dragter.“

Da vi kom ind i Arsenalet, saa' jeg, at hverken mine Kammerater eller nogen af Besætningen skulde ledsage os. Kaptajnen havde ikke en Gang foreslaaet mig at tage Ned Land og Conseil med.

I Løbet af nogle Minutter var vi klædt paa. Vi fik Luftbeholderne paa Ryggen, men de elektriske Lysappa- rater manglede, og jeg gjorde Kaptajn Nemo opmærksom paa dette Forhold.

„De vilde ikke være os til nogen Nytte,“ svarede han.

Jeg bildte mig ind at have misforstaaet ham, men det var haabløst at gentage mine Ord, da Kaptajn Nemos Hoved allerede var iført dets Rustning, og han altsaa var ude af Stand til at høre mig. Ogsaa jeg blev nu færdig, og jeg følte, at man gav mig en sømbeslaaet Stav i Haan- den, og nogle Minutter efter stod vi paa Atlanterhavets Bund i en Dybde af tre hundrede Meter.

Det var snart Midnat, og der var bælgmørkt i Van- det, men Kaptajn Nemo viste mig i det fjerne et rødtligt Punkt, et lysende Skær, som syntes at glimte omtrent to Mil fra „Nautilen“. Hvad var det for en Ild? Hvorved blev den næret? Hvorfor og hvorledes kunde den kaste saa stærkt et Skær gennem de dybe Vandmasser — det var Gaader, jeg ikke formaaede at løse i Øjeblikket. I ethvert Fald lyste den for os, og jeg vænnede mig hur- tigt til dette ejendommelige Halvmørke og forstod, hvor unyttige de Ruhmkorffske Apparater under disse Omstændig- heder vilde have været.

Vi gik ved hinandens Side hen mod det svage, rødlig Lysskær. Den flade, jævne Havbund steg umærkeligt. Vi støttede os til vore Stokke, medens vi gik, men i det store og hele kom vi kun langsomt frem, thi vore Fødder blev ofte siddende i en Slags slimet Tang.

Medens vi gik, hørte jeg over vore Hoveder en sagte Rislen. Denne Lyd blev stærkere og stærkere og lød tilsidst som en vedholdende Knitren, men Aarsagen til denne Lyd gik hurtigt op for mig. Det var Regn, som plaskede ned i Havet, og jeg fik uvilkaarligt Følelsen af, at jeg blev gennemblødt. Gennemblødt midt i Vandet! Jeg maatte virkelig le ad denne taabelige Indbildning, men under den tykke Dykkerdragt følte man ikke det vaade Element, og man troede sig blot hensat til en Atmosfære, der var noget tættere end Luften paa Jorden.

Efter at vi havde gaaet en halv Time, blev Bunden stenet. Jeg saa' store Stendynger, som var overdækket med Tang. Foden gled ofte paa dette slimede Lag, og havde jeg ikke haft min jærnbelaede Stok, var jeg sikkert faldet. Hver Gang jeg vendte mig om, saa' jeg stadig „Nautilens“ hvidlige Lysskær, som lidt efter lidt blev mere og mere utydeligt.

De Stendynger, som vi mødte paa vor Vej, laa paa Havbunden med en vis Regelmæssighed, som jeg ikke var i Stand til at forklare mig. Jeg lagde ligeledes Mærke til kæmpemæssige Furer, som tabte sig i Mørket, og hvis Længde jeg ikke var i Stand til at afgøre. Endnu andre besynderlige Ejendommeligheder var mig paafaldende, uden at jeg dog formaaede at forklare dem. Det forekom mig, som traadte mine tunge, jærnbelaede Støvlesaaler paa et Lag af Ben, der knasede under dem. Hvad var det for en vid Flade, jeg skred hen over? Desværre var jeg ikke i Stand til at søge Oplysninger hos Kaptajn Nemo, thi det Fingersprog, hvori han meddelte sig til sine Folk, naar de ledsagede ham paa disse undersøiske Udflugter, var endnu mig uforstaaeligt.

Imidlertid tog det rødlige Skær stadig til, og tilsidst forekom det mig næsten, som om hele Horisonten stod i Flamme. At der under Vandet i det hele taget fandtes et saadant Lyshav, foruroligede mig i høj Grad. Stammede det fra en elektrisk Udladning, eller var det et for Men-

neskene endnu ukendt Naturfænomen? Elier — det slog som et Lyn ned i mig — havde denne gaadefulde Mand en Finger med i Spillet med Hensyn til dette Ildskær? Jeg kunde tiltro ham alt — var det ham, som havde antændt denne Ild? Vilde jeg maaske paa Havets Bund træffe Kaptajn Nemos Venner og Kammerater, som førte en ligesaa sælsom Tilværelse som han, og hvem han nu vilde aflægge et Besøg? Vilde jeg finde en hel Koloni af Landflygtige, kom træt af den jordiske Elendighed, havde søgt og fundet Uafhængighed paa Oceanets dybe Bund? Alle disse sindssvage, taabelige Ideer svirrede rundt i min Hjerne, og i den Sindsstemning, hvori jeg var hensat ved de utallige Vidundere, der dagligt udviklede sig for mine Øjne, vilde jeg ikke være blevet Spor af overrasket, hvis jeg her paa Havets Bund var stødt paa et saadant undersøisk Paradis.

Vejen blev stadig lysere og lysere. Det blage Lysskær kastede sine Straaler hen over Toppen paa et omtrent otte hundrede Fod højt Bjerg. Men det, jeg saa, var kun Genskæret, der spejlede sig i Vandet. Selve denne uforklarlige Lyskilde, selve Arnestedet var beliggende paa den modsatte Side.

Midt i denne stenede Labyrinth, som furede Atlanterhavets Bund, gik Kaptajn Nemo roligt videre. Han kendte aabenbart de dunkle Stier. Han var uden Tvivl ofte gaaet den Vej og tog ikke fejl af den. Jeg fulgte ham med urokkelig Tillid. Han forekom mig som en Havets Genius, og som han gik der foran mig, maatte jeg uvilkaarligt beundre hans høje Skikkelse, der dannede en sælsom Kontrast til den lyse Baggrund.

Ved ét Tiden befandt vi os ved Foden af den første Bjergskrænt, men for at komme op maatte man vove sig gennem et tæt Krats snørklede Stier.

Ja, et Krat af uddøde, bladløse, saftløse Træer, som var mineraliserede ved Vandets Indvirkning, og over hvilke der hist og her ragede nogle kæmpehøje, ligeledes uddøde Figentræer op, Træer, hvis Grene ligesom fine Papirudklip tegnede sig klart mod Vandets mørke Overflade. Man kom uvilkaarligt ved Synet af den til at tænke paa en Bjergskov — men en død Skov! Stierne var dækkede med Tang og Havgræs, hvorunder der vrimlede med Skal-dyr.

Jeg klatrede op ad Klippen, skred hen over de faldne Træstammer, sønderrev Hav-Lianerne, der slyngede sig fra Træ til Træ, skræmmede Fiskene op, som forvildet flygtede. Henrevet som jeg var af Sceneriets Sælsomhed, følte jeg ikke Spor af Træthed. Jeg fulgte min Fører, der overhovedet kun kendte Træthed af Navn.

Hvilket Skuespil! Ord er ikke tilstrækkelige til at beskrive denne Skov, disse Klipper, som nederst nede var dystre og vilde og øverst oppe bestraalet af det rødlige Lys, som blev forstærket af Vandets tilbagestraalende Kraft. Vi klatrede op ad Klippen, som undertiden styrtede sammen bag ved os med en Lavines øredøvende Larm. Til højre og venstre for os snoede sig snævre Gange, som tabte sig i Mørket.

Kaptajn Nemo gik stadig højere og højere op. Jeg vilde ikke blive tilbage, men fulgte ham dristigt, støttet til min stærke Stav. Et eneste Fejltrin vilde have været Døden paa disse stejle Skrænter, men jeg gik opad med faste Skridt. Snart sprang jeg over en dyb Spalte, snart vovede jeg mig over en vakkende Træstamme, der førte fra den ene Kløft til den anden.

Jeg er mig bevidst, at denne Fortælling maa lyde usandsynlig, men den er dog virkelig og ubestridelig, det er ingen Drom og ikke Fantasifoster.

To Timer efter at vi havde forladt „Nautilen“, var vi naaet gennem Skoven, og hundrede Fod over vore Hoveder ragede Bjærgtoppen op. Klippemassen var fuld af uigennemtrængelige Spalter, dybe Grotter, uudgrundelige Dybder, hvori der rørte sig et frygteligt Liv. Mit Pulsslag standsede, naar enorme Følehorn spærrede mig Vejen eller skrækelige Kløer klaprede i Hulens Mørke. Tusinder af lysende Punkter skinnede mig i Møde overalt. Det var de kæmpestore Skaldyrs Øjne, kolossale Hummere, skrækelige Polyer, der strakte deres Følehorn ud som Slangehoveder.

Alle disse Uhyrer var for mig en hel ukendt Verden, men jeg fik ikke Tid til at opholde mig ved dem. Kaptajn Nemo gik stadig videre. Vi naaede nu ud paa den første Højslette, hvor andre Overraskelser ventede mig. Jeg saa' der maleriske Ruiner, som tydeligt røbede, at de stammede fra Menneskehænder: Uhyre Stenruiner, hvoriblandt man endnu tydeligt kunde skelne Omridset af Templer og Slotte,

som alle var befolket med Myriader af Fisk og overdækket med Tang og Alger.

Hvad var alt dette? Hvor havde Kaptajn Nemo ført mig hen? Jeg standsede ham og greb ham i Armen, men han rystede kun paa Hovedet og pegede paa Bjærgets øverste Top, som om han vilde sige:

„Kom! Videre, stadig videre!“

Jeg opbød mine sidste Kræfter og fulgte ham, og nogle Minutter efter havde vi naaet Toppen, som ragede omtrent ti Meter op over hele Klippemassen.

Jeg saa' mig tilbage ad den Vej, vi var kommen. Bjærgget hævede sig kun syv til otte hundrede Fod over Havbunden, men paa den modsatte Side var Havbunden mindst dobbelt saa dybt nede. Jeg kunde se vidt omkring til alle Sider og opdagede nu et uhyre Hul, som var oplyst af en uafbrudt blinkende Lynstraale. Bjærgget var i Virkeligheden en Vulkan. Halvtreds Fod under Toppen, midt i en Fordybning af Sten og Klipper, udspyede et stort Krater Lavastrømme, som sydede og brusede i Vandet. Og saaledes var Vulkanen i Stand til at oplyse Havet i mange Miles Omkreds.

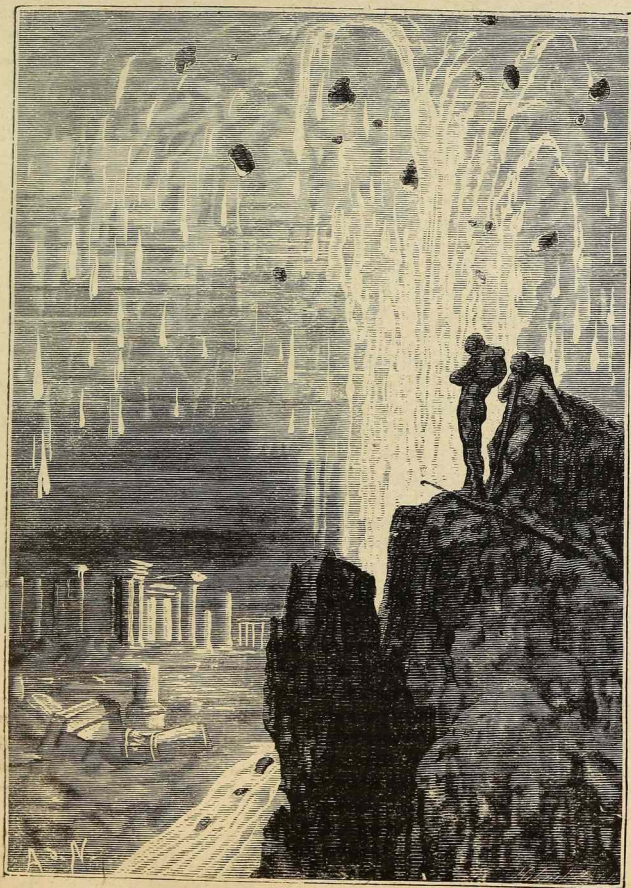
Det undersøiske Krater udspyede kun Lava, ingen Ild. Denne kan ikke undvære Luftens Ilt og den kan ikke udvikle sig under Vandet uden den, men Lavastrømme kan sejrrikt kæmpe mod det vaade Element.

Og dér under mine Øjne viste sig en ødelagt By, forfaldne Templer, omstyrtede Søjler, paa hvilke man endnu kunde kende den toskanske Arkitektur, hist Sporene af en Kaj, dér Resterne af en antik Havn og endnu længere borte lange Rækker af forfaldne Mure, lange, øde Gader — det var et helt Pompeji, som Kaptajn Nemo havde ladet oprulle for mine Øjne.

Hvor var jeg? Jeg maatte for enhver Pris vide det. Men Kaptajn Nemo kom mig i Forkøbet. Han tog et Stykke kridtagtig Sten, traadte hen til en sort Basaltklippe og skrev det ene Ord:

„Atlantis“.

Som et Lyn slog det ned i mig! Platons gamle Atlantis, det forsvundne Fastland, hvis Eksistens en Mængde Lærde og Videnskabsmænd havde benægtet og hvis Forsvinden blev betragtet som et Eventyr — her laa det for mine Øjne! Det var altsaa det forsvundne Land, som en Gang havde

Og dér under mine Øjne viste sig en ødelagt By.

hersket over Evropa, Asien og Libyen, der var Herkules Støtter, hvor en Gang Atlantens mægtige Folk levede, det Folk, med hvilket det gamle Grækenland havde ført sine første Krige.

Platon har selv i sine Skrifter optegnet denne Heltetids Bedrifter og Daad. Hans Dialog Timæus og Kritia er saa at sige blevet skrevet paa Solons Opfordring.

Solon havde en Gang underholdt sig med nogle vise Oldinge fra Sais, en allerede otte Aarhundrede gammel By. En af disse Oldinge havde fortalt en Historie om en anden By, som var over tusind Aar ældre. Denne gamle, atheniensiske By var blevet angrebet af Atlanten og delvis ødelagt. Dette Atlanten, fortalte han, var et umaadeligt Fastland, der var større end Afrika og Asien tilsammen. Dets Herredømme strakte sig over selve Ægypten. Det vilde nu ogsaa udstrække det til Grækenland, men maatte vige tilbage for Hellenernes uovervindelige Modstand. Aarhundreder gik. Der opstod en Oversvømmelse, et Jordskælv, og i Løbet af én Nat og én Dag forsvandt hint Atlantis, hvis højeste Toppe Madeira, Azorerne, de Kanariske og de Capverdiske Øer ene og alene undslap Ødelæggelsen.

Kaptajn Nemos Skrift kaldte disse historiske Minder til Live hos mig. Den sælsomme Skæbne havde nu ført mig hen til et af dette Fastlands Bjerge, hvor jeg med mine egne Hænder var i Stand til at berøre Ruinerne fra Urtiden!

Hvor beklagede jeg ikke, at vi kun havde saa ringe Tid til vor Raadighed! Hellere end gerne var jeg steget ned ad Bjærgets stejle Skrænter og havde gennemvandret det umaadelige Fastland, som uden Tvivl en Gang havde forbundet Afrika med Amerika! Hellere end gerne havde jeg aflagt et Besøg i Urtidens Storbyer!

Medens jeg fortalte mig i disse Drømme og søgte at indprente mig alle Enkelthederne i dette storslaaede Landskab, stod ogsaa Kaptajn Nemo lænet mod en forvitret Søjle og stirrede drømmende hen for sig.

I over en Time blev vi paa dette Sted og betragtede ved Lavaens rødgyldne Skær den uhyre Højslette.

I dette Øjeblik skinnede Maanen ned til os gennem Vandet og kastede sine blege Straaler over det forsvundne Continent. Ganske vist var det kun et svagt Skær, men det var af ubeskrivelig Virkning. Kaptajn Nemo rejste sig,

kastede et sidste Blik ud over den umaadelige Slette og gav mig Tegn til at følge sig.

Vi steg hurtigt ned ad Bjærget. Da vi havde den mineralske Skov bagved os, saa' jeg „Nautilens“ Lygte lyse som en Stjerne. Kaptajnen styrede med raske Skridt henimod den, og vi naaede om Bord, da Morgenrøden kastede sine første Straaler hen over Havets Overflade.

 XXVI.

Undersøiske Kulminer.

Den næste Morgen vaagnede jeg ualmindelig sent. Jeg klædte mig hurtigt paa og skyndte mig ud for at se, i hvilken Retning vi sejlede. Vi løb stadig mod Syd og kun ti Meter over Havets Bund.

Jeg fortalte Conseil om vor natlige Udflugt, og da Skoderne var trukken til Side, saa kunde vi endnu se en Del af det forsvundne Fastland i det fjerne. „Nautilen“ skød en Fart af tyve Mil i Timen, og de forskellige Genstande fo'r med Iltogs fart forbi vore Øjne. Forgrunden bestod af fantastiske Klipper, Skove, som for længst var gaaet fra Planteriget over i Mineralriget, store, forstenede Masser, bedækket med et Tæppe af Havgræs og Søanemoner og lange, lodrette Vandplanter — og længere borte sælsomt formede Lavablokke, som vidnede om det forhistoriske vulkanske Udbrud.

Medens dette forunderlige Landskab skinnede i Glansen fra vort elektriske Lys, fortalte jeg Conseil om det gamle Atlantis, men han hørte ikke paa mig med særlig Opmærksomhed. De talrige Fisk fængslede hans Blik, og optaget som han var af at se paa dem, glemte han alt andet omkring sig. Forøvrigt adskilte Atlanterhavets Fiske sig ikke i nogen særlig Grad fra dem, vi tidligere havde set. Der var kæmpemæssige Rokker, der med Lynets Fart kunde dukke op til Havets Overflade, forskellige Slags Hajer, blandt andet en blaagrøn, tre Meter lang, som paa Grund af sin mærkelige Gennemsigtighed næsten flød i ét med Vandet; der var brungule Stør, Søheste, Trompetfisk med smaa, graalige Finner og uden Tunge og Tænder. Der var Sødrager med livlige Farver, — disse Fisk er vanskelige

at fange paa Grund af de Pigge, der træder i Stedet for Rygfinnen hos dem — der var smukke Guldbraser, otte Meter lange Sværdfisk, som drager af Sted i Flokke med deres 2 Meter lange Forsvarsvaaben, dristige, modige Dyr, som dog lever mere af Planter end af Fisk og adlyder deres Hunnens mindste Vink som en godt dresseret Tøffelheld.

Medens jeg betragtede Havets Fauna, forsømte jeg ikke at undersøge Atlantens udstrakte Sletter. Paa Grund af Havbundens Ujævnheder blev „Nautilen“ undertiden tvunget til at bevæge sig langsomt fremad, og smidig som en Delphin gled den ind gennem Højdedragenes snævre Vande. Lod dette sig ikke gøre, steg den opad som en Luftballon og fortsatte sin Fart nogle Meter under Havets Overflade.

Henad Eftermiddagen lagde jeg Mærke til, at Havbunden antog en anden Karakter, idet der efterhaanden viste sig en Mængde Basalt- og Lavadannelser, dækket med et klæbrigt Dynd af mineraliserede Grene. Og i det fjerne skimtede jeg en høj, mørk Masse, som syntes at spærre os Vejen. Det maatte være et Forbjerg eller en Ø, maaske en af de Canariske eller Capverdiske Øer, men hvor vi var, anede jeg ikke, og i ethvert Tilfælde syntes denne Væg at danne Afslutningen paa Atlantens mægtige Rige.

Det frembrydende Mørke gjorde en Ende paa mine lagtagelser. Conseil havde trukket sig tilbage til sin Kahyt, og jeg var alene. „Nautilen“ bevægede sig nu kun langsomt fremad, snart strejfende Bunden, snart hævende sig op til Overfladen. Da saa' jeg pludselig gennem Vandet nogle Stjernebilleder, der mindede mig om Orions Bæltet.

Jeg vilde hellere end gerne være bleven siddende ved Vinduet for at beundre Havets og Himlens Skønheder, men da „Nautilen“ naaede hen til den lodrette Væg, blev Skodderne trukken for, og jeg kunde ikke længere følge dens Manøvrering. Jeg gik ind paa mit Værelse, og da „Nautilen“ nu laa ganske stille, sov jeg ind med den faste Beslutning at staa op igen om et Par Timer.

Jeg vaagnede imidlertid først ved otte Tiden den næste Morgen, og da jeg kom ind i Salonen, viste et Blik paa Manometret mig, at „Nautilen“ svømmede paa Havets Overflade. Og da jeg i det samme hørte Trin paa Dækket, gik jeg derop. Som forstenet blev jeg staaende — du gode Gud, det var jo bælgmørkt! Hvor var vi? Var det endnu Nat? Men nej, der var ikke en Stjerne paa Himlen!

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde tro, da jeg i det samme hørte en Stemme sige:

„Er det Dem, Hr. Professor?“

„Ja, Kaptajn Nemo,“ svarede jeg, „men hvor i Alverden er vi?“

„Under Jorden, Hr. Professor.“

„Under Jorden? Men „Nautilen“ flyder jo. Jeg forstaar ikke et Ord af det hele.“

„Vent et Øjeblik. Vort elektriske Lys bliver straks tændt, og De skal faa at se alt, hvad der overhovedet er at se.“

Jeg famlede mig op paa Dækket — der var mørkere end i Graven, og jeg kunde ikke en Gang se Kaptajn Nemo, men lige over mit Hoved skimtede jeg ligesom et svagt Lysskær, der syntes at komme gennem et rundt Hul. Nu tændtes den elektriske Lanterne, og overfor dets kraftige Lys forsvandt det svage Skær.

I første Øjeblik var jeg helt blændet og kunde slet ikke se noget, men efterhaanden opdagede jeg, at vi flød paa et blankt Vandspejl, der var omgivet af stejle Klipper, som dannede en mægtig Kuppel af Form som en uhyre omvendt Tragte. Det var gennem den lille, runde Aabning, i Midten, at jeg havde set det svage Lysskær, som aabenbart maatte være Dagslyset.

Inden jeg gav mig Tid til at undersøge denne enorme Tragts indre Beskaffenhed, inden jeg forelagde mig selv det Spørgsmaal, om det var et Værk af Naturen eller Menneskene, vendte jeg mig mod Kaptajn Nemo og spurgte:

„Hvor er vi?“

„Midt i en udslukket Vulkan,“ svarede Kaptajnen, „en Vulkan, hvori Havet er trængt ind ved en Sprængning af Jorden. Medens De sov, er „Nautilen“ løbet ind i denne Sø gennem en naturlig Kanal, som ligger 10 Meter under Havet. Her er vor Havn, og den er sikker nok — intet Sted paa Jorden har man en Havn, som blot tilnærmelsesvis kan maale sig med denne.“

„Ja,“ udbød jeg, „her er De i Sikkerhed, Kaptajn Nemo. Hvem vilde nogen Sinde falde paa at søge Dem i en Vulkans Indre? Men var der ikke en Aabning i Toppen?“

„Jo, et Krater, som en Gang har været fyldt af glødende Lava, Ild og Dampe, men som nu forsyner os med den herlige, friske Luft, vi indaander.“

„Men hvad er det for en Vulkan?“ spurgte jeg.

„Den hører til en af de talrige Klippeøer, hvoraf Havet her er opfyldt. For andre Søfarende er den kun en umaadelig Klippe, for os et Tilflugtssted af uberegnelig Værdi.“

„Men kan man ikke komme ned gennem den Aabning, som Krateret danner?“

„Nej, lige saa lidt som man kan komme op, dertil er Væggene altfor stejle.“

„Jeg ser nok, Kaptajn Nemo, at Naturen overalt staar i Pagt med Dem. Men hvad Brug har De egentlig for et Tilflugtssted? „Nautilen“ behøver jo ingen Havn.“

„Nej, ganske vist, men den behøver Elektricitet for at kunne bevæge sig, Elementer til at frembringe Elektriciteten, Klornatrium til disse Elementer og Kulminer for at dem at udvinde Kul. Havet her dækker netop udstrakte Skove, som en Gang i Fortiden er sunken ned under Havets Overflade og som nu, mineraliseret og forvandlet til Stenkul, er et udtømmeligt Skatkammer for mig.“

„Deres Matroser er altsaa ogsaa Minearbejdere?“

„Ja, med Hakken og Skovlen paa Nakken gaar de i deres Dykkerdragter ned i Minerne ligesom i de engelske Kulminer, og naar jeg forbrænder Kullene for at udvinde Klornatrium, og Dampen og Røgen stiger op ad Krateret, faar Vulkanen Udseende af endnu at være i Virksomhed.“

„Faar jeg Deres Folk at se ved Arbejdet?“

„Nej, ikke denne Gang i ethvert Tilfælde, thi jeg længes efter at fortsætte vor undersøiske Rejse. Jeg indskrænker mig kun til at forsyne mig med Klornatrium. Det tager en Dag, og saa fortsætter vi Rejsen. Hvis De har Lyst til at benytte vort Ophold her til at se Dem om i Havnen og Hulen, staar det Dem frit for.“

Jeg takkede Kaptajnen, opsøgte mine Kammerater og opfordrede dem til at følge mig. De gik straks op paa Dækket for at se sig om. Conseil, som aldrig mere forundrede sig over noget, fandt det ganske i sin Orden, at han vaagnede op under et Bjærg, naar han var gaaet til Ro under Vandet, men Ned Land begyndte straks at lægge nye Planer til Flugt.

Efter Frokost roede vi ind til Kysten.

„Det er en dejlig Følelse endelig en Gang igen at sætte Foden paa Land,“ sagde Conseil.

„Land! Det kalder jeg ikke Land,“ svarede Kanadieren foragteligt, „men det kommer maaske, naar blot vi giver

Tid, for den Historie, Kaptajn Nemo har søgt at bilde Dem ind, Hr. Professor, den tror jeg ikke paa. De skal se, vi behøver blot at kravle ud gennem Krateret deroppe, saa er vi straks i Frihed og mellem civiliserede Mennesker.“

Til en Begyndelse voldte det ingen Vanskelighed at komme frem paa Stranden, men lidt efter lidt blev Stenene større og stejlere, og snart var det ikke Sten mere, men Klippeblokke, som taarnede sig ovenpaa hinanden i det vildeste Kaos. Men vidunderligt var det! Alle Vegne, hvor „Nautilens“ elektriske Lys ramte Stenene, straaledede de som Diamanter, og Støvet, som vi hvirvlede op med vore Fødder, glimtede som Gnister. Efterhaanden som vi fjernede os mere og mere fra Kysten, steg Terrænet ogsaa mere og mere, og vi kom snart til Steder, hvor vi maatte springe fra det ene Klippestykke til det andet, hvor Foden gled paa de glatte Sten, som var isprængt Feltspat og Kvarts.

Denne enorme Hules vulkanske Natur prægede sig over alt, og jeg gjorde mine Kammerater opmærksom paa dette Forhold.

„Kan I forestille jer,“ spurgte jeg, „hvorledes denne Tragat maatte være, hvis den pludselig fyldtes med sydende Lava?“

„Det vil jeg meget nødig forestille mig,“ svarede Conseil, „men vil Herren sige mig, hvorfor Krateret har indstillet sin Virksomhed, og hvorfor der er Vand hernede i Stedet for Lava?“

„Det kommer rimeligvis af, at en eller anden vældig Sprængning har frembragt den Kanal, gennem hvilken „Nautilen“ er kommen herind. Atlanterhavets Bølger er da styrtet ind i Bjærget, der er opstaaet en frygtelig Kamp mellem de to Elementer, og Neptun er gaaet ud af Kampen som Sejrrherre. Men siden den Tid er der gaaet mange Aarhundreder, og den af Vandet betvungne Vulkan har forvandlet sig til en fredelig Grotte.“

„Den Forklaring lyder trolig nok,“ tog Ned Land Ordet, „men i vor egen Interesse beklager jeg, at den omtalte Kanal ikke er opstaaet oven over Havets Overflade.“

„Saa kunde „Nautilen“ jo ikke være kommen herind, og De vilde ikke have haft Gnist af Fornøjelse af Kanalen,“ svarede jeg leende.

Vi steg stadig højere og højere op, Vejen blev stejlere og snævrere. Vi maatte ofte springe over dybe Svælg og

gaa en lang Omvej uden om store Klippestykker. Snart sprang vi som Gemser, snart kravlede vi paa alle fire, men takket være Conseils Smidighed og Kanadierens Styrke overvandt vi alle Hindringer.

I en Højde af ca. 30 Meter forandredes Jordbundens Beskaffenhed, uden at det derfor blev lettere at komme frem. Høje Basalklipper dannede Søjlerækker, paa hvilke den uhyre Hvalving hvilede, et vidunderligt Eksempel paa Naturens Arkitektur. Snart blev vor Opstigning standset af uovervindelige Hindringer, og det var aldeles umuligt at komme højere op ad de fuldstændig lodrette Klippevægge. Lyset fra Krateret var imidlertid blevet stærkere, og i den Højde, hvor vi nu befandt os, begyndte Planteriget at kæmpe om Magten med Mineralriget.

Hist og her stak en Busk, ja, endog nogle Smaatræer frem fra Klippevæggene. Der voksede Heliotrop og enkelte forkroblede Chrysantemum, og til min store Fryd fandt jeg nogle smaa, blege Violer, hvis svage Duft forekom mig herligere end den kosteligste Vellugt.

Da vi naaede hen til en Busk, hvis stærke Rødder havde spaltet Klippevæggene, hørte jeg Ned Land udbryde:

„En Bisværme! En Bisværme!“

Jeg vilde knap tro mine egne Øjne, men da jeg kom nærmere, saa' jeg virkelig en Bisværme, der summede omkring et hult Træ, hvis Stamme de havde taget i Besiddelse. Kanadieren vilde gerne have fat i deres Honning og samlede derfor en hel Masse tørrede Blade, som han tændte Ild i med et Fyrstaal neden under det hule Træ. Røgen drev op efter og Bierne maatte snart fortrække. Vi fik et Udbytte af flere Pund duftende Honning, som Ned Land gemte i sin Randsel.

Jeg saa' snart, at Bierne ikke var de eneste Repræsentanter for Dyreriget her i denne udslukte Vulkan. Enkelte Rovfugle havde bygget Rede her, og paa Skrænterne fandtes nogle dejlige fede Trappgæs, og Kanadieren beklagede i høje Toner, at han ikke havde en Bøsse med sig.

Vi satte os nu til Hvile og spiste af Honningen. Vi kunde tydeligt se Himlen fra det Sted, hvor vi sad, og Skyerne, der jog hen under den. Under os havde vi Søens spejlblanke Flade uden den mindste Krusning, og paa „Nautilens“ Dæk saa' vi Mandskabet bevæge sig frem og tilbage.

„Med denne Honning havde vi kunnet opretholde Livet.“

sagde Ned Land, „til vi kom til beboede Egne, hvis blot vi kunde være kommen op af det forbandede Hul der.“ Og han brød ud i en Syndflod af Eder og Forbandelser over, at vi ikke kunde naa Toppen. Hverken Conseil eller jeg svarede ham.

Vi kom ned til Stranden paa et andet Sted end det, vi var gaaet ud fra, og her aabnede der sig pludselig en pragtfuld Grotte for vort Blik. Conseil og jeg strakte os i det fine Sand paa dens Bund, medens Ned Land gik rundt og befølte Klippevæggene for at undersøge deres Tykkelse. Det var mig umuligt at lade være at le ad ham. Han tænkte aldrig paa andet end at flygte og undersøgte enhver Mulighed.

Da vi havde ligget en Timestid i denne henrivende Grotte, blev jeg pludselig vækket af min Slummer ved Conseils Raab:

„Op! Vandet kommer!“

Og han havde Ret. Udenfor steg Havet med Floden i det aabne Hav, og enhver Stigning gjorde sig endnu mere gældende i de smalle Kløfter. Vandet steg saa hurtigt, at vi kun med den yderste Vanskelighed og ikke uden at blive dyngvaade naaede ud af Grotten og op ad den Vej, vi lige var kommen fra.

Først langt ud paa Eftermiddagen kom vi atter om Bord paa „Nautilen“ sultne og trætte af vor Udflugt. Mandskabet var færdig med Arbejdet, og „Nautilen“ kunde godt være sejlet med det samme.

Men Kaptajn Nemo gav ingen Ordre til Afrejsen. Vilde han afvente Natten og i dens Mørke passere den under-søiske Kanal?

Hvilke Grunde han nu end havde, saa var „Nautilen“ den næste Morgen, da jeg vaagnede, atter ude i rum Sø nogle Meter under Atlanterhavets Overflade.

XXVII.

Tang-Havet.

„Nautilen“ havde ikke forandret Kurs. Kaptajn Nemo styrede stadig mod Syd, og vi maatte foreløbig opgive ethvert Haab om at komme tilbage til de evropæiske Hæve.

Som bekendt findes der i Aflanterhavet en tempereret Havstrøm, den saakaldte Golfstrøm, som med overvejende nordøstlig Retning løber fra den sydvestlige Del af Nord-amerikas Østkyst til Nordevropas Vestkyst. Omtrent ved 45 G. nordlig Bredde deler den sig i to Arme, af hvilke den ene løber mod Nordøst forbi Islands Kyst og taber sig ved Norges Kyster, medens den anden breder sig mol Syd til Azorerne, brydes af ved den afrikanske Kyst og vender, idet den danner en svag Bue, tilbage til Antillerne. Denne sidste Strøm omslutter i sit Løb en stor Havflade med koldt, stillestaaende Vand, som kaldes Tang-Havet.

Tang-Havet dækker egentlig den største Del af det forsvundne Atlanten, og man kunde godt tro, at den Grøde, hvormed det er dækket, skylder det tidligere Fastlands frugtbare Enge sin Oprindelse. Tang-Havet ligner næsten en Eng, et Tæppe af Alger, Havgræs og Tangplanter, som er filtret saa tæt ind i hverandre, at et Skib kun med yderste Møje kan trænge sig igennem det. Kaptajn Nemo turde heller ikke udsætte sit Fartøj for at komme ind i dette Krat og lod derfor „Nautilen“ gaa saa dybt ned, at Strømmen og med den Ophobningen af Tangplanterne forsvandt.

Hele den 22. Februar tilbragte vi i Tang-Havet, hvor Fiskene fandt rigelig Næring i Havplanter og Skaldyr. Den næste Dag havde Havet atter sit sædvanlige Udseende.

I 19 Dage, fra den 23. Februar til den 12. Marts, løb „Nautilen“ en konstant Fart af 100 Kvartmil i Timen, og jeg tvivlede ikke længer om, at det var Kaptajn Nemos Hensigt at runde Kap Horn og vende tilbage til den sydlige Del af Stillehavet.

Ned Lands Fortvivelse var sandelig ikke uden Grund. Paa rum Sø var det haabløst at tænke paa Flugt, men jeg trøstede mig med den Tanke, at Kaptajn Nemo, naar Rejsen var endt, vilde gengive os Friheden, naar vi til Gengæld gav vort Æresord paa aldrig at røbe hans Tilværelse. Kunde det nytte at bringe dette Emne paa Bane overfor ham? Lige fra Begyndelsen havde han jo erklæret, at hans Livs Fred tvang ham til at beholde os som Livsfanger om Bord paa „Nautilen“. Og mon han ikke havde taget min fire Maaneders lange Tavshed som en stiltiende Indrømmelse? At bringe Sagen paa Bane og intet gunstigt Resultat opnaa, vilde være det samme som at gøre ham saa

mistænksom, at han vilde passe endnu omhyggeligere paa os, naar han mente, der var den ringeste Udsigt til Flugt. Skønt jeg kun sjældent tabte Modet, begyndte jeg dog lidt efter lidt at indse, at Udsigten til nogen Sinde at gense mit Fædreland blev mindre og mindre, saa meget mere som „Nautilen“ for Øjeblikket jog med rasende Fart mod Syd.

I denne Tid saa' jeg forøvrigt saa godt som intet til Kaptajn Nemo. Han arbejdede det meste af Tiden i Biblioteket, og naar jeg kom derind, laa der opslaaede Bøger spredt rundt paa Bordet, særlig af naturvidenskabeligt Indhold. I mit Værk, Havets Hemmeligheder, havde han skrevet en Del Randbemærkninger, som stod i Modstrid med mine Teorier og mine Anskuelser.

Undertiden hørte jeg de dybe Toner fra hans Flygel, som han var en Mester i at behandle, men det var kun om Natten, naar „Nautilen“ vuggedes paa Bølgerne ude paa det øde Hav.

I denne Tid sejlede vi mange Dage i Træk oppe paa Havets Overflade, og vi mødte saa godt som ingen Skibe, kun enkelte Sejlskibe, som var paa Vej til Ostindien.

En Dag blev vi dog forfulgt af en Hvalfanger, som uden Tvivl ansaa os for en uhyre Hval, der var mange Penge værd. Men Kaptajn Nemo syntes aabenbart, det var Synd at spille Folkenes kostbare Tid og gav Ordre til at dukke ned under Vandet. At denne Jagt levende interesserede Ned Land, siger sig selv, og jeg tror ikke, det vilde have gjort ham særlig ondt, om Hvalfangerens Harpuner havde ramt „Nautilens“ Sider og tilføjet den et dødeligt Saar.

De Fiske, som Conseil og jeg imidlertid studerede, afveg kun i ringe Grad fra dem, vi havde set under andre Breddegrader: fem Meter lange Hajer og store Havhunde. Om disse sidste beretter Krøniken, at man i deres Maver har fundet en hel Kalv, en Matros og lign. Selv om vi betragter disse Beretninger med skeptiske Øjne, saa var disse Dyr dog af den Art, at de aldrig lod sig fange i „Nautilens“ Net, og som Følge deraf var jeg ikke selv i Stand til at overbevise mig om deres Graadighed.

Hele Dage i Træk blev vi forfulgt af kaade, yndefulde Delfiner, som forøvrigt ikke skal være mindre graadige end Havhundene. I disse Farvande traf vi ogsaa enkelte Eksem-

plarer af Pighajer, om hvilken man siger, at den synger smukkere end et Menneske. Jeg véd ikke, om det er sandt, thi i Forbifarten gav den os aldrig nogen Prøve paa sit Talent.

Endvidere saa' vi en Mængde Flyvefisk, og til Trods for den Fart de er i Stand til at skyde, volder det dog ikke Delfinerne den ringeste Vanskelighed at opsnappe dem i deres graadige Gab.

Den 13. Marts anvendte Kaptajn Nemo til at foretage nogle Dybdemaalinger, som ogsaa havde stor Interesse for mig. Skodderne i Salonen blev aabnede, og „Nautilen“ begyndte at manøvrere for at komme ned i de rigtig store Dybder.

Der var naturligvis ikke Tale om, at vi kunde dykke saa dybt ned blot ved at fylde Beholderen, blandt andet fordi Pumperne, naar vi atter skulde op, ikke havde været i Stand til at overvinde det ydre Tryk og atter pumpe Vandet ud. Derfor besluttede Kaptajn Nemo sig til at gaa ned til Bunden under en Skraalinje ved Hjælp af Skibets „Vinger“ eller Sideflader, som blev stillet saaledes, at de dannede en Vinkel paa 45 G. med „Nautilens“ Vandlinje. „Nautilen“ blev sat op til den størst mulige Fart, og Skruen piskede Bølgerne til et hvidt Skum. Kaptajn Nemo og jeg fulgte Manometrets Viser, der drejede sig med rivende Fart. „Nautilens“ Skrog stønnede formelig under det vældige Tryk, og snart var vi forbi den Zone, hvori Fiskene lever, men vi skulde endnu dybere ned. Vandet var fuldstændig klart og gennemsigtigt.

Da vi var naaet 14000 Meter fik jeg Øje paa nogle sorte Spidser, som hævede sig midt i Vandet. Det kunde kun være Spidser af Bjerger, der var endnu højere end Himalaja og Montblanc, thi vi var stadig langt fra Havbunden.

„Nautilen“ trængte endnu dybere ned til Trods for det frygtelige Tryk, som Vandet udøvede. Jeg følte Skroget sitre i sine Fuger og bildte mig ind at høre Jernpladerne hvine i Sammenføjningerne, og det saa' ud, som pressesedes Ruderne i Salonen ind efter.

I Forbifarten lagde jeg Mærke til nogle Muslinger, som sad fasthæftede til Klippevæggene, men snart forsvandt disse sidste Spor af Dyrelivet, og vi var nu naaet ned i en Dybde af 16000 Meter.

„Det er vidunderligt, udrød jeg, „at skue disse dybe Regioner, som endnu intet menneskeligt Øje har set. Se de pragtfulde Klipper, Kaptajn Nemo, de vidunderlige Grotter — hvor Skade, at vi kun kan medbringe Mindet om disse Steder.“

„Kunde det mere Dem at have et Fotografi fra disse undersøiske Egne?“ spurgte Kaptajn Nemo.

Og inden jeg endnu var kommen mig af min Forbavselse, havde han ladet et Fotografiapparat bringe ind i Salonen, og nogle Sekunder efter havde han taget en Plade, der senere gav et fortrinligt Negativ og hvorpaa man saa' Klipper, som aldrig er blevet belyst af Solens Straaler, og som oprindelig danner Grunden til hele Jordkloden. Man saa' dybe, udhulede Grotter og i Baggrunden en Horisont af Bjerge.

Da dette Arbejde var til Ende, sagde Kaptajn Nemo:

„Nu er det vist paa Tiden at komme op igen. Jeg tør ikke udsætte „Nautilen“ for det stærke Tryk længere. Hold Dem godt fast, Hr. Professor.“

Jeg havde endnu ikke faaet Tid til at indse, hvorfor Kaptajnen anbefalede mig dette sidste, før jeg blev kastet om paa Tæppet. Da Maskinen blev standset paa et Signal af Kaptajnen og „Vingerne“ foldet sammen, steg „Nautilen“ som en Ballon op gennem Vandet med Lynets Fart.

I Løbet af fire Minutter gennemskar den de 16000 Meter, som skilte den fra Havets Overflade, og sprøjtede, da den kom op, en mægtig Vandstraale højt op i Luften.

XXVIII.

Kaskelotter og Hvaler.

„Nautilen“ sejlede stadig mod Syd. Jeg antog, at den vilde runde Kap Horn og fuldende sin Verdensomsejling i det stille Hav.

Ned Land havde i de sidste Dage ikke talt til mig om sine Flugtplaner. Han var blevet mindre meddelsom, mere tavs og indesluttet. Det var tydeligt at mærke, at han led under Fangenskabet, og jeg følte, at hans Vrede mod Kaptajn Nemo steg fra Dag til Dag. Naar han traf Kap-

En Verdensomsejling under Havet.

tajnen, gnistrede hans Øjne, og jeg svævede i en stadig Angst for, at hans Hidsighed skulde foranledige ham til et uoverlagt Skridt.

Den 14. Marts kom han sammen med Conseil ind i min Kahyt.

„Tillader De, jeg spørger Dem om noget, Hr. Professor?“

„Værsgod.“

„Hvor mange Mand tror De, der er i „Nautilen?“

„Det véd jeg ikke, min Ven.“

„Jeg synes ikke, den kræver noget særlig stort Mandskab.“

„Jeg vil anslaa Besætningen til en Snes Mand,“ sagde jeg, som ikke et Øjeblik var i Tvivl om Hensigten med Kanadierens Spørgsmaal.

„Det er for meget mod tre Mand,“ brummede Conseil.

„Ja, kære Venner, vi har ikke andet at gøre end øve os i Taalmodighed.“

„Men Kaptajnen kan ikke blive ved med at styre mod Syd,“ bemærkede Conseil, „Isbjærgene vil tilsidst tvinge ham tilbage til civiliserede Have, og da kan vi igen drøfte Ned Lands Planer.“

Kanadieren selv sagde ikke et Ord, han fo'r sig med Haanden over Panden og forlod Kahytten.

„Vil Herren tillade mig at fremkomme med en Bemærkning,“ sagde Conseil. „Den stakkels Ned tænker ikke paa andet end det, han umuligt kan faa her. Alt, hvad vi her maa undvære, længes han efter, men set fra hans Standpunkt kan jeg saa godt forstaa det. Han har ikke det mindste at bestille her og forstaaer ikke at afvinde Havets Vidundere Spor af Interesse. Mere end alt andet længes han efter en regulær Snaps.“

Kanadieren var vant til et virksomt Liv i Frihed og maatte derfor ganske naturligt finde det ensformige Liv om Bord uudholdeligt. Der indtraf sjældent noget, som var i Stand til at vække hans Interesse, men netop i disse Dage hændte der noget, som formaaeede at rive ham ud af hans Melankoli.

„Nautilen“ kom en Formiddag, da den befandt sig oppe paa Havets Overflade, midt ind i en Flok Hvaler. Det var Ned Land, som allerførst opdagede dem i lang Afstand.

„Næh!“ udbød han, „var jeg dog blot om Bord paa

en Hvalfanger. Se dog, hvor den slynger Vandstraalerne op i Luften! Det er næsten til at blive vanvittig over, at man skal sidde ørkesløs her.“

„Men Ned dog, har De endnu ikke glemt de gamle Lyster?“ spurgte jeg.

„Kan en Hvalfanger nogen Sinde glemme sin Haandtering, Hr. Professor?“

„De har aldrig fisket i disse Have, Ned, og kender ikke Hvalerne her. De Hvaler, De har jaget i de nordlige Have, vilde aldrig vove sig hened.“

„Saa meget desto mere Anledning vilde der være til at gøre deres Bekendtskab,“ mente Ned. „Se, se! Der kommer en herhen imod os. Den haaner mig — den véd, at jeg er magtesløs.“

Ned stampede med Foden og knyttede Næverne, som svang han sin Harpun.

„Er Hvalerne ligesaa store her som i de nordlige Have?“ spurgte Conseil.

„Knap nok,“ svarede jeg.

„Jeg har set Hvaler, der var 40 Meter lange, Hr. Professor.“

„Det er sikkert overdrevent,“ svarede jeg.

„Det tror jeg ikke,“ sagde Ned. „Jeg har hørt, at de er saa store, at naar de ligger paa Havet, dækket med Tang og Alger, antager man dem for Øer, gaar i Land paa dem, tænder Baal —“

„Og bygger maaske Huse paa dem,“ tilføjede Conseil.

„Ingen dumme Bemærkninger, om jeg maa bede,“ snærede Ned Land.

„De tror vel ikke selv paa det?“ spurgte jeg.

„Om Hvaler kan man tro alt,“ svarede Ned, „man siger, de kan svømme Jorden rundt paa fjorten Dage.“

„Er det sandt, at Hvalen kan vælte et Skib?“ spurgte Conseil.

„Lige saa let, som jeg kan klø mig i Hovedet,“ mente Ned Land.

Conseils Nysgerrighed var stadig lige umættelig

„Hvor gamle kan de blive?“

„Tusind Aar,“ svarede Ned uden Betænkning.

„Hvor véd man det, Ned?“

„Man siger det.“

„Men hvor kan man sige det?“

„Fordi man véd det.“

Hvalen kom stadig nærmere og nærmere. Ned Land slugte den med Øjnene.

„Se!“ skreg han, „der er mere end en! Der er ti, tyve — en hel Flok! Aah, at staa her med Hænderne i Lommen — nej, det er næsten ikke til at holde ud.“

„Men kære Ned,“ sagde Conseil, „hvorfor beder De ikke Kaptajn Nemo om Tilladelse til at gøre Jagt paa dem.“

Conseil havde ikke talt ud, før Ned Land forsvandt ned gennem Lugen for at opsøge Kaptajnen. Et Øjeblik efter kom de begge to op paa Dækket.

Kaptajn Nemo saa' paa Hvalerne, der boltrede sig lystigt i Vandet i nogen Afstand fra „Nautilen“.

„Skal jeg harpunere en til Dem, Kaptajn?“ spurgte Ned. „Om ikke for andet, saa blot for ikke at glemme min gamle Haandtering.“

„Til hvad Nytte?“ spurgte Kaptajnen. „Hvorfor dræbe, blot for at dræbe. Jeg véd nok, at det er et Privilegium, Menneskene har tiltaget sig, men jeg ynder ikke at dræbe for Tidsfordriv. Hvalerne er desuden jaget nok i Forvejen, mere end nok. De har mere end tilstrækkeligt at gøre med deres naturlige Fjender, Kaskelotterne og Sværdfiskene — vi maa helst lade dem være i Fred.“

Det var et nydeligt Ansigt, Ned Land satte op til denne Moralprædiken. Forøvrigt var den fuldstændig spildt paa ham. Han forstod aabenbart ikke et Ord af det hele, stirrede maabende paa Kaptajn Nemo, stak Hænderne i Lommen og vendte os Ryggen.

Kaptajnen saa' atter ud over Vandet og vendte sig derefter mod mig.

„Kan De se,“ sagde han, „jeg havde Ret, da jeg sagde, at Hvalerne havde nok at gøre med sine naturlige Fjender. Kan De se alle de sorte Pletter dér langt ude?“

„Ja.“

„Det er Kaskelotter, graadige, vilde og skadelige Dyr, som man gør rigtigt i at udrydde.“

Ved disse Ord vendte Ned Land sig hurtigt om, men Kaptajnen rystede paa Hovedet.

„Det vilde være Vanvid og unyttigt at udsætte sit Liv for Fare,“ sagde han. „Nautilen“ har en Snabel, der er ligesaa god som den største Harpun.“

Kanadieren trak haanligt paa Skuldrene. Havde man nogen Sinde hørt Mage! Angribe Fisk med en Skibssnabel!"

„Vent et Øjeblik, min Ven,“ sagde Kaptajn Nemo, „saa skal De blive Vidne til en Jagt, som De aldrig har set Mage til. Jeg har ingen Medlidenhed med disse Uhyrer!“

Kaskelotterne nærmede sig mere og mere. De havde aabenbart opdaget Hvalerne og forberedte sig paa et Angreb. Udfaldet af Kampen kunde der ingen Tvivl være om. Hvalerne var fuldstændig hjælpeløse overfor disse Dyr med deres uhyre Gab og deres store, spidse Tænder. Hvalerne vilde være et let Bytte for Kaskelotterne.

Men Kaptajn Nemo traf øjeblikkelig Forberedelser til at blande sig i Kampen. „Nautilen“ dukkede ned under Havets Overflade. Kaptajn Nemo tog selv Plads ved Rattet, medens Conseil, Ned Land og jeg begav os ned i Salonen, hvis Skodder blev trukket til Side. Og snart mærkede vi, at Skruen arbejdede med forøget Kraft og drev Skibet hurtigere gennem Vandet.

Kampen var allerede begyndt, da „Nautilen“ naaede Kamppladsen. Den styrede midt ind mellem Kaskelotterne. I Begyndelsen lod disse aldeles ikke til at bryde sig om det nye Uhyre, der blandede sig i Kampen, men Piben fik snart en anden Lyd!

Det blev en frygtelig Kamp! Selv Ned Land blev ude af sig selv af Begejstring, han jublede højt og klappede i Hænderne. „Nautilen“ var som en uhyre Harpun i Kaptajn Nemos Haand. Den styrtede sig mod disse Kødmasser, skar dem midt over og efterlod dem som to, endnu levende Stykker af Dyret. De frygtelige Slag, hvormed Kaskelotternes Haler ramte Skibets Sider, gjorde intet Indtryk paa dette, skønt jeg rystede af Angst for, at Ruderne skulde knuses. Saa snart en Kaskelot var dræbt, gik „Nautilen“ løs paa den næste, drejede paa Stedet for ikke at gaa Glip af sit Bytte, gik frem eller tilbage, dykkede, naar Kaskelotterne dykkede, steg, naar de atter søgte op til Overfladen, skar dem igennem og sønderrev dem med sin frygtelige Snabel.

I en hel Time varede dette frygtelige Blodbad, som Kaskelotterne ikke kunde undslippe. Flere Gange forenede en halv Snes Stykker sig for at knuse „Nautilen“ under deres Vægt. Vi saa dem gennem Vinduet, saa deres frygtelige Øjne, deres uhyre Gab, deres modbydelige Tænder.

Ned Land var helt ude af sig selv, han truede ad dem og skældte dem ud med de frygteligste Skældsord. Vi følte, at de kastede sig over Skibet som Hunde over et Stykke Vildt, men „Nautilen“ gav ikke tabt, den rystede dem af sig, slyngede dem bort og sønderskar dem en for en.

Endelig var Valpladsen tom, og de oprørte Bølger lagde sig atter. Jeg mærkede, at vi igen steg op til Overfladen, Lugen blev aabnet og vi styrtede op paa Dækket.

Havet var opfyldt af lemlæstede Lig. En Eksplosion kunde ikke mere fuldstændigt have sonderrevet disse Kødmasser. Vi flød bogstavelig talt mellem disse Kødbjerge, der farvede Havet rødt med deres Blod. Kun nogle enkelte Kasketter flygtede rædselsslagne ude i Horisonten.

Nu kom Kaptajn Nemo op til os.

„Naa, hvad synes De saa?“ spurgte han Ned Land.

„Ja, Arbejdet var godt nok,“ svarede Kanadieren, hvis Begejstring allerede havde lagt sig, „men jeg er Jæger og ingen Slagter, og dette var Slagteri.“

„Det var en Udryddelseskamp mod skadelige Dyr,“ svarede Kaptajn Nemo, „Nautilen“ er ingen Slagterøkse.“

„Jeg holder dog mere af min Harpun,“ sagde Kanadieren.

„Enhver har sit Vaaben,“ sagde Kaptajn Nemo koldt.

Jeg stod i den dødeligste Angst for, at denne Skærmydsel skulde ende med et heftigt Optrin, men Ned Lands Vrede forsvandt ved Synet af en Hval, som ikke havde kunnet undslippe Kasketotternes spidse Tænder. Den laa paa Ryggen, og Bugen var gennemboret af Bid. Ved dens ene Finne hang en Unge, som den heller ikke havde været i Stand til at frelse.

Kaptajn Nemo lod „Nautilen“ sejle hen til Liget, to Matroser gik ned paa det døde Dyr, og jeg saa' med Forbavselse, at de malkede Yveret for al den Mælk, som det indeholdt og som beløb sig til flere Liter.

Kaptajn Nemo bød mig en Kop af den varme Mælk. Jeg kunde ikke modstaa Lysten til at at smage paa den, og den smagte som den fineste Komælk.

Fra denne Dag lagde jeg med Bekymring Mærke til, at Ned Lands Vrede mod Kaptajnen havde faaet ny Næring, og jeg foresatte mig nøje at vaage over hans mindste Handlinger for at forhindre, at hans Hidsighed henrev ham til en Ubesindighed, som han senere vilde fortryde.

XXIX.

I s d æ k k e t.

„Nautilen“ søgte uafslædelig mod Syd. Med jævn Fart fulgte vi den 15. Meridian. Hvor førte Kaptajn Nemo os hen? Var det hans Mening at trænge frem til Sydpolen? Jeg kunde næsten ikke tro det, thi alle Forsøg paa at naa Jordens Sydspids var hidtil strandede. Maaske havde Kaptajn Nemo sine egne Veje, men forøvrigt var Aars-tiden allerede temmelig fremrykket, thi Marts er for Syd-polaregnene det samme som September for de nordlige Breddegrader.

Den 14. Marts passerede vi den første Drivis, Blokke paa 40—50 Meters Højde, som Bølgerne brødes imod, som var de Klipper.

„Nautilen“ holdt sig stadig i Vandets Overflade, og Con-seil og jeg havde derfor rig Lejlighed til at iagttage dette Fænomen, som vi her saa' for første Gang, medens det for Ned Land var et gammelt, kendt Skuespil fra hans Hval-fangertogt i det nordlige Ishav.

I den sydlige Horisont dukkede en blændende hvid Stube frem, en Stube, som endog formaaede at gennembrænge de mørkeste Skyer og som forkyndte Polaregnesenes Nærhed.

Og snart saa' vi meget større Isbjærge, der skinnede i alle Regnbuens Farver. Nogle var isprængt grønne Aarer, andre lignede uhyre Ametyster, i hvis facetterede Flader Lysen brødes i alle Nuancer.

Jo længere vi kom Syd paa, desto større og hyppigere blev disse svømmende Øer, og i Tusindvis havde Polar-fuglene bygget deres Reder paa dem.

Under denne Sejlads mellem Isbjærgene opholdt Kap-tajn Nemo sig hyppigt paa Dækket. Han iagttog opmærk-somt disse øde Egne, ofte opklaredes hans ellers saa alvor-lige Ansigt; var det ved Tanken om, at her i disse af Mennesker ubeboede Egne var han alene Herre? Han talte dog aldrig derom, tavs og ubevægelig kunde han staa i Time-vis og stirre ud over det øde Hav, indtil han pludselig fik Lyst til selv at tage Roret for med forbavsende Dri-stighed at styre ind mellem disse Masser, der ofte spændte over store Afstande.

Undertiden saa' det ud, som om Horisonten var tæt til-

lukket, men Kaptajn Nemo fandt stedse en snæver Aabning, hvor han dristigt trængte igennem, skønt han vidste, at Isen lukkede sig sammen efter os.

Og styret af hans kyndige Haand banede „Nautilen“ sig dristigt Vej gennem alle disse Isbjærge og uendelige Flader af Drivis.

Temperaturen var temmelig lav. Termometret viste 2—3 G. under Nulpunktet, men vi var varmt paaklædt i Pelsværk, og inde i „Nautilen“ var der en jævn Varme, der udstømmede fra de elektriske Varmeapparater. Tilmed behøvede vi kun at dukke nogle Meter ned under Overfladen for at finde en mere udholdelig Temperatur.

Var vi kommen hertil to Maaneder tidligere, vilde vi paa denne Breddegrad have haft uafbrudt Dag, men allerede nu var det mørkt i to, tre Timer, og inden ret længe vilde her i seks Maaneder herske uafbrudt Mørke.

Den 15. Marts passerede vi den Breddegrad, hvorpaa Ny-Shetlandsøerne og Syd-Orkneyøerne er beliggende. Kaptajn Nemo fortalte mig, at her tidligere havde levet en Mængde Sælhunde, men at de engelske og amerikanske Hvalfangere havde anstillet en fuldstændig Rovjagt paa dem og dræbt baade Hanner og Hunner, indtil det var lykkedes dem helt at udrydde alle levende Væsner her.

Tidlig om Morgenen den 16. Marts løb „Nautilen“ over den sydlige Polarkreds, og nu var vi paa alle Sider omgivet af Is, der lukkede sig om os i Horisonten. Men Kaptajn Nemo trængte stadig videre og videre frem.

„Hvor skal vi dog hen?“ spurgte jeg.

„Lige frem,“ svarede Conseil, „ligefrem, saa længe der er en Rende at komme frem i, og naar den holder op, og vi ikke kan komme længere frem, saa maa vi vel standse.“

„Det vil jeg ikke sværge paa,“ sagde jeg.

Selv om jeg var helt uvidende med Hensyn til „Nautilens“ endelige Maal, saa var jeg dog — ærlig talt — slet ikke utilfreds med denne eventyrlige Rejse. Disse Egenes nye, ukendte Skønhed henrev mig til Begejstring. Isbjærgene havde de forunderligste Former: her lignede de en orientalsk By med talrige Minareter og Moskeer, hist en ved et frygtelig Jordskælv ødelagt Stad — det var et Panorama af vekslende Dekorationer.

Ofte troede jeg, at nu sad vi fast i Isen, nu kunde

vi ikke komme længere — men Kaptajn Nemo opdagede stadig nye Veje.

Den 16. Marts spærrede et helt Isdække os Vejen, men heller ikke denné Hindring formaaede at standse Kaptajn Nemo. Han lod „Nautilen“ tage Tilløb, satte Farten op og trængte med al Magt ind paa Isdækket, som knagende og bragende splintredes.

I disse Dage blev vi ogsaa hjemsøgt af frygtelige Storme, og undertiden var Taagen saa tæt, at man knap kunde se en Haand for sig, og Sneen faldt i store Fnug, der stivnede saa hurtigt, at man maatte hugge den igennem med Øksen. Skønt Temperaturen kun var fem Grader under Frysepunktet, var „Nautilen“ allerede helt overiset.

Under disse Omstændigheder stod Barometret meget lavt, og Kompasset var ikke længere sin Opgave voksen. Naalen viste i alle Retninger, efterhaanden som vi nærmede os Sydpolens Magnet.

Endelig den 18. Marts maatte „Nautilen“ standse. Det var ikke længere kun Drivis, som spærrede os Vejen, men en uendelig, uigennembrydelig Hindring af Isbjerge, der kædede sig ind i hinanden.

Da Solen et Øjeblik viste sig paa Himlen ved Middagstid, kunde Kaptajn Nemo efter Solhøjden bestemme vor Stilling, og det viste sig, at vi befandt os paa 31 G. 3M. Længde og 67 G. 69 M. sydlig Bredde.

Der var ikke Spor af Hav at øjne. Foran os laa en uendelig Ismark, oversaaet med store Isblokke, lunefuldt stablede oven paa hinanden, og hist og her ragede slanke Toppe en 100 Meter op i Luften. Længere borte saas en Række stejle, graalige Bjærgvægge, der paa den forunderligste Maade genspejlede de halvt i Taage indhyllede Solstraalere. Og over dette uendelige Øde herskede en højtidelig Stilhed, som ikke afbrødes af en eneste Lyd, hverken af Fuglesus i Luften eller Bølgebrus i Havet — alt var som stivnet i Kulden, endog Lyden.

Og „Nautilen“ laa midt i dette iskolde Stilhedens Rige! „Denne Gang kommer vi ikke længere,“ sagde Ned Land til mig, „hvor meget Deres Kaptajn end formaar, Naturen kan han dog ikke byde over, og naar den standser ham, er han nødt til at bøje sig.“

„Det er sandt nok, Ned,“ svarede jeg, „skønt jeg ikke vil nægte, at jeg meget gerne vilde vide, hvad der ligger

paa den anden Side af denne Is. En saadan Mur vækker min Nysgerrighed mere end noget andet.“

„Herren har Ret,“ sagde Conseil, „saadan en Mur er kun til for at gøre Nar af os.“

„Det er ikke vanskeligt at sige, hvad der ligger bag ved den,“ mente Kanadieren.

„Hvad ligger der da?“ spurgte jeg.

„Is — Is — og atter Is!“

„Ja, det tror nu De, men det er jeg slet ikke paa vis paa,“ sagde jeg, „og derfor vilde jeg gerne se det med mine egne Øjne.“

„Den Fornøjelse kommer De til at give Afkald paa, Hr. Professor,“ svarede Kanadieren. „De er naaet hertil, og det er allerede store Sager, og længere kommer hverken De eller Kaptajn Nemo. Hvad enten han vil eller ej, er han nødt til atter at sætte Kursen mod Nord.“

Jeg maatte i mit stille Sind indrømme, at Ned Land sikkert havde Ret, og trods alle vore Anstrængelser kom „Nautilen“ ikke af Stedet. Nødvendigheden byder, som bekendt, at den, der ikke kan gaa frem, maa gaa tilbage, men for os var det ene ligesaa umuligt som det andet. Thi den Vej, vi var kommen, var frosset til bagved os og „Nautilen“ stod i Fare for helt at fryse inde. Jeg tilstaar ærligt, at jeg fandt Kaptajn Nemos Sejldes meget uforsigtig, for ikke at sige uforsvarlig.“

Jeg var netop oppe paa Dækket, hvor Kaptajn Nemo ogsaa opholdt sig.

„Naa, hvad siger De nu, Hr. Professor?“ spurgte han.

„Jeg siger, vi sidder fast, Hr. Kaptajn,“ svarede jeg.

„Sidder fast? Hvad mener De med det?“

„Jeg mener, at vi hverken kan komme frem eller tilbage eller til Siden.“

„Tror De virkelig for Alvor, at „Nautilen“ ikke kan komme løs?“

„Ja, det tror jeg.“

„Hr. Professor,“ svarede Kaptajnen i en ironisk Tone, „De bliver dog stadig den samme. De ser Hindringer over alt, men jeg forsikrer Dem, at „Nautilen“ ikke alene kan komme løs, men endogsaa gaa længere mod Syd.“

„Længere mod Syd?“ gentog jeg forbavset.

„Ja, til Sydpolen, til det ukendte Punkt, hvor alle Meridiane mødes. De véd jo af Erfaring, hvad „Nautilen“ formaar.“

Ja, det vidste jeg, og jeg vidste ogsaa, at denne Mand var dristig indtil Dumdristighed. Men at overvinde disse Hindringer, trænge frem til Sydpolen, der er langt mindre tilgængelig end Nordpolen — det syntes mig dog at være en sindssvag Tanke.

Pludselig faldt det mig ind, at Kaptajn Nemo maaske allerede havde været her tidligere, og jeg kunde ikke modstaa Lysten til at spørge ham ad.

„Nej, ikke endnu,“ svarede han, „vi vil finde den sammen. Jeg har aldrig før været saa langt mod Syd, men jeg gentager endnu en Gang — „Nautilen“ skal videre frem.“

„Jeg tvivler ikke, Hr. Kaptajn,“ sagde jeg spydigt. „Blot frem ad, det er vor Løsen! For os gives der ingen Hindringer. Skal vi sprænge Isen, eller skal vi gaa over den?“

Jeg fortrød øjeblikkelig min spydige Tone. Kaptajn Nemo saa' koldt og overlegent paa mig og svarede roligt:

„Nej, Hr. Professor, ikke over, men under.“

„Under Isen!“ udbød jeg, men jeg var ikke saa forundret, som man egentlig skulde have troet — jeg kendte snart af Erfaring „Nautilens“ vidunderlige Egenskaber, og jeg var i Stand til at tiltro den alt.

Kaptajn Nemo nikkede bifaldende.

„Jeg ser, at vi saa smaat begynder at forstaa hinanden, Hr. Professor,“ sagde han. „Det, andre Skibe ikke formaar, er en let Sag for „Nautilen“. Hvis Polen er omgivet af et Fastland — saa standser vi foran dette, men er der derimod aabent Hav, trænger vi helt ind til Polen.“

„Ja, det kan maaske lade sig gøre,“ sagde jeg, „thi selv om den øverste Del af Havet er tilfrosset, kan der godt være isfrit længere nede. Hvis jeg ikke husker meget fejl, forholder den Del af Isdækket, som er under Vandet, sig til den Del, der rager op over det som fire til en.“

„Omtrent, Hr. Professor. Et Isstykke paa en Meter over Overfladen, gaar tre Meter under, og da de Isbjerge, vi foreløbig ser, ikke er over 100 Meter høje, saa naar Isen altsaa ikke over 300 Meter ned i Dybet. Og hvad er 300 Meter for „Nautilen“? Den kan ogsaa roligt søge endnu dybere ned til en Middelterperatur, hvor vi trøstigt kan byde Overfladens 30—40 Graders Kulde Trods. Nej,“

vedblev Kaptajn Nemo, „den eneste Vanskelighed bestaar i, at vi maa blive under Vandet i flere Dage uden at kunne forny vort Luftforraad.“

„Er det det hele?“ spurgte jeg. „Vi kan da blot fylde „Nautilens“ store Beholdere, og der vil da være Luft nok til lang Tid.“

„Det er rigtigt nok, Hr. Professor, men for at De ikke bagefter skal beskyldte mig for Dumdristighed, saa forelægger jeg Dem her alle de Indvendinger, der kan rejses mod en saadan Tur.“

„Har De flere?“ spurgte jeg.

„En endnu! Hvis Sydpolen ikke er omgivet af Vand, da kan vi selvfølgelig ikke straks komme op til Overfladen.“

„Aah, „Nautilen“ kan vel nok med sin frygtelige Snabel bore Hul i Isen og derigennem skaffe os den fornødne Luft.“

„Bravo, Hr. Professor, De overgaar jo Dem selv i Dag!“

„Forøvrigt, Hr. Kaptajn,“ vedblev jeg mere og mere ivrigt, „hvorforskulde der ikke være Vand omkring Sydpolen ligesom ved Nordpolen?“

Jeg gjorde alt for at tilskynde Kaptajn Nemo til denne Tur — jeg overgik ham endogsaa i Dumdristighed! Men forøvrigt behøvede han ingen Tilskyndelse, og han gik straks i Gang med Forberedelserne. Han kaldte Næstkommanderende op til sig, og de havde en kort Samtale med hinanden i deres for mig uforstaaelige Sprog. Næstkommanderende lod ikke til at blive Spor af overrasket over Kaptajn Nemos dristige Plan, men paa Conseil gjorde det om muligt endnu mindre Indtryk, da jeg fortalte ham, at vi var paa Vej til Sydpolen.

„Som Herren behager,“ sagde han.

Kanadieren trak haanligt paa Skuldrene.

„Hr. Professor,“ sagde han, „jeg beklager i høj Grad Dem og Deres Kaptajn Nemo!“

„Hvorfor det? Vi kommer dog til Sydpolen.“

„Ja, men De kommer ikke tilbage igen,“ svarede Ned Land og trak sig tilbage til sin Kahyt for „ikke at gøre Ulykker“, som han i Forbigaaende bemærkede.

„Nautilens“ mægtige Pumper blev nu fyldt med saa megen Luft, som det var muligt at presse ind i dem. Ved fire Tiden om Eftermiddagen meddelte Kaptajn Nemo mig, at Lugen blev lukket. Jeg gik op paa Dækket og kastede et sidste Blik ud over det øde Isrige — Luften var klar

og ren, og da ikke en Vind rørte sig, mærkede man ikke den stærke Kulde.

En halv Snes Mand af Besætningen kom nu op med Hakker og huggede Isen op omkring Skibet — det var hurtig gjort, da den endnu ikke var særlig tyk. Lugen blev lukket, og „Nautilen“ dukkede ned under Vandets Overflade.

Conseil og jeg gik ind i Salonen, og gennem Ruderne iagttog vi spændt Sydpolarhavets Dybder. Termometret steg og Manometrets Viser drejede sig.

Og som Kaptajnen havde spaaet, da vi var kommen omtrent 300 Meter ned, svømmede vi under det bølgeformede Isdække. Men „Nautilen“ dukkede endnu dybere ned, og satte Kursen lige mod Sydpolen. Jeg regnede ud, at beholdt den den Fart, den foreløbig havde, vilde vi naa Sydpolen, inden der var gaaet 40 Timer.

En stor Del af Natten holdt dette nye Skuespil Conseil og mig fængslet til Salonen. Havet oplystes af vor elektriske Lanterne, men intet levende Væsen mødte vore spejdende Blikke.

Ved 2-Tiden gik vi til Ro — Kaptajn Nemo saa' vi intet til, — han stod aabenbart selv ved Roret.

Klokken fem den næste Morgen — den 19. Marts — var jeg atter paa min Udkigsplads. Jeg mærkede, at „Nautilen“ atter steg, men langsomt og forsigtigt. Mit Hjerter bankede forventningsfuldt. Skulde vi virkelig atter dukke op og finde Havet om Sydpolen frit?

Men nej! Et Stød underrettede mig om, at „Nautilen“ havde stødt mod Isdækket, som endnu var for tykt til at kunne sprænges.

I Løbet af Dagen gentog „Nautilen“ flere Gange dette Eksperiment, men stadig uden Held, og om Aftenen var der endnu ikke indtraadt nogen Forandring i vor Stilling. Isens Dække var stadig over os. Klokken var den Gang otte, og da jeg ikke havde andet at tage mig til, gik jeg i Seng.

Jeg sov meget uroligt den Nat og var flere Gange oppe. „Nautilen“ fortsatte med korte Mellemrum sine Forsøg paa at bryde gennem Isdækket. Klokken fem stod jeg op, og Manometret viste mig, at vi steg og steg.

Endelig Klokken seks blev Døren til Salonen revet op, og Kaptajn Nemo raabte ind:

„Aabent Vande!“

Sydpolen.

Jeg styrtede op paa Dækket. Ja, aabent Vand! Kun nogle enkelt svømmende Isbjærge, — ellers brødte et udstrakt Hav sig omkring os, skiftende Farve efter Bunden fra det dybeste Blaa til olivengrønt. Over vore Hoveder tumlede sig Sværme af Fugle, i Vandet boltrede Myriader af Fisk sig. Luften føltes helt foraarsagtig — og langt, langt borte i den nordlige Horisont skimtedes det fjerne Isdække.

„Er vi nu ved Sydpolen?“ spurgte jeg med bankende Hjerte Kaptajnen.

„Jeg véd det ikke,“ svarede han, „og jeg kan først sige det, naar vi Klokker 12 tager Solhøjden.“

„Tror De, Solen kan trænge gennem Taagen?“ spurgte jeg.

„Jeg véd det ikke, men jeg haaber det, om det saa kun bliver et Øjeblik. I Overmorgen — den 21. Marts — viser den sig for sidste Gang i lange Tider paa disse Steder, saa oprinder en seks Maaneder lang Polarnat! Det er derfor af stor Vigtighed at tage Solhøjden enten i Dag, i Morgen eller i Overmorgen — kun gennem den kan vi bestemme, om vi virkelig har naaet selve Sydpolen.“

I en Afstand af 10 Kvartmil ragede en enlig Ø 200 Meter op over Havet, vi styrede nu hen mod denne Ø, men langsomt og forsigtigt, da det ikke var godt at vide, om Havet ikke var opfyldt af Klipper.

I Løbet af en Time havde vi naaet Øen, og vi brugte nu to Timer om at sejle rundt om den. En smal Kanal skilte den fra et udstrakt Land, maaske et Fastland, hvis Grænser vi ikke kunde øjne.

For ikke at komme til at sidde fast, standsede „Nautilen“ tre Kabellængder fra en flad Strandbred, op over hvilken der ragede en pragtfuld Gruppe Klipper. Baaden blev sat i Vandet, Kaptajn Nemo med to af sine Mænd og med sine Instrumenter, Conseil og jeg tog Plads i den. Klokker var den Gang ti. Ned Land saa jeg ikke noget til. Synet af Sydpolen har aabenbart ikke været ham behageligt.

Efter nogle raske Aaretag løb Baaden op paa Sandet.

Conseil skulde lige til at springe i Land, men jeg holdt ham tilbage og sagde:

„Kaptajn Nemo, Dem og Dem alene tilkommer det først at sætte Foden paa denne Jord!“

„Ja,“ svarede han, „og jeg skynder mig at betræde dette Sted, hvor endnu ingen menneskelig Fod har traadt.“

Med disse Ord sprang han i Land. Han steg op paa en Klippe, som hang ud over Havet og dannede et lille Forbjærg. Med Armene over Kors blev han staaende der tavs og uden at røre sig. Hans Øjnes Glans var det eneste, som forraadte hans indre Bevægelse.

Efter fem Minutters Forløb vendte han sig om mod os, vinkede til os og sagde:

„Træd nærmere, Hr. Professor!“

Conseil og jeg sprang i Land, medens de to Mænd blev siddende i Baaden.

Den rødlige Jordbund var stenet og klippefuld, dækket med størknet Lava, Slagger og store Sten, som røbede, at de stammede fra et ildsprudende Bjærgs Krater. En svovlmættet Luft, der hist og her steg op fra Revner i Jorden, røbede yderligere, at de vulkanske Kræfter, som rimeligvis havde dannet hele Øen, endnu ikke var helt udslukt.

Vegetation var her saa godt som intet af. Jeg saa' kun nogle forkrøblede Mosarter, som klamrede sig til Stenene og noget langt, karmesinrødt Søgræs, som Bølgeslaget havde slynget op paa Stranden.

Selve Strandbredden var oversaaet med Muslinger, enkelte Koraller og Myriader af Søstjerner.

Men Fuglelivet var rigt. De flagrede over vore Hoveder i Tusindvis, og Luften var fyldt af deres øredøvende Skrig. Andre dækkede Klipperne, betragtede os uden Frygt og flokkede sig om os. Det var Pingviner, der bevæger sig ligesaa hurtigt i Vandet, som de er ubehjælpomme paa Landjorden. Der var den hvide Strandløber med et kort Næg og en rød Rand om Øjnene, rustfarvede Albatrosser med et Vingefang paa 4 Meter, kæmpestore Stormfugle og en Mængde mindre Arter, dels blaa, dels hvide, som jeg ikke kendte Navnet paa.

Taaen lettede desværre ikke, og endnu ved elleve Tiden var Solen ikke at se. Kaptajn Nemo sad tavs paa Klippen med Blikket ufraendt rettet mod Himlen. Han lod til

at være utaalmodig og forstemt, men der var intet at gøre. Den dristige, mægtige Mand kunde ikke byde over Solen som over Havet.

Middagstimen nærmede sig uden at Solen kom til Syne paa Himlen og nu begyndte det endogsaa at blæse op, og snart efter hvirvlede store Snefnug rundt i Luften.

„Vi maa haabe paa bedre Held i Morgen,“ sagde Kaptajn Nemo, og vi sejlede tilbage til „Nautilen“, hvor de i Mellemtiden havde fanget en Del Fisk, som jeg betragtede med stor Interesse.

Snestormen varede lige til den næste Morgen.

„Nautilen“ sejlede nogle Mil længere mod Syd. Det var temmelig koldt, men da Kaptajn Nemo ikke viste sig, gik Conseil og jeg i Baaden og roede ind mod Land.

Jorden her var af samme vulkanske Beskaffenhed som paa Øen: overalt var der Spor af Lava, Basalt og Slagger, uden at jeg dog noget Sted kunde opdage de Kratère, hvorfra det maatte være bleven udspøjet.

Ogsaa denne Del af Polarfastlandet var beboet af utallige Fugle, men her fandtes ogsaa en Mængde Søler, der betragtede os nysgerrigt med deres sælsom sørgmodige Øjne; nogle laa udstrakt paa Jorden, andre paa Blokke af Drivis, og atter andre hoppede op af og ned i Vandet med deres klodsede Bevægelser.

Flere Grupper fremviste det nydeligste Familieliv. Hannerne laa og dasede, Ungerne diede Mødrene, medens de større Unger boltrede sig i lystig Leg i Vand og paa Strand. De havde aabenbart aldrig før set Mennesker, thi de viste ikke den mindste Frygt for os og flygtede ikke, da vi nærmede os. Der var saa mange, at man rigelig kunde have provianteret flere Skibe med dem.

„Det er et Held, at Ned Land ikke er med,“ sagde Conseil.

„Hvorfor det?“

„Fordi han i sin Jagtilidenskab sikkert havde dræbt dem allesammen.“

„Naa, det Stykke Arbejde kunde han næppe overkomme paa én Dag, men vor kære Ven kunde sikkert ikke have modstaaet Lysten til at harpunere nogle af dem, og han kunde da let være kommen op at skændes med Kaptajn Nemo, som ikke kan lide, at der bliver dræbt noget Dyr til ingen Nytte.“

„Og deri holder jeg med ham,“ sagde Conseil.

„Det gør jeg med,“ svarede jeg og gjorde Conseil opmærksom paa, hvor udviklet Sælernes Hjerner er. Intet andet Pattedyr — undtagen Mennesket naturligvis — har en saa stor Hjerne. Derfor er Sælerne ogsaa meget lette at dressere, og de kan uden stort Besvær hurtigt afrettes til Fiskefangst.

Foruden de egentlige Sælhunde, som intet udvendigt Øre har, lagde jeg Mærke til nogle andre Arter, som var tre Meter lange og havde et rigtigt Bulbiderhoved med ti store Tænder i hver Kæbe. Vi saa' ogsaa nogle Søelefanter med deres korte, bevægelige Snabel. Heller ikke disse Dyr rørte sig, da vi kom i Nærheden af dem.

„Er de ikke farlige?“ spurgte Conseil.

„Nej, ikke naar man ikke angriber dem,“ svarede jeg. „Naar en Sæl forsvarer sin Unge, kan den blive ude af sig selv af Raseri og er endogsaa i Stand til at knuse en Fiskerbaad.“

Vi var imidlertid naaet til en Fjælddryg, som beskyttede Bugten mod Søndenvinden og skjulte det bagved liggende Land. Den gik lodret ned i Vandet, og Bølgerne slog sprøjte og skummende op mod dens Sider. Bagved den hørte man en frygtelig Brølen, der nærmest lød, som stammede den fra en Flok Tyre.

„Hvad tror Herren det er?“ spurgte Conseil.

„Det er vist Hvalrosser,“ svarede jeg.

„Tror Herren, de slaas, siden de brøler saadan?“

„Det er ikke godt at vide, om denne Brølen betyder Vrede eller Glæde, men enten slaas de, eller ogsaa leger de.“

„Det maa vi se,“ mente Conseil og begyndte at klatre op ad Klippevæggen, som foruden at være temmelig stejl var helt glat af Isen.

Jeg snublede og gled flere Gange, men Conseil, som var betydelig behændigere og smidigere end jeg, hjalp mig over de farligste Steder, og da vi naaede Toppen, saa' vi ud over en flad, hvid Slette, som var helt dækket med Hvalrosser. De sloges ikke, men boltrede sig i lystig Leg, og det var af Glæde, ikke af Vrede, de brølede.

De lignede Sælerne, men i Overkæben havde de to lange Stødtænder, som er stærkt efterstræbt, dels fordi de ikke er saa tilbøjelige til at blive gule som Elfenben, og

dels fordi de er langt stærkere og mere holdbare. Da der aarlig nedlægges c. 4000 Stykker, baade Hanner og Hunner, vil det rimeligvis ikke vare længe, før Hvalrosserne desværre er helt udryddede.

Da vi kom nærmere hen til disse mærkelige Dyr, kunde jeg i Ro og Mag betragte dem, thi de lod sig ikke forstyrre. Deres Hud var tyk og rynket og bedækket med korte, spredte Haar. Mange af dem var over fire Meter lange. Mindre frygtsomme end deres Fæller i de nordlige Egne stiller de ikke ligesom disse Skildvagter ud ved deres Hvilepladser.

Vi maatte imidlertid nu tænke paa Tilbagevejen. Klokken var allerede elleve, og hvis der overhovedet kunde være Tale om nogen Observation, vilde jeg gerne være til Stede, men forøvrigt havde jeg ikke stort Haab om, at Solen i Dag vilde komme til Syne, thi Taagen var endnu meget tæt, og det saa' ikke ud til, at Solen var i Stand til at bryde igennem den.

Alligevel vendte vi om, og ved halv tolv Tiden naaede vi vort Udgangspunkt. Baaden havde roet Kaptajn Nemo i Land. Han stod allerede paa en høj Basaltklippe, omgivet af alle sine Instrumenter og med Blikket ufravendt rettet mod den nordlige Horisont, hvor Solen netop bag Taagen beskrev en svag Bue.

Jeg stillede mig ved Siden af ham og ventede i Tavshed.

Nu var Klokken tolv, men Solen viste sig ikke. Det var meget ærgerligt og uheldigt, og blev det samme Tilfældet næste Dag, maatte vi definitivt opgive at faa en videnskabelig Stedbestemmelse, der kunde give os Svar paa vort Spørgsmaal, om vi var ved Sydpolen eller ej.

Med uforrettet Sag vendte Kaptajn Nemo tilbage til „Nautilen“.

Conseil og jeg blev paa Land til ud paa Eftermiddagen og gennemstrejfedes Strandbredden for om muligt at opdage noget interessant. Jeg var saa heldig at finde et meget stort Pingvinæg, som blandt Samlere er mange Penge værd. Det var isabellafarvet og dækket med Striber og Tegn, der mindede om Hieroglyffer. Jeg gav Conseil det at bære, og han bar det saa forsigtigt, som var det et Stykke kostbart, kinesisk Porcellæn, og bragte det velbeholdent om Bord i „Nautilen“, hvor jeg indlemmede det i Kaptajn Nemos Samling.

Derefter spiste jeg med god Appetit et Stykke Sælhundelever og gik til Ro.

Den næste Morgen — den 21. Marts — gik jeg allerede Klokken fem op paa Dækket, hvor Kaptajn Nemo allerede befandt sig.

„Vejret lader til at klare lidt op,“ sagde han, „og jeg har det bedste Haab. Skal vi efter Frokost gaa i Land og udvælge os et godt Sted til vore Iagttagelser?“

Jeg tog selvfølgelig straks mod hans Tilbud og gik ind for at faa fat paa Ned Land, hvem jeg gerne vilde have med, men han var stædig og vilde ikke. Med en vis Bekymring havde jeg i det hele taget lagt Mærke til, at hans Tavshed og daarlige Humør tog til Dag for Dag. Under de foreliggende Omstændigheder var jeg imidlertid ikke særlig ked af hans Stædighed — der var saa mange Sælhunde inde paa Land, og en saa lidenskabelig Jæger, som Kana-dieren var, skulde man ikke unødigt udsætte for saa stor en Fristelse.

Da vi havde spist Frokost, roede vi i Land. „Nautilen“ var i Løbet af Natten sejlet et Stykke længere mod Nord. Den laa nu i rum Sø en god Mil fra Kysten, og vi naaede derind ved 9-Tiden. I Baaden befandt sig ligeledes to Mand af Besætningen med Instrumenterne: et Kronometer, en Kikkert og et Barometer.

Himlen klarede op, Skyerne spredtes og Taagen hævede sig fra Havets Overflade.

Kaptajn Nemo gik straks op til den Klippetop, som han havde valgt til sit Observatorie. Opstigningen over de spidse Lavablokke, hvorfra der udstømmede en gennemtrængende Svovllugt, var meget besværlig. Kaptajn Nemo, der var vant til slige Bjærgbestigninger, klatrede op ad de stejle Skrænter med en Lethed og en Behændighed, som en Gemsejæger vilde have misundt ham.

Vi brugte to Timer om at naa op til Klippens Top, hvorfra man havde en vidunderlig Udsigt. For vore Fødder laa blændende hvide Snemarker, over vore Hoveder hvælvede den blaa Himmel sig. I Nord kom Solen til Syne som en glødende Ildkugle, der kastede sit rødgyldne Skær ud over Horisonten. I det fjerne laa „Nautilen“ som en sovende Hval, og bag ved os mod Syd og mod Øst bredte der sig et umaadeligt Land, en kaotisk Ophobning af Klippe- og Isblokke.

Da Kaptajn Nemo naaede Toppen, bestemte han straks Klippens Højde ved Hjælp af Barometret.

Et Kvarter før 12 stod Solen op. For os, der stod saa højt, viste dens gyldne Skive sig endog et godt Stykke over Kimingen — nede paa den flade Strand vilde man kun have set tre Fjerdedele af den, og selv da vilde det meste af det, man saa', skyldes Straalernes Brydning i Luften.

Kaptajn Nemo satte Kikkerten for Øjnene og bad mig passe Uret. Saafremt det halve af Solen var dalet ned i Horisonten, naar Urets Viser stod paa tolv, da befandt vi os paa Sydpolen. Jeg stod med Uret i Haanden og fulgte med bankende Hjerte Viserens Fremrykken.

„Tolv!“ udbrod jeg.

„Sydpolen,“ svarede Kaptajn Nemo med høj Stemme og rakte mig Kikkerten, i hvilken jeg saa' akkurat Halvdelen af Solen, der hævede sig over Horisonten.

Jeg lod Kikkerten synke, og staaende ved Siden af hinanden stirrede vi tavse ud over det stille, øde Landskab, som endnu ikke nogen menneskelig Fod havde betraadt, stirrede ud mod Solen, der for sidste Gang i seks lange Maaneder sendte sit Lys ud over Sydpolen.

Men mine Tanker gjaldt ikke længere det nye Land, der laa udbredt ved mine Fødder. Ud over Isens højt optaar-nede Bjerge fulgte jeg Solen paa dens Vandring mod Nord, og i Tankerne dvælede jeg ved Menneskene deroppe i de kendte Lande. Jeg fulgte dem paa deres myldrende Færd, paa deres utrættelige Virketrang og Virkelyst, og jeg saa' dem sende deres Skibe ud. Det var Jagten efter Havets store Dyr, som først lokkede Sømændene mod Nord og mod Syd, det var Vind og Strøm, der i de Tider, da man endnu ikke kendte alle Sejlkunstens Hemmeligheder, kastede de ulykkelige i Land paa Polernes øde Kyststrækninger. Senere kom de rigtige Ekspeditioner, udrustede med det Maal for Øje at finde nyt Land. Hvilke frygtelige Kampe, hvilke forfærdelige Lidelser havde disse øde Egne med deres barske Klima ikke været Vidne til, medens Menneskene Skridt for Skridt med Aartiens, ja, Aarhusdredes Mellemrum kæmpede sig frem fra Breddegrad til Breddegrad? Men til Sydpolen var endnu ingen naet. Og nu stod jeg her, bragt hertil ved et eneste Menneskes overlegne Kløgt, omfattende Viden og urokkelige Mod.

En voldsom Følelse af Beundring, næsten Begejstring

for dette mærkelige Menneske steg op i mig. Jeg følte en pludselig brændende Trang til at sige ham dette, til at trykke hans Haand, og jeg vendte mig imod ham.

Men min bratte Bevægelse rev Kaptajn Nemo ud af hans Tanker. Han vendte Ansigtet om imod mig, og jeg saa' et Glimt af Stolthed og Lykke i hans Øjne, men allerede i næste Nu forsvandt det atter og veg Pladsen for det sædvanlige, rolige Blik, hvis Kulde stivnede selv det varmeste Ord paa mine Læber.

„Vi staar paa Sydpolen,“ sagde han alvorligt. „Jeg, Kaptajn Nemo, har den 21. Marts 1868 naaet Sydpolen, og jeg tager nu dette Land i Besiddelse.“

„I hvis Navn, Kaptajn?“

„I mit eget, Hr. Professor.“

Med disse Ord udfoldede Kaptajn Nemo et kulsort Flag, i hvilket der straaledede et guldbroderet N.

Han vendte sig atter mod Solen, hvis sidste Straaler var ved at forsvinde i Horisonten og raabte:

„Lev vel, Sol, og lad Dine Skygger brede sig over mit nye Rige!“

Og Skyggerne voksede hurtigt. Et ejendommeligt blaaagtigt Skær udstraaledede fra Horisonten. Kun de højeste Klippetoppe lyste endnu rødt i Straalerne fra den glødende Ildkugle, der langsomt dalede ned for at slukkes i det mørke Hav — nu svandt den helt, og Polarnatten kastede sine sorte Skygger ud over Kaptajn Nemos Rige.

XXXI.

Endnu en Tunnel.

Tidlig den næste Morgen begyndte Forberedelserne til Afrejsen, medens det sidste dæmrende Tusmørke gled over i Polens lange Nat. Det var bitterlig koldt. Stjernerne skinrede med ualmindelig Glans og i Zenith straaledede det vidunderlige Sydkors, de antarktiske Egenes Polarstjerne.

Termometret viste 30 Gr. under Nulpunktet, og da det tillige blæste stærkt, var der næsten ikke til at være oppe paa Dækket. Der viste sig stadig flere Isblokke omkring os, og Havet begyndte at fryse helt til. Talrige mørke Pletter paa Overfladen angav de Steder,

hvor den nye is begyndte at danne sig. Det var tydeligt, at det var umuligt at naa hertil i de seks Vintermaaneder. Hvad gjorde Hvalerne i denne Periode af Aaret? Uden Tvivl søgte de under Isdækket til andre Have — hvorimod Sælerne og Hvalrosserne kan taale den strengeste Kulde. Naar Havet begynder at fryse til, borer de i Isen Huller, som de stadig holder aabne for derigennem at faa Luft. Og naar Fuglene ogsaa trækker mod Nord paa Grund af Kulden, er Sælerne og Hvalrosserne de eneste Væsner i Polarhavene.

„Nautilens“ Beholdere blev fyldt, og den dukkede langsomt ned under Overfladen. Da den var kommen 300 Meter ned, standsede den. Skruen satte sig i Bevægelse, og med en Fart af 15 Mil i Timen sejlede vi mod Nord, og inden Aftenen brød frem, var vi allerede inde under det uhyre Dække, som den faste Is dannede over os.

Skodderne i Salonen var trukken for, at ikke et eller andet Stykke Drivis skulde knuse Ruderne, og jeg tilbragte Dagen med at nedskrive mine Indtryk fra Sydpolen. At vi virkelig havde været paa dette utilgængelige Sted, forekom mig saa eventyrligt, saa utænkeligt, særlig da vi var kommen dertil uden nogen nævneværdig Fare eller Anstrengelse, nærmest i Ro og Mag i en hyggelig, elegant Kahyt. Skulde jeg opleve flere af den Slags Overraskelser? Rimeligvis, thi Havets Vidundere er sikkert uudtømmelige — at dømme efter alt, hvad jeg hidtil havde set: Jagten i Cresposkoven, Stranden ved Torresstrædet, Perlefiskeriet paa Ceylon, Koralkirkegaarden, den arabiske Tunnel, Vigo-Bugten, Atlantis — og nu Sydpolen!

Alle disse Erindringer holdt mig vaagen hele Natten, og jeg lukkede mod Sædvane ikke et Øje.

Klokken 3 om Morgenen fo'r jeg op ved et voldsomt Stød. Jeg rejste mig halvt op i Køjen og lyttede spændt ud i Mørket, og nu kom der et nyt Stød — saa voldsomt var det, at jeg blev slynget helt ud i Kahytten. „Nautilen“ maatte aabenbart være stødt paa et Isbjærg og sad nu fast — den krængede allerede stærkt til den ene Side.

Jeg famlede mig frem langs Væggen og kravlede gennem Gangen ind i Salonen, hvor det elektriske Lys var tændt. Herinde laa Møblerne hulter til bulter, men heldigvis var Glasmontreene, som var nittet fast, ikke kommen noget til.

Jeg hørte Fodtrin og forvirrede Stemmer, men Kaptajn Nemo viste sig ikke. Just som jeg stod i Begreb med atter at forlade Salonen, kom Ned Land og Conseil ind.

„Hvad er der sket?“ spurgte jeg.

„Det samme vilde vi netop spørge Herren om,“ svarede Conseil.

„Jeg véd, hvad det er,“ udbød Ned Land. „Nautilen“ sidder fast, og at dømme efter Stillingen tror jeg ikke, at vi denne Gang slipper saa nemt fra det som i Torresstrædet.“

„Er vi da oppe i Overfladen?“ spurgte jeg forundret.

„Det véd vi ikke,“ svarede Conseil.

„Naa, det kan vi snart faa at se,“ sagde jeg og raadførte mig med Manometret, og til min store Forundring viste det en Dybde af 360 Meter.

„Hvad i Himlens Navn betyder dette?“ udbød jeg forærdet.

„Herren maa spørge Kaptajn Nemo om det, vi véd det ikke,“ svarede Conseil.

„Men hvor er han?“ spurgte Ned Land.

„Kom med mig,“ sagde jeg til mine Kammerater.

Vi forlod Salonen. I Biblioteket var han ikke. I Gangen heller ikke. Jeg antog, han maatte være inde i Styrehuset, og i saa Tilfælde var det bedst ikke at forstyrre ham. Vi gik derfor atter ind i Salonen og ventede.

Jeg forbigaar i Tavshed Ned Lands Forbandelser. Endelig en Gang gav han hele sin Vrede Luft i de frygteligste Eder og Trusler.

Jeg lod ham rase, som han vilde, uden at svare ham, medens jeg lyttede spændt efter den mindste Støj ude fra Skibet.

Vi havde vel omtrent ventet en Snes Minutter, da Kaptajn Nemo endelig traadte ind. Han lod slet ikke til at se os. Hans ellers saa ubevægelige Ansigt røbede nu en stærk Uro. Han gik straks hen og saa' paa Kompasset og Manometret og vendte sig derfra til Kortet.

Jeg turde og vilde ikke forstyrre ham. Men da han lidt efter vendte sig om, tog jeg Mod til mig og spurgte:

„Er det et alvorligt Uheld, der har ramt os, Kaptajn?“

Han saa' et Øjeblik aandsfraværende paa mig og svarede da kort:

„Maaske.“

„Er der overhængende Fare?“

„Nej.“

„Sidder „Nautilen“ fast?“

„Ja.“

„Hvorledes er det sket?“

„Ved et Lune af Naturen, ikke paa Grund af Menneskenes Uerfarenhed. Vi har ingen Fejl begaaet, men Ligevægtlovens Virkning lader sig ikke hæmme. Man kan byde de menneskelige Love Trods, men Naturlovene kan man ikke modsætte sig.“

Jeg blev lige klog af dette Svar.

„Men hvori bestaar dette ulyksalige Uheld?“ spurgte jeg.

„En uhyre Isblok, et helt Bjærg er kærtret lige ved Siden af os,“ svarede han. „Naar Isbjærgene bliver undergravet ved Vandets varmere Temperatur eller ved gentagne Stød, da flytter deres Tyngdepunkt sig — de vælter, slaar saa at sige en Kolbøtte. Det er det, der er sket her. Et Isbjærg er væltet — men det har truffet sig saa uheldigt, at det netop er sket i samme Øjeblik, som vi befandt os under det. Det er stødt mod Skibets Side, er gledet ind under det og har ført det med sig op ad, hvor vi er krænget om paa Siden, og nu ligger vi bogstavelig talt paa Grund midt i Vandet.“

„Men saa behøver vi jo kun at tømme „Nautilens“ Beholdere, saa stiger vi jo straks,“ sagde jeg.

„Det er netop det, der prøves nu. Kan De ikke høre Pumperne arbejder? „Nautilen“ stiger ogsaa, det kan De selv se her paa Manometret, men Isblokken stiger samtidig, og indtil der hænder et eller andet, som formaar at standse den, forbliver vor Stilling i det væsentligste uforandret.“

„Nautilen“ laa stadig paa højre Side — men den vilde uden Tvivl rette sig, naar Isflagen ikke længere blev drevet opefter. Men hvem vidste, om vi ikke, inden dette skete, vilde være steget saa meget, at vi stødte mod den faste Polaris og saaledes blev klemmt inde mellem to Isflager!

Der var ingen Tvivl om, at vor Stilling var ganske overordentlig kritisk. Kaptajn Nemo holdt hele Tiden Øje med Manometret. „Nautilen“ var steget omtrent 50 Meter.

Opgstigningen fortsattes stadig. Pludselig mærkedes et let Stød i „Nautilen“, og den rettede sig langsomt. Malerierne paa Væggen nærmede sig lidt efter lidt deres normale Stilling.

Ingen af os sagde et Ord — med spændt Opmærksomhed iagttog vi, hvad der hændte omkring os — Gulvet blev næsten vandret under vore Fødder.

Der gik 10 Minutter, der forekom mig som en hel Evighed

„Nu er vi paa ret Køl!“ udbød jeg.

„Ja,“ svarede Kaptajnen og gik hen mod Døren.

„Men flyder vi?“

„Rimeligvis,“ svarede han, „efter Bevægelsen at dømme.“

Kaptajn Nemo gik ud — og jeg mærkede snart, at han havde standset „Nautilens“ opadgaaende Bevægelse. Den vildt sikkert ellers snart have stødt mod Polarisens underste Side, og det var derfor bedre at holde Skibet længere nede, hvor det endnu kunde røre sig.

„Det slap vi godt nok fra,“ mente Conseil.

„Ja, vi kunde lige saa let som ingen Ting være blevet knust mellem Isblokkene eller i det mindste skruet fast — og uden Luft! Ja, det slap vi sandelig godt fra!“

„Hvis vi er sluppet fra det!“ brummede Ned Land.

Jeg havde ikke Lyst til at disputere med min stædige Ven, Kanadieren, der syntes at finde en vis Tilfredsstillelse ved stedse at udmale sig det værste. Og sluppet fri var vi — vi stod ikke længere paa Grund, og af Skruens Bevægelser kunde jeg mærke, at vi gik frem med betydelig Fart.

„Blot vi kunde faa Skodderne trukket fra et Øjeblik,“ sagde jeg, „saa var vi dog maaske i Stand til at danne os et Skøn over vor Stilling.“

„Det skal De saamænd ikke ønske Dem, Hr. Professor,“ brummede Ned Land, „det bliver vist ikke noget behageligt Skøn.“

Jeg skulde netop til at give ham et skarpt Svar, da Skodderne i det samme blev trukken til Side, og Lyset fra Salonen oplyste Omgivelserne derude.

Som jeg ganske rigtigt havde tænkt mig, flød „Nautilen“ i aabent Vande, men hvad var det? I en Afstand af en halv Snes Meter rejste sig til begge Sider en skinnende Flade af Is — over os — under os — Is —

og kun Is! Det var det væltede Isbjærg og den faste Is, som var stødt sammen og som nu indesluttede „Nautilen“ i en Tunnel af Is paa omtrent tyve Meters Højde og Bredde. „Nautilen“ havde nu intet andet at gøre end at sejle ud af denne Tunnel, fremad eller tilbage, dukke nogle hundrede Meter ned og rolig fortsætte Farten mod Nord.

Lyset i Salonen blev nu slukket, men alligevel stod vi badet i et formeligt Lyshav, fordi Lanternernes Lysstrøm blev kastet tusindfold tilbage fra Isvæggene. Jeg har aldrig i mit Liv set en saadan Farvepragt. Hvert Hjørne, hver Ujævnhed, hver eneste Krystal i Isen straaledede i en blændende Glans og i forskellige Farver efter Aarene, der løb gennem Isen. Det var som en Grotte, der skinnede af Ædelstene, blaa, grønne og røde, og Diamanter, hvis tindrende skarpe Glans skar i Øjnene.

„Hvor vidunderligt!“ udbød Conseil.

„Ja, det er et helt Eventyr, ikke, Ned?“ sagde jeg.

„Ja, det er smukt,“ indrømmede Ned, „men dette Syn kan komme os dyrt til at staa. Det er mig næsten, som ser vi her Ting, Vorherre med Vilje har villet unddrage Menneskenes Blikke!“

Ned havde paa en Maade Ret — det var virkelig altfor smukt! Men hele denne Herlighed varede kun et Øjeblik.

Pludselig udstødte Conseil et skingrende Skrig.

„Luk Øjnene! Luk Øjnene!“ raabte han, „jeg er næsten blind af at se paa det.“

Mit Blik rettedes uvilkaarligt hen mod Ruden, men jeg kunde ikke udholde den blændende Glans, der vældede mig i Møde.

„Nautilen“ havde forøget sin Hastighed, og alle disse Myriader af skinnende Lyspunkters rolige, men skarpe Glans var pludselig kommen i Bevægelse og havde forvandlet sig til et Væld, et Mylder af springende Ildgnister, hvis Glans skar i Øjnene som en stikkende Ildregn.

Nu lukkede Salonens Skodder sig atter, og vi kunde igen tage Hænderne fra Øjnene, men det varede nogen Tid, inden vi forvandt det voldsomme Indtryk.

„Jeg har aldrig kendt Mage!“ udbød Conseil. „Naar vi en Gang kommer op igen paa Jorden, vil vi slet ikke kunne finde os til Rette i de smaa, elendige Forhold — vi er sandelig vant til noget bedre!“

Slige Ord i hans flegmatiske Mund var et tilstrækkeligt

Bevis paa den Begejstring, der havde grebet os, men Kanadieren undlod ikke at hælde en Spand iskoldt Vand ned ad Ryggen paa ham — aandelig talt, naturligvis.

„Vær De kun rolig, kære Conseil,“ sagde han, „vi kommer ikke op paa Jorden igen!“

Klokken var imidlertid blevet fem. Pludselig mærkede vi et Stød forude. Det maatte aabenbart være Forstavnen, som var stødt mod en Isblok. Den maatte antagelig kunne omgaas og Farten fortsættes, tænkte jeg, men til min store Forbavselse mærkede jeg lidt efter, at „Nautilen“ gik tilbage.

„Vi bakker!“ udbød Conseil.

„Ja,“ svarede jeg, „Tunnelen maa aabenbart være spærret her, men vi finder nok en anden Udgang.“

Jeg tvang mig til at være rolig, men det var jeg langt fra.

„Det bliver en ordentlig Forsinkelse,“ sagde Ned Land.

„Er det ikke ligemeget, om vi kommer nogle Timer før eller senere ud, naar blot vi kommer ud,“ sagde jeg.

„Ja, naar blot vi kommer ud,“ gentog Kanadieren med et stærkt Eftertryk paa hvert af sine Ord.

Jeg kunde umuligt forholde mig rolig længere, men gik ind i Biblioteket, tog den første, den bedste Bog og kastede mig paa Sofaen.

Et Kvarters Tid efter kom Conseil ind til mig. Jeg mærkede godt, at han stod og saa' paa mig, men jeg lod som intet.

„Er det en interessant Bog, Herren læser?“ spurgte han.

„Ja, meget interessant,“ svarede jeg.

„Det vil jeg gerne tro. Det er jo Herrens egen Bog.“

„Min Bog?“

Jeg havde læst i min egen Bog: „Havets Hemmelighed“, men jeg anede ikke selv, hvad jeg havde læst. Jeg lukkede Bogen og gav mig til at gaa frem og tilbage i Salonen. Ned og Conseil rejste sig for at trække sig tilbage til deres Kahytter, men jeg kunde ikke udholde Tanken om at skulle være alene.

„Bliv her, kære Venner,“ bad jeg, „lad os blive sammen, til vi er sluppen helskindede ud af denne Fare.“

„Som Herren behager,“ svarede Conseil.

Der gik nogle Timer. Jeg iagttog af og til de forskellige Instrumenter, som hang paa Væggen, og de viste mig,

at „Nautilen“ stadig holdt sig i en Dybde af 300 Meter og ligeledes, at den stadig bevægede sig mod Syd med en Fart af tyve Mil i Timen. Men Kaptajn Nemo havde sikkert — ligesom vi andre — en Følelse af, at det gjaldt om at skynde sig.

Ved halvni Tiden mærkede vi atter et Stød, og denne Gang i Bagstavn.

Jeg følte, jeg blev ligbleg. Jeg og mine Kammerater saa' paa hverandre — ingen af os sagde et Ord — men vi vidste alle tre, at vi tænkte det samme.

I dette Øjeblik traadte Kaptajn Nemo ind i Salonen. Han var bleg, men tilsyneladende rolig.

Jeg traadte uvilkaarligt et Skridt henimod ham, jeg bevægede Læberne, men kunde ikke faa et Ord frem.

„Vejen er spærret mod Syd og mod Nord,“ sagde han. „Vi er indespærrede i en undersøisk Isrende!“

 XXXII.

Luft.

Vi var altsaa i Fængsel! Over os — under os — omkring os — en uigennemtrængelig Ismur!

Ned Land huggede rasende Haanden i Bordet. Conseil forholdt sig ganske stille. Jeg saa' Kaptajnen ind i Ansigtet. Hans Træk var rolige og ubevægelige — han stod med korslagte Arme og stirrede stivt frem for sig.

„Nautilen“ rørte sig ikke af Pletten.

„Mine Herrer,“ tog Kaptajnen endelig Ordet, „den Stilling, hvori vi for Øjeblikket befinder os, vil og maa sikkert ende med Døden — men vi har to Dødsmaader at vælge imellem.“ Han talte ligesaa roligt som en Professor, der forklarer sine Elever en matematisk Formel. „Enten bliver vi knust, eller ogsaa bliver vi kvalt. Muligheden for at dø af Sult er saa ringe, at jeg helt lader den ude af Betragtning — vi har mere Proviant, end vi faar Tid til at spise.“

„Kvalt,“ gentog jeg, „hvor er det muligt? Der er jo Luft nok i Beholderne.“

„Luft nok, ja, saamænd,“ svarede Kaptajn Nemo, „Luft

nok til to Dage. Vi har allerede været seks og tredive Timer under Vandet, men inden otte og fyrretyve Timer vil vort Luftforraad være sluppen op, og i det sidste Døgn vil det endda blive vanskeligt for os at trække Vejret — egentlig trænger Luften allerede nu til at fornyes.“

„Saa maa vi altsaa søge at slippe ud inden otte og fyrretyve Timer.“

„Vi vil i det mindste gøre et Forsøg paa at gennem-bryde den Mur, der omgiver os paa alle Sider.“

„Hvor?“

„Vi maa prøve os frem. Mine Folk vil nu i Dykkerdragter gaa ned og prøve paa at hugge Isen igennem, hvor den er tyndest.“

„Vil Salonens Skodder blive aabnede?“

„Ja, nu skal jeg give Ordre til det, og De kan da herinde fra følge Arbejdets Gang.“

Kaptajn Nemo forlod os. Et Øjeblik efter hørte jeg Vandet trænge ind i Beholderne, og „Nautilen“ sænkede sig langsom, til den stødte mod Rendens Bund i en Dybde af 350 Meter.

„Kære Venner,“ sagde jeg til mine to Kammerater, „vor Stilling er fortvivlet, men jeg stoler paa jeres Mod og jeres Energi, og jeg vil bede Dem, Ned, ikke gøre Stillingen endnu vanskeligere ved at rase mod Kaptajn Nemo.“

„Nu er der ikke Tid til sligt,“ svarede Kanadieren roligt, „nu gælder det først og fremmest at redde Livet.“

„Tak for de Ord, Ned,“ sagde jeg og rakte ham Haanden.

„Jeg forstaaer at føre en Hakke ligesaa godt som en Harpun, og hvis jeg kan være til nogen Nytte, staaer jeg til Kaptajns Tjeneste.“

Vi gik alle tre ud for at melde os til Arbejdet, men foreløbig blev kun Ned Land antaget. Han tog straks Dykkerdragten paa, og sammen med fem, seks Mand af Skibets Besætning, gik han ned paa Isen. Alle var forsynede med Hakker og lange Borestænger.

Kaptajn Nemo førte selv an, efter ham kom Ned Land, der ikke stod noget tilbage for Kaptajnen i Højde og Kraft.

Fra Vinduet i Salonen saa' vi dem efter Kaptajns Anvisning anbringe deres lange Bor paa forskellige Ste-

der, først i Sidevæggene og senere i Bunden og dreje løs — naturligvis faldt det dem ikke et Øjeblik ind at bore opefter, der vidste vi paa Forhaand, at Isen var uigennemtrængelig, eftersom den mindst maatte være 400 Meter tyk.

Et Par Boringer i Sidevæggen overtydede snart Kaptajn Nemo om, at det ikke lod sig gøre at slippe ud her. Derimod viste Bunden sig kun at være ca. 10 Meter tyk — skulde vi ud, maatte det altsaa være denne Vej.

Arbejdet blev straks paabegyndt. Vi blev delt i to Hold, der skulde arbejde skiftevis, det ene under Kaptajn Nemos Anførsel, det andet, hvortil Conseil og jeg hørte, under Næstkommanderendes Anførsel.

Kaptajn Nemo havde med sin Hakke afridset en lang Figur i Isen, noget større end „Nautilen“, og det første Hold angreb nu dette Stykke med deres Hakker og Spader.

Da det første Hold havde arbejdet i to Timer kom Turen til os. Vandet forekom mig forfærdelig koldt, men man blev hurtig varm af Arbejdet, og der var ingen af os, der sparede paa Kræfterne. Det var en stor Lettelse i Arbejdet, at vi ikke behøvede at bekymre os om at skaffe de løshuggede Isblokke og Isstumper bort. Thi de var næppe løsnede, før de øjeblikkelig paa Grund af deres ringe Vægtfylde fløj til Vejrs som en Ballon og op til Polarisen faste Tag.

Da jeg efter to Timers uafbrudt Arbejde kom tilbage til „Nautilen“ for at faa lidt Mad og hvile mig, inden det atter blev min Tur til at bruge Spaden, mærkede jeg straks, at der var stor Forskel paa den rene Luft, vi havde i Rouquayrols Luftbeholdere, som var fyldt fra en Reservebeholder, og paa den Luft, der fandtes i „Nautilen“. I 48 Timer var den ikke blevet fornyet — og for at komme gennem Ismuren maatte vi — at dømme efter det alt udførte Arbejde — mindst arbejde endnu $4\frac{1}{2}$ Døgn — og vi havde kun Luft ombord til 36 Timer endnu!

„Det er jo næsten haabløst!“ sagde jeg til mine to Kammerater.

„Ja,“ svarede Ned Land, „og tilmed maa vi huske paa, at selv om vi slipper ud af dette fordømte Fængsel, saa befinder vi os sikkert endnu under Isdækket og kan ikke straks komme op til Vandfladen og faa Luft.“

Denne Bemærkning var rigtig nok. Det var næsten umuligt at beregne, hvor lang Tid der vilde medgaa, inden vi var frie. Vilde vi ikke alle være kvalt, inden „Nautilen“ atter kom op til Vandets Overflade? Skulde det være vor Lod at gaa til Grunde i dette Rige?

Det var trøstesløse Udsigter — men vi saa alle modigt Faren i Øjnene og var rede til at gøre vor Pligt til vort sidste Aandedrag.

Hele Natten arbejdedes der med fuld Kraft — men da jeg om Morgenen foretog en Undersøgelse af Forholdene, lagde jeg Mærke til, at Renden, hvori vi befandt os, ligesom var blevet smallere, idet Sidevæggene nærmede sig mere og mere til hinanden. Forklaringen var simpel nok: det Vand, som ikke var sat i Bevægelse ved vort Arbejde — altsaa særlig Vandmasserne langs Isrendens Sider — viste Tilbøjelighed til at fryse til.

Jeg talte ikke til mine Kammerater om denne nye og overhængende Fare, for ikke yderligere at nedstemme deres Mod, thi i mine Øjne var der ingen Udsigt til at kunne bekæmpe denne Fare, som betydeligt formindskede Chancerne for vor Frelse. Hvordan vilde det være muligt at forhindre denne Tilfrysning, som vilde ende med at mase „Nautilen“, som var den kun af Glas.

Da jeg kom om Bord paa Skibet, gjorde jeg Kaptajn Nemo opmærksom paa dette Forhold.

„Jeg har allerede lagt Mærke til det,“ svarede han med den urokkelige Koldblodighed, som heller ikke havde forladt ham nu i Farens Stund, „men jeg ser ingen Mulighed for at afvende denne Fare. Det eneste, vi har at gøre, er at se at komme først i dette Kapløb med Naturen.“

Jeg arbejdede mange Timer den Dag — Arbejdet var nu det eneste, som formaaede at holde mig oppe. Desuden var det langt bedre at indaande den Luft, der var i Apparaterne end den daarlige Luft, som fandtes i „Nautilen“, hvor den udaandede Kulsyre ikke førtes bort.

Henad Aften var den udhuggede Rende kun blevet to Meter dybere, og da jeg atter kom om Bord, var Luften saa daarlig, at jeg var lige ved at besvime. Kaptajn Nemo maatte aabne Hanerne paa Reserveholderne og lade lidt frisk Luft slippe ind, eller var sikkert ingen af os vaagnet den næste Morgen.

Den næste Morgen begyndte vi at grave paa den femte Meter, men Rendens Tilfrysning var nu tydelig at se, og det stod os alle klart, at den vilde fryse helt sammen, inden det lykkedes „Nautilen“ at slippe bort.

Fortvivelsen overmandede mig — jeg kastede Hakken fra mig — til hvad Nytte grave og grave i denne Isbund, naar vi dog vilde blive knuste af Siderne og Loftet, der langsomt og lydløst lukkede sig sammen om os.

I dette Øjeblik kom Kaptajn Nemo forbi mig. Jeg lagde Haanden paa hans Arm og pegede paa Væggene, som nu kun var nogle faa Meter fra „Nautilen“.

Han nikkede og gav mig Tegn til at følge sig. Vi gik op i Skibet, tog vore Dykkerdragter af og gik ind i Salonen.

„Professor Arronax,“ sagde han, „vi maa nu forsøge det sidste Middel. Denne Tilfrysning vil maaske kunne frelse os.“

„Frelse os,“ gentog jeg forundret.

„Ja, hvis „Nautilen“ blot er stærk nok til at udholde dette Pres uden at blive knust.“

Jeg stirrede tavs paa ham, jeg forstod ikke, hvad han mente.

„Forstaar De da ikke, at denne ny Dannelse af en Isblok inde i en anden, der ikke er saa fast forbunden, maaske vil kunne sprænge Isbjærget og aabne os en Vej.“

„Men Spændingen i Isen, som kræves til at sprænge Isbjærget, vil sikkert knuse „Nautilen“,“ mente jeg.

„Maaske — maaske ikke — vi kan ikke mere stole paa Naturens Hjælp, vi er udelukkende henvist til at stole paa os selv. — Vi har en Chance — én endnu — vi maa enten benytte os af denne Tilfrysning eller standse den!“

„Luften her om Bord er ikke til at indaande mere,“ sagde jeg. „Hvor længe vil vi kunne leve paa Reserveholderen?“

Kaptajn Nemo saa' mig lige ind i Øjnene.

„I Overmorgen er de tomme.“

En kold Sved sprang frem paa min Pande, og dog havde jeg i og for sig ingen Grund til at blive forundret over dette Svar. Den 22. Marts var „Nautilen“ dukket ned under Overfladen. I Dag havde vi den 26. I fem Dage havde vi ikke fornyet vort Luftforraad — og hvis ikke — Endnu den Dag i Dag, da jeg skriver dette, risler en

iskold Gysen igennem mig ved Tanken om, hvad der vilde ske — hvis ikke — hvis ikke — —

Kaptajn Nemo stod stille og ubevægelig. Pludselig fo'r han sig med Haanden over Panden, og jeg hørte ham udbryde:

„Ja — naturligvis — kogende Vand!“

„Kogende Vand?“ gentog jeg.

„Ja, netop! Vi er jo indelukket i et forholdsvist snævert Rum, og kunde det da ikke tænkes, at kogende Vand i en uafbrudt Strøm udslynget fra „Nautilen“s Pumpe, kunde bringe Temperaturen til at stige og forhindre yderligere Tilfrysning.“

„Man har jo Lov at forsøge det,“ mente jeg.

„Saa kom!“

Vi gik ud i Maskinrummet, hvor de store Destillationsapparater stod, som tilvirkede det Drikkevand, vi forbrugte om Bord. De blev fyldt med Vand, og ved Hjælp af Elektriciteten havde Vandet i Løbet af nogle faa Minutter naaet en Temperatur af 100 Gr. Det varme Vand blev nu ledet ud til Pumperne, medens Apparaterne stadig fyldtes med nyt Vand, og Elektriciteten udviklede en saadan Varme, at Vandet kun behøvede at løbe gennem Apparaterne for i kogende Tilstand at naa ud til Pumperne — og det til Trods for, at det kom lige fra Isrenden.

Arbejdet ved Pumperne begyndte nu, og efter tre Timers Forløb viste Termometret 6 Gr. under Nulpunktet mod 7 tidligere — og 2 Timer efter var det steget til 4 Gr.

„Jeg tror næsten, det lykkes,“ sagde jeg til Kaptajnen.

„Jeg tænker det ogsaa — knust bliver vi aabenbart ikke, men — maaske kvalt.“

I Løbet af Natten steg Temperaturen til 1 Gr. under Frysepunktet, det var umuligt at drive den højere op, men det var for saa vidt heller ikke nødvendigt, da Vandet først fryser ved 2 Graders Frost.

Den næste Dag — den 27. Marts — havde vi gravet seks Meter ud, endnu var der fire tilbage, hvilket omtrent var det samme som 48 Timers Arbejde.

Luften i „Nautilen“ kunde nu ikke længere fornyes og var næsten ikke til at indaande.

Hvad enten jeg laa ned eller stod op, havde jeg en

En Verdensomsejling under Havet.

Fornemmelse, som om der hvilede en Vægt af tungo Blyplader paa mit Bryst. En underlig Sløvhed bemægtigede sig mig — jeg gabede uafbrudt og gispede hele Tiden for at forny mine Lunger med den Luft, de krævede, men som de ikke kunde faa.

Undertiden laa jeg hen uden Bevidsthed — Conseil led ligesaa meget som jeg, men han veg ikke fra min Side og gjorde alt for at trøste og opmuntre mig. Han holdt min Haand i sin og jeg hørte ham sige:

„Kunde jeg blot lade være at trække Vejret, saa Herren kunde faa min Luft med!“

Taarerne steg mig i Øjnene, da jeg hørte disse Ord.

Med hvilken Glæde tog jeg ikke Dykkerdragten paa, naar det blev min Tur at arbejde. Hvad gjorde det, om Hænder og Arme smertede — man kunde i det mindste aande!

Men alligevel blev ingen længere ved Arbejdet end den fastsatte Tid, man vidste jo, at der var andre, som i to Timer havde gispet efter den Luft, som ren og ublandt fandtes i Beholderne.

Kaptajn Nemo selv var et lysende Eksempel for os andre — uden et Ord — uden Tøven afleverede han sin Luftbeholder og gik ind i „Nautilen“s rædselsfulde, forplumrede Atmosfære.

Arbejdet blev denne Dag fremskyndet med yderligere Kraft. Der var endnu to Meter igen, inden vi naaede ud i det aabne Vand, og Luftbeholderne var næsten tomme — den lille Rest, der var tilbage, maatte gemmes til de arbejdende.

Da jeg atter kom om Bord, var jeg næsten ved at kvæles.

Hvilken Nat! De Lidelser, vi gennemgik, lader sig ikke beskrive! Og den næste Morgen! Jeg ravede om som en Drukken, og enkelte af Folkene laa i rallende Krampe-trækninger.

Nu, Sjattedagen efter vor Indespærring, besluttede Kaptajn Nemo, da Arbejdet med Skovl og Hakke gik ham for langsomt, at mase Resten af den Is, der skilte os fra Vandet. Denne Mand havde formaaet at bevare sin Koldblodighed og Energi lige til det sidste — hans moralske Kraft overvandt alle legemlige Lidelser — han kunde tænke og handle — uden Hvile, uden Standsning!

Paa hans Ordre blev „Nautilen“ ført ind i den Rende, vi havde gravet, Mandskabet gik om Bord, Dørene blev lukkede — og nu begyndte det sidste fortvivlede Forsøg!

Samtidig med at Hanerne til Beholderne blev aabnede og hundrede Kilo Vand styrtede ind og forøgede „Nautilen“s Vægt, lod Kaptajn Nemo de andre Haner udspe Masser af kogende Vand paa den 1 Meter tykke Isflade, som nu skilte os fra det aabne Vand.

Vi glemte vore Lidelser, ventede, lyttede — glippede dette sidste Forsøg, da var alt tabt!

Skønt det summede og snurrede inde i mit Hoved, hørte jeg dog snart en ejendommelig, dump Brølen under „Nautilen“. Isen knagede, bragede — det lød som dundrende Tordenskrald — det var tydeligt at mærke, at den sprængtes i tusinde Stykker ved „Nautilens“ Vægt.

„Vi kommer igennem,“ hviskede Conseil ind i Øret paa mig.

Jeg var ude af Stand til at svare ham — jeg greb kun hans Haand og trykkede den krampagtigt.

Og vi kom igennem!

Pludselig sank „Nautilen“ med rasende Fart ned i Dybet, indtil Pumperne traadte i Virksomhed og drev Vandet ud. Skruen snurrede rundt — vi sank ikke mere — vi styrede lige mod Nord i vanvittig Fart.

Men hvor længe skulde denne Sejlds under Isdækket endnu vare? En Dag til, og jeg vilde ikke være blandt de levendes Tal — og ikke jeg alene, alle vilde vi komme af Mangel paa Luft!

Jeg laa paa en Sofa i Biblioteket og var nær ved at kvæles. Jeg var violet i Ansigtet, mine Læber blaa, mine Sanser lammede. Jeg saa' intet mere, hørte intet, forstod intet. Mine Muskler kunde heller ikke arbejde mere, Tid og Sted havde jeg ikke længere Begreb om, og det ene Kvælningsanfald afløste det andet.

Timerne gik, men jeg formaaede ikke længere at tælle dem. Jeg var ved at glide over i Evigheden, og Dødskampen begyndte.

Pludselig kom jeg atter til mig selv. Der var trængt noget Luft ned i mine Lunger. Hvor kom den fra? Var vi allerede oppe i Havets Overflade? Var vi sluppet ud af vort Fængsel?

Ak nej! Saa vidt var vi endnu ikke! Det var mine trofaste Venner, Conseil og Ned Land, som ofrede sig selv for at frelse mit Liv, og som lod mig indaande lidt frisk Luft, der var blevet tilbage i en af Beholderne, skønt de selv var lige saa nær ved at kvæles som jeg.

Jeg vilde ikke tage mod dette Offer, jeg vilde støde dem tilbage, men mine Kræfter var udtømt, de holdt paa mine Hænder og sanseløs indaandede jeg den friske Luft og følte med Henrykkelse, at jeg atter vendte tilbage til Livet.

Mit Blik faldt paa Uret. Klokken var elleve. Det maatte være om Formiddagen den 28. Marts. Med en Fart af 40 Kvartmil i Timen skød „Nautilen“ gennem Vandet.

Hvor var Kaptajn Nemo? Var han bukket under? Og hans Mænd? Var de ogsaa døde?

Et nyt Haab dæmrede hos mig — jeg følte, at vi steg og steg. Manometret viste mig, at vi kun var nogle faa Meter under Overfladen.

Var der aabent Vand over os eller — hvis der var Is — kunde vi da bryde igennem denne Is, der skilte os fra Luften?

Maaske! I ethvert Tilfælde vilde „Nautilen“ sikkert forsøge det.

Aabent Vand var der nok ikke, men jeg mærkede, at „Nautilen“ nu ligesom samlede sine sidste Kræfter. Den sænkede Agterstavnen og løftede Forstavnen med dens lange Bovspryd opefter.

Som en rasende Vædder gik den løs paa Isen — Isen knagede og bragede, slog Revner — men igennem kom vi ikke denne Gang.

Endnu et sidste Forsøg! „Nautilen“ trak sig tilbage, tog Tilløb og kastede sig med endnu større Kraft mod Isdækket. Da lød der som et øredøvende Tordenskrald. „Nautilen“ brød igennem Isen, der knustes og splintredes under dens Vægt.

Lugen blev revet bort, den rene, friske Luft strømmede ind og fyldte vore stakkels, forpinte Lunger med sin undergørende Kraft.

Fra Kap Horn til Amazonfloden.

Jeg laa paa Dækket. Hvorledes jeg var kommen derop, anede jeg ikke. Maaske var det Ned Land, der havde baaret mig derop, maaske Conseil, maaske en anden — jeg véd det ikke, men jeg laa deroppe — jeg trak Vejret — indaandede den rene, friske Luft — følte, at jeg langsomt vendte tilbage til Livet.

Jeg slugte den rene, friske Søluft i dybe Drag, og ved Siden af mig sad Ned Land og Conseil og fyldte deres Lunger med Luft. Ingen Nydelse, ingen Glæde kan nogen Sinde sammenlignes med den Salighed, jeg følte ved at indaande al den Luft, jeg ønskede, efter disse lange, frygtelige Dages ubeskrivelige Kvaler og Lidelser!

Naar Folk i lang Tid har maattet sulte, er det næsten livsfarligt for dem straks at styrte sig over Maden, naar den sættes for dem, men vi behøvede ikke at tage slige Hensyn, vi behøvede ikke at paalægge os nogen Indskrænkning, vi kunde straks fylde vore Lunger med den friske Søluft, og Havets svage Brise vederkvægede os som den lifligste Vin og uden at beruse os.

„Aa, hvor det er herligt!“ udbød Conseil. „Nu kan Herren trække Vejret trygt, nu behøver vi ikke at spare — her er Luft nok til os allesammen!“

Ned Land sagde ikke noget, men han spærrede sit store Gab saa højt op, at en Haj kunde være blevet bange for ham! Og hvilke Lunger! Hvilke dybe Aandedrag! Det lød som en hel Dampmaskine, naar han trak Vejret.

Lidt efter lidt kom vi atter til Kræfter, og da jeg begyndte at se mig om, opdagede jeg, at vi var alene oppe paa Dækket. Der var ikke en eneste af Besætningen til Stede, og Kaptajn Nemo viste sig heller ikke. Det lod mærkeligt nok til, at de havde tilstrækkeligt i den Luft, som „Nautilens“ Beholdere nu blev fyldt med.

Forøvrigt savnede jeg dem ikke — jeg vilde helst være ene med mine Venner, jeg behøvede ingen Vidnér til den Tak, jeg nu af mit ganske Hjerte ydede mine trofaste Venner, som havde frelst mit Liv — havde de ikke ofret sig selv og skaffet mine forpinte Lunger Luft fra Beholderen, da var jeg sikkert omkommen. Men de vilde slet ikke høre paa mig.

„Lad det nu være nok, Hr. Professor,“ afbrød Ned Land mig, „det er ikke Umagen værd at tale mere om det. Det var simpelthen vor Pligt — det var kun et almindeligt Regnestykke, vi stillede op! Deres Liv er mere værd end vort, derfor maatte vi først og fremmest bevare det!“

„Nej, Ned,“ svarede jeg, „mit Liv er ikke mere værd end jeres. Et godt og ædelt Menneske kan ikke opvejes med Guld, og det er De, Ned Land.“

„Sig dog ikke saadan noget Snak, Hr. Professor,“ sagde Kanadieren forlegent.

„Og du led ogsaa, min kære, trofaste Conseil,“ vedblev jeg.

„Aah, ikke noget videre. Jeg manglede blot lidt Luft, men det kunde jeg saamænd godt undvære.“

„Mine kære Venner,“ sagde jeg dybt rørt, „jeg skylder jer mit Liv, og fra denne Dag vil vi aldrig mere skilles, og I kan til Gengæld forlange af mig, hvad I vil —“

„Tag nu ikke Munden for fuld, Hr. Professor,“ afbrød Kanadieren mig, „det kunde ellers let hænde, at jeg tog Dem paa Ordet —“

„Hvorledes det?“ spurgte Conseil.

„Jo,“ sagde Ned Land, „det er rimeligt nok, at jeg uden Forlov tager Dem begge med mig, naar jeg en Gang forlader denne fordømte Kaptajn og hans Skib.“

„Hvilken Kurs styrer vi nu?“ spurgte Conseil.

„Mod Nord,“ svarede jeg, „det er der ingen Tvivl om.“

„Det er en Kurs, der passer mig,“ sagde Ned Land, „men jeg kunde godt lide at vide, om han vil ind i Stillehavet eller Atlanterhavet — med andre Ord: til befærede eller forladte Have?“

Jeg var ikke i Stand til at besvare dette Spørgsmaal, men jeg frygtede egentlig, at Kaptajn Nemo vilde styre ind i det stille Hav, som baade beskyller Asiens og Amerikas Kyster og her fuldende sin Verdensomsejling. Og hvad vilde der saa blive af Ned Lands Planer?

Imidlertid vilde vi snart faa Klarhed paa dette vigtige Spørgsmaal, thi „Nautilen“ skød en rivende Fart. Snart var vi ude over Polarkredsen og nu gik det mod Kap Horn.

Efterhaanden som vi fjernede os fra de antarktiske Egne blegnede Erindringen om vore Lidelser under den

frygtelige Indespærring, ja, undertiden var vi ikke langt fra at more os over dem, indtil vi pludselig fik en underlig tør og kvælende Fornemmelse i Halsen — og straks stod Rædslerne atter for os i hele deres frygtelige Virkelighed, og saaledes gaar det mig endnu den Dag i Dag.

Men som sagt, Erindringen om de udstaaede Lidelser bløgnede mere og mere, og vore Tanker vendte sig mod den Fremtid, der ventede os.

Kaptajn Nemo viste sig ikke, hverken i Salonen eller paa Dækket, men da Næstkommanderende hver Dag angav Kursen paa Kortet, saa var jeg i Stand til at følge „Nautilens“ Fart, og om Eftermiddagen den 31. Marts var vi tværs af Kap Horn.

Samme Aften kunde jeg til min store Glæde slaa fast, at vi styrede stik mod Nord, og da vi havde Landet tværs om Bagbord (paa venstre Haand) kunde jeg sige mig selv, at vi satte Kursen mod Atlanterhavet.

Jeg skyndte mig at meddele Conseil og Kanadieren mine iagttagelser.

„Det er gode Nyheder,“ bemærkede Ned, „men hvor styrer „Nautilen“ hen?“

„Det Spørgsmaal er jeg ikke i Stand til at besvare, Ned.“

„Mon Kaptajn Nemo efter sit Besøg paa Sydpolen nu har i Sinde at aflægge Nordpolen en lille Visit? Det kunde sandelig godt ligne ham! Og vil han maaske gennem den berygtede Nordvestpassage tilbage til Stillehavet?“

„Kaptajn Nemo er vist ikke bange for den berygtede Nordvestpassage,“ mente Conseil.

„Men er det hans Mening,“ vedblev Kanadieren, „da vil jeg tillade mig at tage Landlov forinden.“

„Under alle Omstændigheder,“ bemærkede Conseil, „er Kaptajn Nemo god nok, som han er, og jeg tror ikke, at nogen af os har Grund til at beklage, at Tilfældet har givet os Lejlighed til at gøre hans Bekendtskab.“

„Nej, navnlig ikke, naar vi er sluppet helskindet fra ham,“ tilføjede Ned Land.

Den næste Dag — den 1. April — fik vi ved Middagstid, da „Nautilen“ var oppe i Overfladen, Øje paa en Kyst langt ude mod Vest.

Det var Ildlandet, en Gruppe Øer, som strækker sig mellem 53 og 56 Gr. sydlig Bredde og 67 Gr. 50 M. og

77 Gr. 15 M. vestlig Længde, og er omtrent 30 Mil lang og 80 Mil bred. Kysterne forekom mig meget lave, men i det fjerne ragede høje Bjerge op. Jeg bildte mig endogsaa ind at kunne se Sarmiento, der hæver sig 2070 Meter over Havfladen, en pyramidalsk Skiferblok med en meget spids Top, der, eftersom den er omgivet af Taage eller ligger klar, angiver Vejret og er „et meget paa-lideligt Barometer“, som Ned Land, der ofte havde sejlet her, udtrykte sig.

„Det var et underligt Barometer,“ bemærkede Conseil.

„Det er et naturligt Barometer og er langt bedre end det, Menneskene har opfundet, og Ildlandet er ikke det eneste Sted her i Verden, hvor der findes slige paa-lidelige Vejrsprofeter,“ erklærede Ned Land.

„Ildlandet! Det er et underligt Navn,“ sagde Conseil, hvis Videbegærlighed aldrig lod hans Medmennesker i Ro, „der maa absolut være fuldt af Vulkaner derinde.“

„Nej,“ forklarede jeg, „Navnet stammer fra Opdagere-n Magelhan, efter hvem Strædet mellem Ildlandet og Sydamerikas Sydspids ogsaa er opkaldt. Da han med sine Skibe kom ind under Land, tændte de Indfødte Ild, store Baal langs hele Kysten, rimeligvis for at skræmme ham fra at gaa i Land, og i Mangel af bedre kaldte han det Ildlandet.“

„Kan De se!“ udbød Ned Land og pegede paa Sarmien-tos frit beliggende Top, „mit Barometer lover godt Vejr.“

Og hans Barometer slog til. Himlen var høj og ren, men forøvrigt kunde det være os ligegyldigt, da „Nau-tilen“ atter dukkede ned under Overfladen og passerede Kysten i nogle faa Mils Afstand. Gennem Ruderne i Sa-lonen saa' jeg lange Lianer og Kæmpetang, som bærer store, pæreformede Frugter, og som jeg allerede havde set enkelte Eksemplarer af i Polarhavet. Deres lange, klæb-rige Traade kan blive indtil 300 Meter lange. De er saa stærke og sejge, at mange Skippere bruger dem som Fortøjningstrosser og Ankertove.

Jeg saa' ogsaa en anden Art Søgræs, kendt under Nav-net Velper, som med sine store, skræppelignende Blade voksede paa Havbunden mellem koralagtige Forslemnin-ger. De danner hele Skovstrækninger, hvor det vrim-ler med Bløddyr og Skaldyr, som er meget efterstræbt af Oddere og Sælhunde.

Over denne frugtbare og yppige Havbund sejlede „Nautilen“ med en rasende Fart. Henad Aften nærmede den sig de klippefulde Fastlandsøer, hvis høje, stejle Toppe, jeg tydeligt kunde skelne den næste Morgen.

Havet var ikke særligt dybt her, og jeg tænkte derfor — sikkert ikke uden Grund — at disse Øer en Gang havde været forbunden med Fastlandet.

Fastlandsøerne, som nu tilhører Englænderne, hed tidligere Malouinerne, da de var i Frankrigs Besiddelse.

I disse Farvande blev vore Net fyldte af en Mængde smukke Sorter Alger og særlig en bestemt Slags Tang, paa hvis Blade der hang de skønneste Muslinger. Og mærkeligt var det at se den Masse Gæs og Ænder, som omsværmede „Nautilen“ og slog sig ned paa Dækket. De var saa tamme, at vi kunde fange dem med Hænderne, og de fik snart Plads i Køkkenet, hvorfra der om Aftenen blev serveret os den lækreste Andesteg. Dette Maaltid havde en meget oplivende Virkning paa Ned Lands Humør.

Af Fisk lagde jeg særlig Mærke til en tragtformet Art, som var to Decimeter lang og helt oversaaet med hvidlige og gule Pletter, men hvis Navn jeg ikke kendte.

Desuden fik jeg Lejlighed til at beundre en talrig Mængde „Vandmænd“, en Art, som var ejendommelig for disse Have. Snart var de halvrunde af Form med rødbrune Striber, snart dannede de en omvendt Kurv, hvorfra lange røde Traade hang ned. De bevægede sig fremad med deres mærkelige bladagtige Arme, medens deres Følehorn stod som en Fjerbusk om dem. Jeg vilde gerne have haft nogle Eksemplarer af dem, men de saa at sige opløses, naar de kommer op af deres naturlige Element.

Da Falklandsøernes sidste Klippetoppe var forsvundne i Horisonten, dukkede „Nautilen“ 20—25 Meter ned under Overfladen og sejlede Nord paa langs den amerikanske Kyst.

Kaptajn Nemo viste sig stadig ikke.

Lige til den 3. April sejlede vi langs Patagoniens Kyst, snart under Vandet, snart i Overfladen, — vi passerede La Plataflodens brede Udmunding og var den 4. April lige ud for Uruguay, men omtrent 50 Mil fra Kysten. „Nautilen“ holdt stadig nordlig Kurs, idet den fulgte den sydamerikanske Kysts Krumninger.

Siden vor Afrejse fra Stillehavet ved den japanske Kyst havde vi nu tilbagelagt 16,000 Mil.

Ved elleve Tiden om Formiddagen den 4. April passerede vi Stenbukkens Vendekreds. Til stor Ærgrelse for Ned Land syntes Kaptajn Nemo ikke at ville nærme sig Brasiliens beboede Kyster, thi han jog forbi dem med svimlende Fart. Ingen Fisk, ingen Fugl, hvor hurtigt de end var, formaaede at følge os paa vor Flugt, og dette Havs Naturmærkværdigheder unddrog sig vor lagttagelse.

Om Aftenen den 4. April fik vi Sydamerikas østlige Forbjærg Kap San Roque i Sigte, men nu fjernede „Nautilen“ sig atter fra Kysten og søgte ind i en dyb, undersøisk Dal mellem Kap San Roque og Sierra Leona paa Afrikas Vestkyst. Denne Dal deler sig paa Højden af Antillerne i to Retninger og ender mod Nord i en uhyre Sænkning, som er 9000 Meter dyb. Paa dette Sted danner Havet en stejl, lodret Skrænt paa 6 Kilometer, som strækker sig helt hen til de smaa Antiller, og paa Højde med de Capverdiske Øer en anden, lige saa høj Væg.

Disse to Vægge omslutter hele det forsvundne Atlantis. Bunden i hele denne uhyre Dal er hist og her dækket med Bjærg, som frembyder maleriske Udsigter.

Alle disse Forhold havde jeg læst mig til i et Manuskript, som jeg havde fundet i Biblioteket og som jeg antog stammede fra Kaptajn Nemos egen Haand.

I to lange Dage sejlede vi rundt i disse dybe og øde Vande, som kun sjældent befares af Skibe, men den 11. April steg „Nautilen“ atter pludselig op til Overfladen, og vi saa nu Landet ved Amazonflodens Munding, og her er Vandet i mange Mils Omkreds helt ferskt paa Grund af Amazonflodens stærke Strøm og den Kraft, hvormed den falder ud i Atlanterhavet.

Vi havde passeret Ækvator og løb i tyve Mils Afstand forbi det franske Cayenne, hvor vi let kunde have fundet et Tilflugtssted. Men Vinden blæste altfor stærkt og Bølgerne gik saa højt, at det vilde have været umuligt at naa ind til Kysten i en Baad, selv om vi havde været i Stand til at bemægtige os „Nautilens“ Baad.

Ned Land indsaa aabenbart selv dette, thi han omtalte ikke med et Ord Muligheden af et Flugtforsøg, og jeg paa min Side forholdt mig klogelig tavs, thi jeg tog mig vel i Agt for at lokke ham til et Forsøg, som ufejlbarligt maatte mislykkes.

Jeg holdt mig skadesløs for mit forlængede Ophold om

Bord ved en Mængde interessante Studier. Den 11. og 12. April holdt „Nautilen“ sig stadig i Overfladen, og dens Net indeholdt en vidunderlig Fangst af Bløddyr, Fisk og Krybdyr.

Bløddyrene var for største Delen Arter med straalende Farver og sælsomme Former. Af Fisk bemærkede jeg enkelte Arter, som jeg endnu ikke havde haft Lejlighed til at studere, særlig blandt Bruskfiskene en Aalart, som var femten Tommer lang, med et grønligt Hoved, violette Finner, blaaliggraa Ryg, sølvpletet Bug og en gylden Ring om Halen, mærkelige Dyr, som hovedsagelig lever i Brakvand og som formodentlig var drevet herud af Amazonflodens Strøm. Endvidere saa' jeg smaa, 1 Meter lange Hajer, hvidgraa og hvis Tænder er krummet tilbage, Flagermus-Sødjævlen i Form som en ligesidet Trekant, rødlig af Farve og med en kødagtig Forlængelse af Brystfinnerne, hvorved de faar Lighed med en Flagermus, Bladkrebs med et fladt, vandklart Legeme, der ligesom er sammensat af to skjoldformede Dele, med lange Øjenstilke, lange, tynde Ben, men en kun lidet udviklet Hale, enkelte sjældne Sorter Hornfisk og mange andre sjældne Arter, hvis Oprensning let kan blive trættende.

Jeg vil dog blot endnu anføre Guldflynderen, hvis sølv- og guldskindende Krop ligesom var iblandet Rubiner og Topazer, Læbefisk med store Pigge, glatte, store Skæl, livlige, pragtfulde Farver og spidst Hoved med tykke, kødfulde Læber, Papegøjefisk med stærkt udvidet Bideredskab, som dannes af de med hinanden og med Kæberne sammenvoksede Tænder og 3 Decimeter lange Sardiner, der skinnede som Sølv, og til sidst vil jeg endnu nævne en Fisk, som særlig Conseil sikkert længe vil mindes.

I vort Net havde vi fanget en flad Rokke, der var formet som en rund Skive og vejede en Snes Kilo. Den var hvid foroven, rødlig underne med store, dybblaa, sortrandede Pletter, havde en meget glat Hud og en tvedtelt Finne. Den laa og sprællede paa Dækket og forsøgte ved krampagtige Bevægelser atter at komme ud i Vandet, og var netop i Begreb med at naa denne Hensigt, da Conseil løb hen til den og greb om den med begge Hænder, inden jeg var i Stand til at forhindre det.

Men næppe havde han rørt ved den, før han laa paa Dækket med Benene i Vejret og skreg:

„Hjælp mig, Herre, hjælp mig!“

Hele hans Overkrop var lammet, og Ned Land og jeg fik ham hjulpet paa Benene og gav os til at gnide løs paa ham af alle Livsens Kræfter.

Da han atter var kommen nogenlunde til sig selv, spurgte han endnu rystende af Skræk:

„Vil Herren være saa venlig at sige mig, hvad det var for et Uhyre?“

„Ja, der kunde du nemt være kommen galt af Sted, kære Conseil,“ svarede jeg, „det er en Zitterfisk.“

„Jeg skal nok vide at hævne mig paa det Bæst,“ brummede han.

„Hvorledes vil De bære Dem ad med det?“ spurgte Ned Land.

„Ved at spise den i Aften.“

Han udførte ogsaa sin Trusel, og han delte den med mig, men jeg maa tilstaa, det var baade en Straf for mig og ham, thi den var tør og sejt som Viskelæder.

Det var en Zitterfisk af den værste Slags, som havde ramt Conseil. Dette mærkelige Dyr er ved sine elektriske Udladninger i Stand til at dræbe andre Fisk, og dens elektriske Kraft er saa stor, at den endogsaa tør binde an med meget store Fisk.

Den 12. April nærmede „Nautilen“ sig Kysten af de hollandske Besiddelser ved Maroniflodens Munding. Der saa' vi store Grupper af Søkoer. Disse smukke, fredelige og uskadelige Dyr kan blive indtil seks, syv Meter høje og maa mindst veje 4000 Kilogram. Jeg fortalte Ned Land og Conseil, at Naturen har tildelt disse Dyr den vigtige Rolle at afgræsse de undersøiske Enge for derved at forhindre for stor Bevoksning af Græs- og Havplanter, som kan spærre Afløbet fra de store Floder.

„Og véd De,“ tilføjede jeg, „hvad Følgen er blevet, efter at Menneskene er begyndt at gøre Jagt paa disse nyttige Dyr? De store, overflodige Masser af forraadnede Planter har forpestet Vandet og derigennem Luften og er Aarsag i den gule Feber, som hærger disse vidunderlige Lande. Giftplanterne i de varme Have er blevet talrigere og talrigere, og Feberen har bredt sig fra La Platas Munding lige op til Florida. Og,“ tilføjede jeg videre, „kan man tro de nyere videnskabelige Forskninger, saa er dette Onde lig med intet i Sammenligning med de Plager, som

vil ramme vore Efterkommere, naar Hvalerne og Sælhundene er udryddede i disse Have. Da vil Polyper, Søstjerner og tusinder af Smaafisk ligge og raaðne i Vandet, fordi de ikke længere bliver fortærede af de store Dyr, som Gud i sin Visdom har bestemt det.“

„Nautilens“ Besætning lod aabenbart haant om disse Teorier og nedlagde et halvt Dusin af de nyttige Søkøer. Vore Forraadskamre trængte til en ny Forsyning af Kød, og Søkøerne var et langt bedre Næringsmiddel end Okse- og Kalvekød.

Selve Jagten paa disse Dyr frembød ingen Interesse. Søkøerne lod sig villigt fange, og nogle tusind Kilo Kød blev bragt om Bord og samtidig blev vore Forraadskamre forsynet med en rigelig Fiskefangst.

Da dette var besørget, nærmede „Nautilen“ sig Kysten, hvor der laa en Mængde Havskildpadder og sov paa Vandets Overflade. Det vilde ganske sikkert have været meget vanskeligt at bemægtige sig disse Dyr, da den ringeste Lyd vækker dem og deres Skjold beskytter dem mod alle Harpunktast. Men ved Hjælp af Sugefisk, hvoraf vi havde fanget nogle i Nettet, lykkedes Foretagendet, da dette Dyr blev brugt som Madding.

Om Halen paa Sugefiskene befæstede „Nautilens“ Mandskab en Ring, der var saa stor, at den ikke hindrede deres Bevægelser, og i denne Ring fastgjorde de et langt Tov, hvis anden Ende var bundet fast til Skibet. Da Sugefiskene blev kastet i Havet, begyndte de straks at spille den Rolle, der var tildelt dem, de sugede sig fast til Skildpaddernes Bugskjold, saa fast, at man med Lethed kunde trække baade dem og Skildpadderne om Bord.

Paa denne Maade fangede vi en hel Del Havskildpadder, der var over en Meter lang og vejede 200 Kilo. Deres Skjold er meget værdifuldt og deres Kød er en stor Delikatesse.

Efter denne vellykkede Fangst forlod vi Amazoneflodens Bredder og gik atter ud i rum Sø.

Kæmpeblæksprutterne.

I de følgende Dage fjernede „Nautilen“ sig mere og mere fra den sydamerikanske Kyst. Den vilde aabenbart ikke ind i den meksikanske Havbugt med dens Mængder af Smaaøer og livlige Skibsfart. Vandet havde været mere end dybt nok derinde, da det gennemsnitlig er 1800 Meter dybt, men Kaptajn Nemo vilde aabenbart ikke vove sig derind.

Den 16. April havde vi Martinique og Guadeloupe i Sigte i en Afstand af omtrent 4 Mil, og jeg kunde tydeligt skelne deres høje Bjerge.

Ned Land, som havde gjort Regning paa, at der her i Bugten vilde tilbyde sig en gunstig Lejlighed til Flugt, var ude af sig selv af Forbitrelse. Enten havde han tænkt sig uden Kaptajnens Vidende at bemægtige sig Baaden og i den ro ind til Kysten, eller ogsaa vilde han overtale os til at kaste os i Vandet og enten søge at svømme ind mod Land eller hen mod et af de Skibe, som bestandig sejler fra den ene Ø til den anden. En saadan Flugt vilde ikke have frembrudt store Vanskeligheder, men ude i rum Sø, som vi nu var, maatte vi selvfølgelig opgive de Planer.

Kanadieren, Conseil og jeg havde en meget alvorlig Samtale om vor Fremtid. I 6 Maaneder havde vi nu været Fanger om Bord paa „Nautilen“. Vi havde tilbagelagt 17000 Mil, og som Ned Land meget rigtigt bemærkede, der var ingen Udsigt til, at vor Rejse foreløbig vilde blive afsluttet.

Han fremkom derfor med et Forslag, som overraskede mig i høj Grad. Han foreslog, at jeg rent ud skulde spørge Kaptajn Nemo, om det var hans Mening at beholde os om Bord paa „Nautilen“ til evig Tid.

Jeg var af mange Grunde ikke tilbøjelig til at gaa ind paa Kanadierens Forslag, som efter min Mening absolut ikke vilde føre til noget. Vi havde desuden intet at haabe af Kaptajn Nemo, vi maatte udelukkende stole paa os selv. Desuden saa' jeg ham saa godt som aldrig, og traf jeg ham endelig en Gang imellem, var han langt mere tilbageholdende, ordknap og alvorlig end før. Han syntes med Vilje at undgaa mig. Tidligere havde det af og til været ham en Fornøjelse at vise mig de undersøiske Vidundere; nu

overlod han mig til mig selv og mine Studier og viste sig saa godt som ikke.

Hvilken Forandring var der foregaaet med ham? Og hvorfor? Jeg syntes ikke, at jeg havde noget at bebrejde mig. Maaske var vor Nærværelse ham til Besvær? Men selv om saa var, turde jeg ikke haabe paa, at han vilde gengive os Friheden.

Jeg bad derfor Ned om Betænkningstid. Et saadant Skridt, som det han foreslog, kunde maaske blot skade vore Planer og vække Kaptajnens Mistanke, og forøvrigt havde vi jo ikke det mindste at beklage os over. Men naturligvis — jeg havde ikke brudt med Menneskene som Kaptajn Nemø. Jeg vilde ikke tage mine sælsomme Oplevelser med mig i Graven. Først nu havde jeg Ret til at skrive en Bog om Havets Hemmeligheder, og jeg tørstede efter at udgive en saadan Bog.

Ogsaa her i disse Farvande saa' jeg mange interessante Dyr, Ringorme snoede sig i Vandet og straaledede i alle Regnbuens Farver, tyve Meter lange Rokker, som under tiden helt dækkede for Salonens Vinduer, sribede Makrel og sølvfarvede Maanefisk.

En Formiddag, da vi som sædvanlig sad i Salonen og betragtede Livet i Havet, gjorde Ned Land mig opmærksom paa noget mørkt, ubestemmeligt noget, som bevægede sig mellem Tangplanterne.

„Maaske er det en af de mærkelige Kæmpeblæksprutter, som er ret hyppige i disse Farvande,“ sagde jeg, „men forøvrigt kan jeg ingen Ting se — De maa aabenbart have taget fejl, Ned.“

„Det er jeg ked af,“ sagde Conseil, „jeg vilde saa gerne have set saadan et Uhyre, som jeg har hørt saa meget om og om hvilke man siger, at de kan drage et Skib ned i Dybet —“

„Man skal ikke tro alt, hvad man siger,“ afbrød Kana-dieren ham.

„Vi troede jo heller ikke paa Narhvalen —“

„Og den var heller ikke sand.“

„Nej, det er rigtigt nok, men andre Mennesker tror vist endnu paa den.“

„Rimeligvis, men jeg tror ikke paa slige Uhyrer, før jeg har set dem med mine egne Øjne.“

„Men saa se der, kære Ned,“ udbød Conseil — og

vi saa' — saa' et modbydeligt Uhyre af en Størrelse paa omtrent 8 Meter. Den bevægede sig med kolossal Hurtighed baglæns hen mod „Nautilen“. Dens store Øjne var graagrønne og dens 8 med Sugekopper besatte Arme ringlede omkring den som Slangerne paa et Medusahoved. Munden dannede en hornagtig Snabel af Form som et Papegøjeneb og dens spillende Tunge var ligeledes hornagtig og besat med flere Rækker spidse Tænder. Farven skiftede fra graablaa til rødbrun.

Dyret var aabenbart yderst forbitret paa „Nautilen“, som den hverken kunde magte med sine Sugekopper eller sine Kæber.

Tilfældet havde bragt mig i Berøring med et af disse sjældne Dyr, og jeg vilde benytte Lejligheden til rigtigt at studere den. Jeg bekæmpede den Modbydelighed, som Dyret vakte hos mig, og gav mig til at tegne den af. Allerede i næste Øjeblik kunde vi tælle 6—7 Stykker, og de fulgte os alle paa Vej.

Pludselig mærkede vi et Stød. Maskinen gik i Staa, og „Nautilen“ rystede i alle sine Fuger.

„Er vi løbet paa noget?“ spurgte jeg forundret.

„Det véd jeg ikke,“ svarede Kanadieren, „men vi sidder aabenbart ikke fast — det er snarere Skruen, der er noget galt med.“

Nu kom Kaptajn Nemo ind sammen med sin Næstkommanderende. Det var længe siden, jeg havde set Kaptajnen, og han saa' ligesaa alvorlig og mørk ud som før. Uden saa meget som at hilse paa os gik han hen til Ruden og betragtede nogle Øjeblikke Blæksprutterne. Saa sagde han nogle Ord til Næstkommanderende, der nikkede tavs og gik ud.

Et Par Minutter efter blev Skodderne trukken for.

„Det er nogle mærkelige Dyr,“ sagde jeg til Kaptajnen, hvis Tavshed virkede trykkende paa mig.

„Ja, og nu skal vi til at stifte nærmere Bekendtskab med dem — maaske nærmere end vi skøtter om. En af dem har faaet sine Arme ind i Skruen, og vi kan ikke komme af Stedet.“

„Og hvad vil De gøre?“

„Gaa op til Overfladen og udrydde hele Slænget.“

„Det bliver vanskeligt.“

„Ja, De elektriske Kugler bider ikke paa dem, vi maa angribe dem med Øksen.“

„Kan min Harpun være til nogen Nytte her?“ spurgte Ned Land.

„Ja — jeg tager med Tak mod Tilbudet.“

Vi gik nu alle hen til Trappen. Her stod allerede en halv Snes Mand bevæbnede med Økser. Conseil og jeg fik ogsaa hver en, Ned Land en Harpun. En af Mændene stod paa Trappens øverste Trin for at aabne Lugen, men næppe havde han fjernet Skruerne, før Dækslet blev revet op med en voldsom Kraft — aabenbart af en Blæksprutte-arm med dens Sugeskiver og straks efter gled en af de lange spillende Fangearme ned gennem Aåbningen. Kaptajn Nemo huggede den af med sin Økse.

Trappen var nu fri, men idet vi trængte paa for at komme op paa Dækket, gled to Arme atter ned, greb den Mand, som stod lige foran Kaptajnen, og løftede ham højt op i Luften.

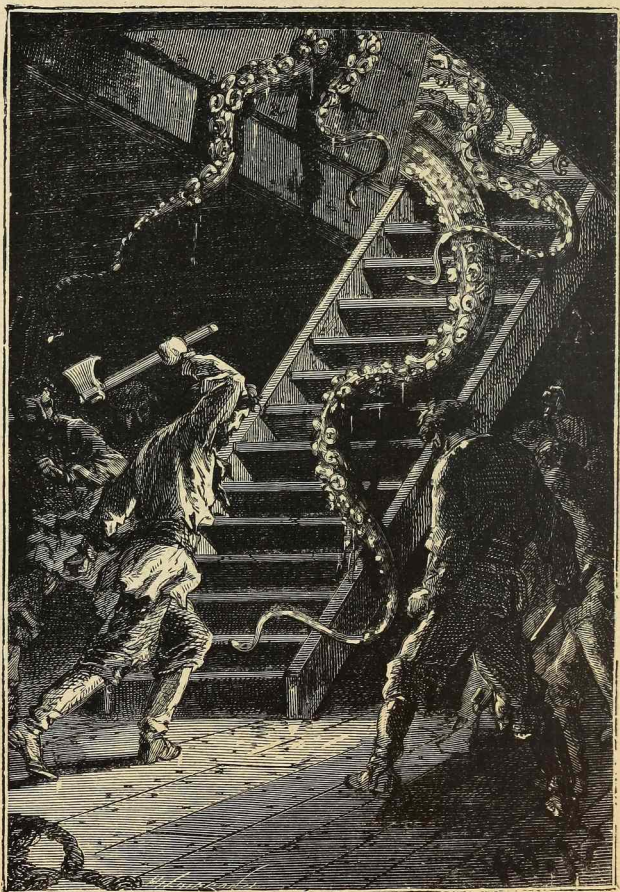
Kaptajn Nemo udstødte et Skrig og sprang op paa Dækket. Vi andre fulgte ham rædselsslagne.

Det var et frygteligt Syn, der mødte vore Øjne. Stadig omklamret af Dyrets Arme raabte den stakkels Mand fortvivlet om Hjælp — jeg vilde knap tro mine egne Øren — nu lød hans Skrig paa ny — paa Fransk — paa mit Modersmaal! Han var altsaa min Landsmand, og maaske var han ikke den eneste Franskmand, der var her om Bord!

Til min Dødsdag vil hans hjertesøkærende Skrig lyde i mine Øren!

Her var ingen Hjælp mulig — hvem formaaede at rive ham ud af det dræbende Favntag? Alligevel styrtede Kaptajn Nemo frem mod det modbydelige Uhyre og huggede dens ene Arm af, medens Næstkommanderende kæmpede som en rasende mod de andre Uhyrer, der forsøgte at bane sig Vej ned i „Nautilen“. Kanadieren, Conseil og jeg og den øvrige Besætning deltog ligeledes i denne frygtelige Kamp og huggede løs paa de bløde Kød- eller rettere Gelémasser, der udsendte en kvælende Moskusstank.

Et Øjeblik troede jeg virkelig, at det vilde lykkes os at frelse den ulykkelige Mand — 7 af Blækspruttens 8 Arme var allerede hugget af — nu var der kun én tilbage, den, som den havde slynget om sit Offer og som den

To spillende Fangarme gled ned gennem Lugen.

holdt ret op i Luften. Men i samme Øjeblik, Kaptajn Nemo og Næstkommanderende styrtede sig over den, sendte Dyret en tyk, sort Væske ind over os. Vi blev alle blandede af denne Straale, og da vi endelig igen kunde begynde at skimte, var baade Blæksprutten og min stakkels Landsmand forsvunden.

Rasende kastede vi os over de andre Uhyrer og tilsidst vadede vi rundt i en frygtelig Blanding af Kød, Gelé og blækagtige Vædske.

Nu var der kun én tilbage — Ned Land borede sin Harpun ind i den, men blev i det samme grebet af Dyrets Arme, og dens frygtelige Næb aabnede sig allerede for at sønderrive ham.

Jeg udstødte et hvinende Skrig og styrtede frem, men Kaptajn Nemo kom mig i Forkøbet, og for et velrettet Slag af hans Økse sank Dyret død om.

„Nu er vi kvit!“ sagde Kaptajn Nemo til Ned Land. „Det var Gengæld for Hajen!“

Kanadieren bukkede tavs.

Endelig var Kampen forbi — den havde kun varet et Kvarter, men jeg var saa træt og medtaget, som om den havde varet i Timer. Skruen blev med stort Besvær befriet for Resterne af Blækspruttens Arme og snart skød vi atter for fuld Fart gennem Havet.

Kaptajn Nemo blev staaende længe paa Dækket og stirrede ud over Havet, hvor en af hans trofaste Mænd var forsvundet, og store Taarer trillede langsomt ned over hans Kinder.

XXXV.

Golfstrømmen.

Ingen af os vil sikkert nogen Sinde glemme denne frygtelige Scene. Den ulykkelige Skrig lyder endnu den Dag i Dag i mine Øren — hans Raab om Hjælp paa vort fælles Modersmaal, hans Barndoms Sprog, som i hans sidste Øjeblik trængte sig frem paa hans Læber!

Havde jeg endnu flere Landsmænd her om Bord? Eller

havde han været den eneste? Det var en uløselig Gaade, som uafsladelig pinte mig.

Kaptajn Nemo var utrøstelig. I Løbet af kort Tid havde han mistet to af sine Mænd og — at dømme efter den tavse Pagt, der eksisterede mellem Chef og Mandskab, at dømme efter det fælles Had til Menneskeheden, som maatte binde dem til hinanden, havde han snarere mistet to Venner, end to Undergivne.

Af vor planløse Omdriven i de følgende Dage var det tydeligt at se, at den, der var Sjælen i det hele, Kaptajn Nemo, var grebet af Modløshed og dyb Melankoli. Han udstedte ingen Ordre for Sejladsen, og Næstkommanderende lod aabenbart Tilfældet raade.

Saaledes gik det en halv Snes Dage. Endelig den 1. Maj styrede „Nautilen“ atter mod Nord, og vi fulgte Løbet af Golfstrømmen, Havets store Flod, som har sin egen Temperatur og sin egen Fiskeverden.

Golfstrømmen er i Virkeligheden en Flod, som løber selvstændigt midt i Atlanterhavet uden at blande sig med de omgivende Vande. Denne Flod er mere saltholdig end selve Havet, og den har en mørk Indigofarve, der skiller sig skarpt fra Atlanterhavets grønne Vande. Om Natten lyser den som Fosfor.

En Mærkelighed ved Golfstrømmen er de store Masser af Sargassotang, som dækker den i næsten hele dens Bredde, og hvorunder der rører sig et ejendommeligt Dyreliv. Her findes Blæksprutter i Massevis, en bestemt Art Hajer, som er 1 Meter lange og har flere Rækker smaa, spidse Tænder, Læbefisk, som skinner i alle Regnbuens Farver, og den saakaldte amerikanske Ridder, en sælsom Fisk, der ser ud, som var den smykket med Alverdens Ordensbaand.

Den 8. Maj befandt vi os ud for Kap Hatteras, hvor Golfstrømmen er 570 Mil bred og 210 Meter dyb. „Nautilen“ flakkede stadig om paa maa og faa og syntes ganske at mangle enhver Overledelse. Under disse Omstændigheder kunde en Flugt muligvis lykkes, og de beboede Kyster bød overalt glimrende Tilflugtssteder.

Men det ugunstige Vejr umuliggjorde alle vore Planer. Orkaner er meget hyppige i de Farvande, der gennemløbes af Golfstrømmen, og hvor fortvivlet Ned Land end var, indsaar han dog, at enhver Tanke om Flugt vilde være Vanvid.

„Hr. Professor,“ sagde han en Dag til mig, „der skal og maa en Ende paa denne Historie.“

„Hvad vil De have, jeg skal gøre, Ned?“

„De maa tale med Kaptajnen, og vil ikke De, saa vil jeg.“

Nu var det aabenbart ude med Kanadierens Taalmodighed, hans uafhængige Natur kunde ikke i Længden finde sig i dette Fangenskab. Hans Ansigtstræk havde forandret sig, hans Karakter led ogsaa under det, og jeg forstod ham bedre nu end før, thi ogsaa jeg var begyndt at lide af Hjemvé og saa' ikke længere paa Havets Vidundere med samme Begejstring som før. Kun den flegmatiske Conseil fandt sig uden Knurren i sin Stilling.

„Jeg skal tale med Kaptajnen,“ sagde jeg, „men jeg ser ham kun saa sjældent.“

„Saa opsøg ham,“ svarede Ned Land.

„Ja, maaske i Morgen —“

„Nej, i Dag skal det være,“ afbrød han mig, „og vil ikke De, saa vil jeg.“

Der var ikke andet at gøre, jeg var nødt til at give efter — Kanadierens Hidsighed vilde ødelægge alt.

Da jeg først havde givet mit Ord, kunde jeg ligesaa godt springe som krybe i det. Jo før jeg begyndte, jo hurtigere var det overstaaet.

Da jeg kom ind i min Kahyt, kunde jeg høre, at Kaptajn Nemo var inde i sin Kahyt. Denne Lejlighed til at træffe ham alene vilde jeg ikke lade gaa fra mig.

Jeg gik hen og bankede paa Døren — intet Svar — en Gang til — stadig intet Svar, saa aabnede jeg Døren og traadte ind.

Han sad bøjet over en Del Papirer og var saa fordybet i sit Arbejde, at han aabenbart slet ikke havde hørt min Banken. Jeg samlede hele mit Mod og traadte nærmere. Ved Lyden af mine Skridt saa' han op, rynkede Panden og udbød i en barsk Tone:

„Hvad vil De?“

„Jeg vilde gerne tale med Dem, Hr. Kaptajn.“

„Som De kan se, er jeg optaget. Kan De ikke unde mig den samme Frihed til at være i Fred, som jeg har givet Dem.“

Det var ikke nogen videre opmuntrende Modtagelse, men jeg var fast bestemt paa at fremtvinge et endeligt Svar.

„Hr. Kaptajn,“ sagde jeg koldt, „det, jeg vil tale med Dem om, er en Sag af stor Vigtighed og som ikke kan opsættes.“

„Virkelig!“ udbød han i en spydig Tone, „har De gjort en eller anden vidunderlig Opdagelse? Eller er De kommen til nye Resultater angaaende Havets Hemmeligheder?“

Inden jeg fik Tid til at svare ham, pegede han paa et Manuskript, der laa foran ham paa Bordet og sagde i en alvorlig Tone:

„Se, Professor Arranax, dette Manuskript er affattet i flere Sprog og indeholder en Oversigt over alle mine Studier over Havets Natur og dets Beboere, og om Gud vil, skal det ikke gaa til Grunde med mig. Underskrevet med mit virkelige Navn og kompletteret med mit Livs Historie skal det lægges ned i en lille Kasse, der er saaledes konstrueret, at den ikke kan gaa til Bunds. Den sidst levende Mand af „Nautilens“ Besætning har Ordre til at kaste den i Havet, og før eller senere vil den drive ind paa en eller anden Kyst.“

Hans Navn — hans Livs Historie — hans gaadefulde Hemmelighed skulde altsaa dog en Gang komme for Dagens Lys!

„Hr. Kaptajn,“ svarede jeg, „jeg kan ikke andet end billige denne Tanke. Det vilde være blodig Synd at lade Deres Studier gaa tabt, men jeg kan ikke billige den Maade. De har valgt til at bringe Deres Manuskript frem for Offentligheden. Deres Kasse kan maaske strande paa uciviliserede eller ubeboede Kyster og saaledes gaa tabt. Vilde det ikke være langt bedre, om De selv eller en af Deres —“

„Aldrig!“ afbrød han mig hurtigt.

„Eller,“ vedblev jeg roligt, „om jeg eller en af mine Kammerater fik dette Manuskript overladt, naar De en Gang giver os Friheden.“

„Friheden!“ gentog Kaptajn Nemo forundret og rejste sig.

„Ja, Hr. Kaptajn, det var netop det, jeg vilde tale med Dem om. I syv Maaneder har vi nu været om Bord paa Deres Skib, og i mit eget og i mine Kammeraters Navn spørger jeg Dem i Dag, om det er Deres Mening for bestandig at holde os fangne her?“

„Professor Arranax“, tog Kaptajnen Ordet uden Betænkning: „mit Svar bliver det samme i Dag som for 7 Maa-

neder siden: den, som en Gang er kommen om Bord i „Nautilen“, slipper aldrig mere herfra.“

„De gør os med andre Ord til Deres Slaver.“

„De kan kaldé det, hvad De vil.“

„Men Slaven har overalt Ret til at arbejde for sin Frihed — eller han kan tage sig denne Ret og søge sin Frihed ved de Midler, der staa til hans Raadighed.“

„Har jeg nægtet Dem denne Ret?“ spurgte Kaptajnen, „har jeg maaske bundet Dem til mig ved nogen Ed?“

Han lagde Armene over Kors over Brystet og saa' mig fast ind i Øjnene.

„Hr. Kaptajn, det vil hverken være behageligt for Dem eller for mig tiere at berøre dette Emne. Da vi nu en Gang er kommen ind paa det, lad os da tale rent ud af Posen med hinanden. Det er ikke for min egen Skyld, at jeg taler saaledes til Dem, thi for mig er Studierne en Nødvendighed, en Lidenskab, som kan faa mig til at glemme alt andet. Ligesom De kunde jeg godt leve ukendt i Verden, leve et stille, tilbagetrukkent Liv i det Haab, at Menneskeslægten en Gang kunde drage Nytte af mine Arbejder. Jeg beundrer Dem, Hr. Kaptajn, og jeg kunde følge Dem overalt og saa længe det skulde være, hvis der ikke i Deres Liv var saa mange mystiske Gaader, som jeg ikke forstaaer og som De aabenbart ikke føler Trang til at give mig nogen Løsning paa, og hvor stor Begejstring jeg end føler for Deres Geni og Deres Mod, saa er jeg dog fremmed for Dem og for alt, hvad der angaar Dem. Og det er netop det, der gør min Stilling pinlig og uholdbar, ja, umulig, og ikke alene min, men langt mere mine Kammeraters — særlig Ned Lands. Har De nogen Sinde tænkt paa, Hr. Kaptajn, hvilke Planer dette langvarige Fangenskab kan faa en Natur som hans til at udklække, hvilket Had, hvilken Forbitrelse, det uhjælpeligt maa vække hos ham?“

Jeg tav, men Kaptajn Nemo lod mig ikke vente paa sit Svar.

„Ned Land maa for min Skyld gerne tænke, hvad han vil og udklække hvilke Planer, han lyster,“ sagde han i en iskold Tone. „Jeg har hverken opsøgt ham eller Dem og det er ikke for min Fornøjelses Skyld, at jeg beholder Dem her om Bord. Hvad Dem selv angaar, Professor Arrox, da hører De til de Mennesker, som kan forstaa alt,

selv Tavsheden. Jeg har intet mere at sige Dem. Lad dette være baade første og sidste Gang, at vi berører dette Emne — jeg hverken kan eller vil høre paa Dem oftere.“

Vor Samtale var til Ende. Jeg gik ud for at fortælle mine Kammerater Resultatet. Ned Land hørte paa mig med et mørkt Smil, og da jeg tav, sagde han blot, at nu var vi vel enige. Nu vidste vi, at vi intet — absolut intet havde at vente af denne Mand.

Foreløbig maatte vi imidlertid opgive enhver Tanke om Flugt.

Vejret blev mere og mere truende, det var tydeligt at mærke, at et frygteligt Uvejr trak sig sammen om os. Luften blev ligesom hvidlig og mælkefarvet, og Skyerne taarnede sig op i Horisonten som mørke, truende Kæmper. Fuglene forsvandt med Undtagelse af Stormfuglene, hvis hæse, uheldssvangre Skrig lød uafbrudt over vore Hoveder. Barometret sank med rivende Hast, vældige Søer brødes skummende mod „Nautilens“ Sider. Det var tydeligt at se, at Elementerne forberedte sig til Kamp.

Endelig brød det løs — i Løbet af den 18. Maj, just som „Nautilen“ var paa Højde af Long Island. Mod Sædvane blev vi paa Havets Overflade i Stedet for som ellers at søge ned i de dybere Lag, hvor Vandet var ganske uberørt af Elementernes Rasen. Vinden, som blæste fra Sydvest, steg i Løbet af Dagen til Storm.

Kaptajn Nemo havde taget Plads paa Dækket, hvor han lod sig surre fast. Jeg fulgte hans Eksempel for ligeledes at beundre dette Uvejr og samtidig denne gaadefulde Mand, der bød det Trods.

Det var et Held, at vi var surret fast, thi „Nautilen“ krængede snart til den ene Side, snart til den anden, og Bølgerne væltede ind over os med en frygtelig Kraft.

Om Eftermiddagen aabnede Himlen sine Sluser, og Regnen strømmede ned, men den formaaede hverken at dæmpe Havets Brusen eller Stormens Rasen. Jeg havde aldrig før i mit Liv været Vidne til et saadant Uvejr. Bølgerne lignede vældige Bjerge, Bjerge, der styrtede sig ned over os for at knuse os, men „Nautilen“ trodsede Orkanens Rasen og Bølgernes Braadsøer.

Henad Aften stod Himlen i et Flammehav. Lynene knitrede over mig, og jeg maatte lukke Øjnene for deres blæn-

dende Glans, men Kaptajn Nemos Blik var ufravendt rettet mod Himlen og Havet, det var, som inddrak han selve Saligheden i denne frygtelige Orkan.

Golfstrømmen bærer med Rette sit Navn: Stormenes Konge!

Udmattet paa Legeme og Sjæl krøb jeg paa alle fire hen til Lugen, fik den med Besvær aabnet og kom ind i Salonen, hvor det imidlertid var umuligt at holde sig oprejst.

Først ved Midnat kom Kaptajn Nemo ned, og snart efter dukkede „Nautilen“ ned under Vandets Overflade.

Gennem Ruderne i Salonen saa' jeg en Mængde Fisk, der svømmede som Fantomer rundt i de oprørte Bølger. Og enkelte blev lige for mine Øjne ramt af Lynene.

„Nautilen“ sank og sank ned i Dybet, men vi maatte langt, langt ned, inden vi fandt Fred og Stilhed — en Fred og Stilhed, der følte velgørende efter den rasende, frygtelige Kamp mellem Elementerne paa Jordens Overflade.

XXXVI.

Linieskibet „Hævneren“.

Stormen havde drevet os ud af Kurs, og vi sejlede nu i nordøstlig Retning. Ethvert Haab om at komme i Land i Nærheden af New York maatte vi opgive. Den stakkels Ned Land var ude af sig selv af Fortvivlelse og trak sig tilbage til Ensomheden med sin Sorg ligesom Kaptajn Nemo selv.

Conseil og jeg holdt hinanden med Selskab.

„Nautilen“ var snart nede i Dybet, snart oppe i Overfladen — midt i Taagen, der hang saa tæt, at man knap kunde se en Haand frem for sig. Taagen er de søfarendes værste Fjende. Særlig er Farvandet ved New Foundlands-bankerne berygtet i saa Henseende. Strømmen fører store Isbjærge herved, hvor de smelter ved Golfstrømmens varmere Temperatur og fylder Luften med deres Dampe, og Taagen her er Skyld i utallige Søulykker, hvad enten nu disse fremkommer ved, at Skibene støder paa de talrige Klipperev, omkring hvilke Bølgenes Brænding ikke kan

høres for Stormens Tuden, eller ved Sammenstød med andre Skibe, som ikke kan ses i den tætte Taage.

Havbunden her lignede en formelig Slagmark, hvor de af Havet krævede Ofre laa mellem Skibe og Vraggoods af al Slags.

Den 15. Maj befandt vi os ved Sydspidsen af New Foundlandsbankerne, hvor Havet ikke er særlig dybt. Her findes store Fiskepladser, som aarlig besøges af hundrede og atter hundrede Skibe. Torskene stod her i saa tætte Stimer, at „Nautilen“ knap kunde bane sig Vej igennem dem.

„De staar jo saa tæt som Sild i en Tønde,“ sagde Conseil, der betragtede dem med stor Interesse, „Vorherre maa vide, hvor de kommer fra!“

„Det skal jeg forklare dig, min Ven,“ svarede jeg, „deres Mængde vil ikke forundre dig længere, naar jeg fortæller dig, at en eneste Hun kan lægge indtil 11 Milioner Æg.“

„Hvor véd man det fra?“ spurgte Conseil, „er der nogen Sine nogen, der har talt dem?“

Conseil kunde undertiden komme med Spørgsmaal, som det var mig umuligt at besvare.

„Men naar Herren siger det, saa tror jeg det,“ skyndte han sig at tilføje, da han saa' min forlegne Mine.

„Nautilen“ blev ikke længe i disse stærkt befærdede Farvande. Den sejlede op til 42 G. Bredde, hvor det transatlantiske Kabel ender. Derfra sejlede den mod Øst, som vilde den følge den Højflade, hvorpaa Kablet hviler.

Den 17. Maj, da vi omtrent var 500 Mil fra Terra Nova, saa' jeg i Dybet af 2800 Meter det paa Bunden liggende Kabel. Conseil, som ikke paa Forhaand kendte noget til dette Kables Eksistens, troede i Begyndelsen, at det var en uhyre Søslinge. Jeg forklarede ham derfor det, jeg vidste:

Det første Kabel blev nedlagt i Aarene 1857 og 58, men efter at det havde befordret 400 Telegrammer, kunde det ikke mere. I Aaret 1863 forfærdigede Ingeniørerne et nyt Kabel, som var 3400 Kilometer langt og 3400 Kilogram tungt, men ogsaa dette Forsøg strandede.

Amerikanerne tabte imidlertid ikke Modet, og under de gunstigste Betingelser blev der lavet et nyt Kabel, som blev nedlagt i en Metalindfatning, der var af den Art, at

Havets Indvirkning ikke formaaede at trænge igennem den, men tværtimod gjorde den stærkere Aar for Aar. Den 27. Juli samme Aar var det unge Amerika i Stand til at sende det gamle Evropa det første Telegram med en Hilsen, som bestod i disse Ord: „Ære være Gud i det højeste, Fred paa Jorden og i Mennesker en Velbehagelighed!“

„Nautilen“ fulgte stadig Kablet, og den 28. Maj var vi kun 150 Kilometer fjernede fra Irlands Kyster. Var det Kaptajn Nemos Mening at aflægge de britiske Øer et Besøg? Men nej, dertil var Kursen for sydlig, og maaske vilde han for at glæde mig lade mig se et Glimt af Frankrigs Kyster, ligesom han havde ladet Ned Land skimte sin Hjemstavn i det fjerne. Vilde han op i Kanalen mellem England og Frankrig? Eller vilde han ned i Middelhavet igen?

Disse og lignende Spørgsmaal rettede Ned Land, som atter var kommen ud af sit Hi, da vi nærmede os Land, maaske 100 Gange om Dagen til mig, men jeg var ikke i Stand til at besvare dem. Kaptajn Nemo lod sig stadig ikke se, og „Nautilen“ styrede mere og mere mod Syd.

Den 30. Maj fik vi Lands End paa Englands sydvestlige Spids i Sigte.

Skulde vi ind i Kanalen, maatte vi nu styre mod Øst. Men til Neds Lands store Skuffelse gjorde vi ikke dette.

Hele den 31. Maj sejlede „Nautilen“ rundt i en Kreds, en Manøvre, jeg var ude af Stand til at forstaa Grunden til. Det var, som ledte vi efter et bestemt Punkt, et Punkt, det aabenbart var vanskeligt at finde. Ved Middagstid kom Kaptajnen selv op paa Dækket for at tage Solhøjden. Han værdigede mig ikke et Ord, knap nok et Blik, og han saa' endnu mere mørk og indesluttet ud end ellers. Forgæves spurgte jeg mig selv, hvad der var Grunden til hans mørke Sindsstemning. Skulde jeg søge Aarsagen i den Omstændighed, at han nærmede sig Europas Kyster? Led han maaske af Hjemvé? Følte han maaske en smærtelig Erindring ved at gense det Land, han for stedse havde taget Afsked med? Slige Tanker beskæftigede mig uafbrudt, men samtidig havde jeg en Følelse af, at Tilfældet eller Skæbnen snart vilde afsløre Kaptajn Nemos Hemmelighed for mig.

Ogsaa den næste Dag — den 1. Juni — fortsatte „Nautilen“ sin sælsomme Manøvre. Der var ikke længere nogen

Tvivl om, at den søgte et bestemt Punkt i Vandet. Kaptajn Nemo dem selv ligesom den foregaaende Dag op for at tage Solhøjden. Havet var blikstille, Himlen ren og klar. I den østlige Horisont kom et stort Dampskib til Syne, men da der ikke vejede noget Flag fra dets Mast, kunde jeg ikke afgøre, hvilken Nation det tilhørte.

I samme Øjeblik, som Kaptajn Nemo tog Solhøjden ved Hjælp af sin Sekstant, udbrød han højt og uden at bekymre sig om min Nærværelse:

„Her — her er det!“

Øg han gik straks ned igen uden et eneste forklarende Ord til mig.

Her? Hvilket? Hvor? Hvad? Kun Spørgsmaal, evig og altid Spørgsmaal og aldrig noget Svar! Havde han set Skibet, som syntes at have forandret Kurs og at nærme sig os? End ikke det kunde jeg svare paa.

Jeg gik ogsaa ned i Salonen. Lugen blev lukket og „Nautilen“ dukkede lodret ned i Vandet.

I Løbet af nogle Minutter standsede den i en Dybde af 833 Meter og hvilede nu paa Havbundet.

Det elektriske Lys i Salonen blev slukket, Skodderne gled til Side, og jeg saa' gennem Ruderne ud i Havet, som i en halv Mills Omkreds var oplyst af Skæret fra vor Lanterne. Jeg kiggede ud til højre og saa' intet andet end det stille, klare, gennemsigtige Vand.

Men paa Styrbordssiden var der noget, som straks fangede min Opmærksomhed. I Begyndelsen antog jeg næsten dette noget for en Ruin der var begravet under et Dække hvide Muslingskaller, ligesom under et Snelagen. Men da jeg saa' nøjere til, opdagede jeg, at det var et Skib uden Master, et sunket Fartøj, men et Skib, som maatte være sunken for lang, lang Tid siden. Det var ikke alene dets gammeldags formede Skrog, der overbeviste mig om dette, men ogsaa den Forkalkning, der allerede var foregaaet med det.

Hvad var det for et Skib? Hvorfor besøgte „Nautilen“ dets Grav? Var Skibet maaske ikke gaaet under ved et Skibbrud?

Denne Gang skulde jeg imidlertid faa Svar paa mine Spørgsmaal. Uden at jeg havde hørt det, var Kaptajn Nemo kommen ind i Salonen, og som kunde han læse mine Tanker, sagde han nu med høj, alvorlig Stemme:

„Dette Skib hed tidligere „Marseillaneren“. Det blev bygget i Aaret 1762 og havde 74 Kanoner. Det skrev snart med Hæder sit Navn ind i Frankrigs Krigshistorie. Den 13. August 1778 kæmpede det tappert mod Preston. Den 11. Juli 1779 deltog det sammen med Admiral d'Estaings Eskadre i Erobringen af Granada. Den 5. September 1781 kæmpede det sammen med Vicomte de Grasse i Chesapeakebugten. I Aaret 1794 gav den franske Republik Skibet et andet Navn. Samme Aar den 16. April sluttede det sig i Brest til Villaret-Joyeures Eskadre, som skulde eskortere en Ladning fra Amerika. Aar II. den 11. og 12. Prairial mødte denne Eskadre de engelske Skibe. I Dag er det netop 74 Aar siden, at Skibet, der ikke vilde vige for Overmagten og ikke vilde stryge sit Flag, efter en heltemodig Kamp, hvorunder det mistede sine tre Master og fik saa mange Grundskud, at Vandet trængte ind i det, gik det til Bunds paa dette Sted med Mand og Mus hellere end at overgive sig og sank i Dybet med sine 356 Mand med Flaget vajende fra Stævnen og under Raabet: „Leve Republikken!“

„Det var Linjeskibet „Hævneren“, udrød jeg, som kendte mit Fædrelands Krigshistorie ud og ind og heller ikke havde glemt denne Episode.

„Ja, det var Linjeskibet „Hævneren“, Hr. Professor. „Et stolt Navn!“ tilføjede han sagte og stirrede ud over Resterne af det sunkne Skib.

 XXXVII.

Mandebød.

Hans Tale, det uventede Syn, det heltemodige Skibs Historie, den Ophidselse, hvormed denne gaadefulde Mand udtalte de sidste Ord, Navnet „Hævneren“, hvis dybere underforstaaende Betydning ikke undgik mig — alt dette gjorde et dybt, uudsletteligt Indtryk paa mig. Mine Øjne hang som fasttryllede til Kaptajn Nemo, som han stod dér og betragtede Resterne af det heltemodige Skib. Maa-ske vilde det aldrig lykkes mig at faa at vide, hvem han var, hvorfra han kom eller hvorhen han gik, men jeg lærte mere og mere „Mennesket“ i ham at kende. Jeg forstod efterhaanden, at det ikke var almindelig daglig-

dags Foragt og Had til Verden og Menneskene, som fik Kaptajn Nemo og hans Mænd til at leve deres ensomme, afsondrede Liv i „Nautilen“, nej, det var et vildt, lidenskabeligt Had til hele Menneskeheden, et Had, saa dybt og grundfæstet, at Afstand og Tid aldrig vilde være i Stand til at slukke det. Og jeg skælvede af Angst for, at dette Had enten før eller senere vilde faa et Udslag, hvis Natur jeg endnu aldrig havde drømt om.

Den nærmeste Fremtid skulde bevise mig, at mine mørke Anelser ikke havde bedraget mig.

Imidlertid steg „Nautilen“ atter langsomt op til Havets Overflade, og en svag, vuggende Bevægelse sagde mig kort efter, at nu var vi oppe.

I det samme hørte jeg et dumt Knald — jeg fo'r forskrækket op, men Kaptajn Nemo blev staaende ganske rolig i sin Yndlingsstilling med korslagte Arme.

„Hr. Kaptajn!“

Intet Svar.

„Hr. Kaptajn, var det ikke et Skud?“

Han saa kun paa mig med et sælsomt Blik, men svarede ikke.

Jeg lod ham blive staaende og gik hurtigt op paa Dækket, hvor Conseil og Kanadieren allerede opholdt sig og hvor de stod og stirrede ud mod et stort Skib, der syntes at nærme sig os.

„Hvad var det for et Knald?“ spurgte jeg.

„Det var bare et Kanonskud,“ svarede Ned Land.

Jeg stirrede ud mod Skibet, som sejlede for fuld Damp, men endnu var det et Par Mil borte fra os.

„Hvad er det for et Skib, Ned?“

„At dømme efter dets Takkelage og Master tør jeg sætte bare sig ad med at gøre „Nautilen“ nogen Skade? Skal det maaske angribe os under Vandet? Eller tror De, dets Kanoner kan naa ned til Havets Bund?“ tilføjede han ivrigt.

„Kære Ven,“ sagde Conseil, „hvorledes skulde det Skib bære sig ad med at gøre „Nautilen“ nogen Skade? Skal det maaske angribe os under Vandet? Eller tror De, dets Kanoner kan naa ned til Havets Bund?“

„Sig mig, Ned, kan De ikke se, hvilken Nation det tilhører?“ spurgte jeg.

Kanadieren kneb Øjnene sammen, holdt Hænderne for

Øjnene ligesom en Kikkert og saa' længe og opmærksomt paa Skibet.

„Nej, Hr. Professor,“ sagde han, „det er mig umuligt at sige, hvilken Nation det tilhører, det fører intet Flag, men jeg er vis paa, det er et Krigsskib.“

Over et Kvarter stod vi og stirrede spændt paa Skibet, som nærmede sig os mere og mere. Jeg kunde imidlertid ikke tænke mig den Mulighed, at det paa den lange Afstand havde set „Nautilen“ og endnu mindre, at de havde nogen Anelse om, hvad det var for en farlig undersøisk Krigsmaskine.

Snart efter meldte Kanadieren, at det virkelig var et Krigsskib — et rigtigt Panserskib, der var forsynet med en ordentlig Vædder. Fra dens to Skorstene slog en tyk Røg op, Sejlene var rullede sammen, og Masten var uden Flag. Paa Forstavnen vajede en Vimpel, men det var umuligt at skelne dens Farver i den lange Afstand.

„Hr. Professor,“ udbød Ned Land og gned sig fornøjet i Hænderne, „saa snart det kommer os paa noget nærmere Hold, springer jeg i Vandet og raader Dem og Conseil til at følge mit Eksempel.“

Det nærmede sig os virkelig mere og mere, og hvis Kaptajn Nemo lod det komme os endnu nærmere, var der virkelig en Mulighed for, at vi kunde frelse os om Bord paa det.

Jeg svarede imidlertid ikke paa Ned Lands Forslag, men fulgte ufravendt Skibet med Øjnene — hvad enten det var engelsk, fransk, amerikansk eller russisk, kunde vi, hvis det virkelig lykkedes os at naa hen til det, være sikker paa, at de ikke vilde betænke sig paa at tage imod os.

„Herren maa ikke glemme, at vi har stor Øvelse i at svømme,“ tog Conseil nu Ordet. „Herren kan trygt stole paa, at jeg nok skal bugsere Herren hen til Skibet der, hvis det behager Herren at følge Ned Land.“

Jeg skulde lige til at svare, da en hvid Røgøjle blev sendt ud fra Krigsskibets Fordæk — nogle Sekunder efter gav det bagved „Nautilen“ et saadant Plask i Vandet, at Bølgerne sprøjtede højt op over os. Og først da hørte vi Knaldet.

„Hvad for noget! Skyder de paa os!“ udbød jeg.

„Bravo!“ jublede Kanadieren.

„De tror altsaa ikke, at vi er skibbrudne, som driver om paa et Vrag,“ vedblev jeg.

„Med Forlov, tror Herren ikke — — naa, lad det nu være godt,“ afbrød Conseil sig selv og afrystede Vandet, som en ny Kugle havde sendt op over os, „med Forlov, tror Herren ikke, at de har genkendt Narhvalen og at det er derfor, de skyder paa os?“

„Ja, men de maa da kunne se, at vi er Mennesker,“ sagde jeg.

„Det er maaske netop derfor, de skyder,“ svarede Ned Land roligt.

I samme Nu gik der et Lys op for mig. Verden vidste uden Tvivl nu, hvem og hvad det formodede Søuhyre var. Kaptajn Farragut paa „Abraham Lincoln“ havde sikkert, da Ned Land hin ulyksalige Dag slyngede sin Harpun mod „Nautilen“, set og forstaaet, at her ikke var Tale om et kæmpemæssigt Dyr, men om en Undervandsbaad, der var langt farligere end et hvilket som helst overnaturligt Søuhyre.

Ja, saaledes maatte det være, og nu forfulgte man uden Tvivl paa Alverdens Have dette frygtelige Odelæggelsens Fartøj — i Sandhed frygteligt, hvis Kaptajn Nemo virkelig brugte „Nautilen“ til at tage Hævn over den formentlige Uret, han i det mindste bildte sig ind maatte være begaaet imod ham.

I hin Nat, da han spærrede os inde i det indiske Hav, havde han maaske udfægtet en saadan Kamp med et Skib. Den lemlæstede Mand, som nu laa begravet paa Koralkirkegaarden, var maaske blevet ramt ved „Nautilens“ Sammenstød med hint andet Skib.

Ja, saaledes maatte det være, sagde jeg til mig selv. Og jeg begyndte nu at gennemskue den Hemmelighedsfuldhed, som havde hvilet over Kaptajn Nemo og hans Færd. Og selv om han maaske ikke personligt var kendt af Verden, saa gjorde de søfarende Nationer nu ikke længere Jagt paa et kimærisk Væsen, men paa en Mand, der havde svoret dem et uforsonligt Had og ved mere end én Lejlighed havde taget en frygtelig Hævn over dem!

Hele den skrækelige Fortid stod nu lyslevende for mig, men for os tre, — for os, der var Fanger om Bord paa „Nautilen“ — betød alt dette, at vi i Stedet for at finde de Venner, vi havde gjort Regning paa om Bord paa

Krigsskibet, kun vilde træffe ubarmhertige, skaansellose Fjender.

Som Bekræftelse paa mine Tanker slog den ene Kugle efter den anden ned i Søen omkring os. Bølgerne sprøjtede højt op over og enkelte Kugler fløj hvislende hen over Hovederne paa os, men „Nautilen“ blev ikke ramt en eneste Gang. Hvad havde det desuden ogsaa kunnet nytte?

Panserskibet styrede lige hen imod os, og da det skød en god Fart, kom det hurtigt nærmere, hvad man først og fremmest kunde høre paa Skudenes Drøn, der blev stærkere og stærkere.

Til min store Forundring viste Kaptajn Nemo sig overhovedet ikke paa Dækket.

„Hr. Professor,“ tog Ned Land nu Ordet, „det er rigtig nok noget andet end „Abraham Lincolns“ gamle, rustne Kanoner. Det er panserbrydende Skyts, de skyder med, og hvis en af deres Kugler rammer „Nautilen“, kan det blive en slem Historie for os. Jeg tror, det er paa Tiden, vi viser dem, at det er hæderlige Folk, de har med at gøre!“

Med disse Ord tog Ned Land sit Lommetørklæde frem og gav sig til at svinge det højt i Luften, medens han samtidig gjorde Tegn til Besætningen om Bord paa Skibet, der nu ikke var længere borte, end at de tydeligt maatte kunne se os.

„Saa snart De hører den forbandede Kaptajn paa Trap- perne,“ hviskede han til Conseil og mig — saa sig til, saa springer vi alle i Vandet — — — men se der! Er der ikke en, der vifter til os oppe paa Kommandobroen, se —“

Han fik ikke talt ud — en kraftig Haand greb ham i Armen, og hvor stærk Ned Land end var, saa laa han dog i næste Nu, saa lang han var, paa Dækket.

„Elendige!“ brølede Kaptajn Nemo, „skal jeg nagle dig til „Nautilens“ Snabel, inden jeg borer den ind i det forbandede Skib der!“

Hvor frygtelige disse Ord end var, saa var dog Synet af Kaptajn Nemo endnu frygteligere. Hans Ansigt var ligblegt, han trak Vejret hæst og pibende, hans Øjne rullede og syntes formelig at slaa Gnister. Han stod halvt foroverbøjet og omklamrede Ned Lands Arm med sin jærnhårde Haand, hvis Knoer i dette Øjeblik var kridhvide. I næste

Nu løftede han ham højt op — mit Hjerte stod stille af Rædsel — og kastede ham ned gennem Lugen.

Saa vendte han sig mod Panserskibet, hvis Kugler susede om Ørene paa ham og skreg:

„Jeg ser, du véd, hvem jeg er, du forbandede Skib fra en forbandet Nation! Jeg behøver ikke at se dine Farver for at vide, hvem du er! Du vil altsaa have Krig! Godt, du skal faa den! Se, nu viser jeg dig mine Farver!“

Og Kaptajn udfoldede sit Flag — det sorte Flag med det gyldne N — og plantede det paa Dækket. I samme Nu ramte en Kugle „Nautilens“ Side, men prellede af og forsvandt i Vandet.

Kaptajn Nemo trak haanligt paa Skuldrene, derpaa vendte han sig imod mig og sagde i en barsk Tone:

„Gaa ned, Professor Arronax, og gør ingen Dumheder.“

Kaptajn Nemo raabte nogle uforstaaelige Ord ned gennem Lugen, og i næste Øjeblik mylrede de fleste af Besætningen op ad Trappen, ved hvis Fod jeg nu stod. Det var tydeligt at høre, at han vilde indanke et eller andet Spørgsmaal for sine Folk, og alene Klangen af det jublende Raab, hvormed de hilste hans Ord og det vilde, uforsonlige Had, der lyste ud af alles Øjne, gav mig straks den Opiattelse, at „Nautilens“ Besætning var fuldstændig enig med deres Chef.

„Hr. Kaptajn,“ udbrod jeg, da han og Folkene kom ned og Lugen blev lukket, „vil De angribe dette Skib?“

„Ja, Hr. Professor, med eller uden Deres Tilladelse vil jeg om et Øjeblik høre dette Skib i Sænk.“

„Det gør De ikke!“

„Jo, det gør jeg,“ svarede Kaptajn Nemo koldt. „Gør Dem ikke den Ulejlighed at opstille Dem til Dommer over mig, Hr. Professor. Tilfældet eller Skæbnen har maaske allerede ladet Dem se mere, end De egentlig har haft godt af, men De er ude af Stand til at bedømme, om jeg har Ret eller ej til at handle, som jeg gør. Forøvrigt er jeg ikke den angribende Part denne Gang — jeg forsvarer mig kun, men jeg indrømmer villigt, at det bliver et forfærdeligt Forsvar. De maa hellere gaa ind i Deres Kahyt.“

„Hvad er det for et Skib?“ spurgte jeg.

„Véd De ikke det? Naa, saa meget desto bedre. Dets

Nationalitet maa ogsaa helst forblive en Hemmelighed for Dem. Vær saa venlig at gaa ind i Deres Kahyt."

Jeg var nødt til at adlyde og trak mig tilbage sammen med Conseil og Ned Land, der endnu var helt for- tumlet af den Medfart, han havde lidt. I det jeg naaede Døren, vendte jeg mig om og saa' da, at „Nautilens“ Besætning flokkedes om deres Kaptajn, og i alle disse hævnørstende Ansigter læste jeg, at Skibets Dødsdom var besejlet.

Panserskibets Kugler prellede stadig af mod „Nautilens“ Sider. Kaptajn Nemo lo højt og raabte haanligt:

„Skyd du kun, du dumme Skib! Spild du blot til ingen Nytte dine Kugler! Du skal dog ikke undgaa min Hævn! Men her er ikke Stedet, hvor du skal gaa til Grunde! Jeg vil ikke, at dine Vragstumper skal besmitte det Sted, hvor Resterne af det stolte, noble Linjeskib „Hævneren“ har fundet Hvile!"

Hvorledes jeg kom ind i min Kahyt, véd jeg ikke. Da jeg atter kom nogenlunde til mig selv og idet hele taget var i Stand til at tænke, løb „Nautilen“ med fuld Fart og var aabenbart kommen udenfor Kanonernes Rækkevidde. Men jeg var overbevist om, at Forfølgelsen fortsattes, og at Kaptajn Nemo med Vilje holdt sig i en vis Afstand fra Panserskibet for ikke helt at faa det til at opgive Jagten.

Indtil Klokken 4 om Eftermiddagen blev jeg i min Kahyt, naget og martret af den frygteligste Angst og Uro — saa kunde jeg ikke holde det ud længere. Jeg gik ind i Salonen — den var tom, jeg gik videre ud i Gangen — Lugen var aaben, og jeg vovede mig op paa Dækket.

Der gik Kaptajn Nemo frem og tilbage, frem og tilbage. Langt borte saa' jeg Panserskibet. „Nautilen“ legede med det som en Kat med Musen, jog det snart mod Øst, snart mod Vest, men endnu var Kaptajn Nemo altsaa ikke skredet til Angreb — havde han betænkt sig?

Jeg dristede mig endnu en Gang til at tale de Ulykkeliges Sag om Bord paa det mig ukendte Skib, men næppe var jeg begyndt, før Kaptajn Nemo med en bydende Haandbevægelse afskar mig Ordet.

„Vov ikke yderligere at tale til mig om den Sag. Her er det mig, der har Retten, og det, jeg gør, er kun retfærdigt! Det er mig, der er den undertrykte, og de derovre, som

er Undertrykkerne. Alt det, jeg har elsket, æret og tilbedt, har de berøvet mig: Fædreland, Hustru, Børn, Fader og Moder — alt har de taget fra mig! Og alt det, jeg hader, er der!“

Jeg kastede et sidste Blik paa Panserskibet, som løb for fuld Damp og gik ned til Ned Land og Conseil.

„Lad os flygte!“ udbrod jeg ude af mig selv.

„Ja, saa snart vi kan,“ svarede Ned Land, „hvad er det for et Skib?“

„Det véd jeg ikke — jeg véd kun, at det inden Aften vil blive boret i Sænk, og hellere gaa til Grunde med dem, der er om Bord der end være medskyldig i en saadan Forbrydelse, hvis Rækkevidde vi end ikke kan maale.“

„Det mener jeg ogsaa,“ svarede Ned Land roligt, „men foreløbig er vi nødt til at vente.“

De faa Timer, der var tilbage af Dagen, gik, uden at der skete noget. Og Natten sænkede sig mørk og tavs over os.

Der herskede dyb Stilhed om Bord. Kompasset viste, at „Nautilen“ ikke havde forandret Kurs. Den løb med jævn Fart og holdt sig stadig i Overfladen af Vandet. Jeg nærede ingen Tvivl om, at den vedblivende vilde holde sig der og — naar Øjeblikket var kommen — løbe sin Snabel eller Spore ind i det fjendtlige Skib et Par Fod under Vandlinjen.

I Løbet af Natten vilde der vel intet ske — det gjorde vi i ethvert Tilfælde Regning paa, thi jeg og mine Kammerater var fast bestemt paa at flygte i det Øjeblik, hvor Panserskibet var nær nok til at høre os eller se os — thi det var klart Maaneskin, nogle Aftener før Fuldmaane. Var vi først om Bord paa Skibet, saa haabede vi at kunne overtale Skibets Chef til at opgive denne Forfølgelse, der kun vilde ende med hans Skibs og hans Mandskabs Undergang og Død. Og naar Panserskibet selv opgav Angrebet og trak sig tilbage, saa vilde Kaptajn Nemo sikkert ogsaa opgive sin frygtelige Plan. Hvis ikke da vilde vi dø med de andre — det var i det mindste en hæderfuld Død!

Tiden gik — og stadig uden Afbrydelse. Vi sad i min Kahyt og lurede paa en Lejlighed til at handle, ingen af os sagde ret meget, betagne som vi var af vor Stillings Alvor. Ned Land havde helst straks kastet sig i Vandet, men jeg bad ham vente.

Ved 3 Tiden om Morgenen kunde jeg ikke holde det ud længere, men listede mig op paa Dækket.

Det var en stille, klar Nat. Maanen spejlede sig i det stille Vand, og Skummet foran „Nautilens“ Forstavn lyste som Sne i Maanelyset.

Som en mørk, truende Skygge tegnede Kaptajn Nemos høje Skikkelse sig, som han stod der i Bagstavnen under Flaget, som foldede sig ud over ham, bevæget af den svage Søbrise. Hans Blik hvilede ufravendt paa hans Fjende. Jeg saa' dens røde og grønne Lanterne, og indhyllet i en kulsort Røgsky, som nu og da oplivedes af ildrøde Gnister, jog den efter os.

I den stille Nat kunde jeg høre Maskinens Stønnen og Stemplernes Slag. Den vandt øjensynlig ind paa os, men det var vel netop det, Kaptajn Nemo ønskede.

Jeg blev siddende paa Dækket, til det begyndte at lysne i Øst, og Kaptajn Nemo lod overhovedet ikke til at se mig. Da Dagen var ved at gry, begyndte Skibet atter sin Kanonade. Det Øjeblik var nu ikke længere fjernt, da jeg og mine Kammerater for stedse vilde forlade denne Mand, naar „Nautilen“ nu snart begyndte Angrebet paa sin Fjende.

Jeg forberedte mig allerede til at -gaa og hente dem, da Næstkommanderende kom op paa Dækket med nogle Matroser. Kaptajn Nemo saa' dem ikke eller lod, som om han ikke saa' dem. De traf de sidste Forberedelser til Kampen.

Og ved Tanken om, at det maaske var sidste Gang, at alle disse hundrede af Mennesker derovre vilde se Dagen gry, udstødte jeg et Rædslens Skrig og styrtede ned i Kahytten.

Og nu oprandt den 2. Juni!

Ved 5-Tiden begyndte „Nautilen“ at sejle langsommere, den vilde aabenbart lade sin Fjende komme nærmere hen til sig. Kanonaden blev tydeligere og voldsommere.

„Mine Venner,“ sagde jeg, „nu er Øjeblikket kommen! Giv mig jeres Hænder og bed Gud være os naadig!“

Ned Land var ved godt Mod, Conseil var rolig som sædvanlig, men jeg var saa ophidset, at jeg knap formaede at støtte paa Benene.

Vi listede os ind i Biblioteket. I det Øjeblik, jeg vilde aabne Døren til Gangen, hørte jeg Lugen blive smækket i.

Kanadieren vilde styrte ud, men jeg holdt ham tilbage. Vandets velbekendte Brusen sagde mig, at Beholderne fyldtes med Vand og allerede i næste Nu mærkede jeg, at „Nautilen“ begyndte at dukke ned under Overfladen.

Det var for sent! Det gunstige Øjeblik var gaaet tabt!

Jeg forstod forøvrigt godt „Nautilens“ Hensigt. Den vilde ikke gøre noget Forsøg paa at bore sin Snabel ind i Krigsskibets uigennemtrængelige Panser, men vilde angribe det under Bunden, hvor det ikke var beskyttet af Metallet.

Vi blev tvungne Vidner til den Rædselsgerning, som var under Forberedelse. Forøvrigt havde vi knap nok Tid til at samle vore Tanker. Vi var flygtet ind i min Kahyt og stirrede paa hverandre uden at sige et Ord. Jeg saa' store Sveddraaber perle frem paa Ned Lands Pande. Selv Conseil formaaede ikke længere at bevare sin sædvanlige Ro.

Hvor længe vi sad saaledes, véd jeg ikke — maaske kun i Sekunder — maaske i Timer.

Pludselig forekom det mig, at „Nautilen“ satte Farten op, og jeg véd ikke, hvor jeg fik den vanvittige Idé fra. men pludselig var det, som om jeg kunde trække Vejret lettere, og jeg udbrød uvilkaarligt:

„Jeg tror, han har opgivet sin frygtelige Plan!“

„Det tror jeg ikke,“ hviskede Ned Land hæst. „Nu stopper han Maskinen — nu slaar han bak.“

„Slaar han bak!“ gentog jeg mekanisk, uden at vide, hvad jeg selv sagde.

„Ja, han tager Tilløb for at faa dobbelt Kraft paa.“

Jeg rystede over hele Kroppen som i Feber.

„Saa — nu stopper han igen — og nu gaar det frem med fuld Kraft — dette her er værre end at jage Hvaler — jeg vilde ønske, denne fordømte Kasse vilde splintres i tusinde Stykker.“

„Lad mig hjælpe Herren ind paa en af Sofaerne,“ sagde Conseil, idet han tog mig under Armen og halvt forte, halvt bar mig ind i Salonen.

Rædselsfuldere Øjeblikke har jeg aldrig oplevet!

Pludselig skreg jeg højt — et Stød, — nej, vi stødte ikke, vi skar gennem noget — jeg hørte det mase og brase, tordne og drøne omkring os — — — saa blev det atter stille — Farten standsede — Maskinen bevægede sig ikke mere.

Dagslyset vældede pludselig ind i Salonen. Det var Skodderne, som blev trukken til Side.

Kaptajn Nemo stod foran mig, høj, mørk og bydende, og pegede ud mod Vandet.

Det er Panserskibet, der synker, og for ikke at gaa Glip af dens Dødskamp dukkede „Nautilen“ ned i Vandet samtidig med den.

Gennem et uhyre Hul midtskibs styrtede Vandet ind med en rasende, tordenlignende Brølen.

Det vældige Skib sank lidt efter lidt.

Det sank lige ned i Dybet, sank med sine Kanoner, sine høje Master, sine brede Ræer. Og paa Dækket var der levende som i en Myretue.

Skibet sank og sank! Mandskabet myldrede frem, svang sig op i Tovværket, klatrede op i Masterne, søgte at løse Baaden — men for sent! Det indtrængende Vand ligesom lammede dem. Og Skibet sank og sank!

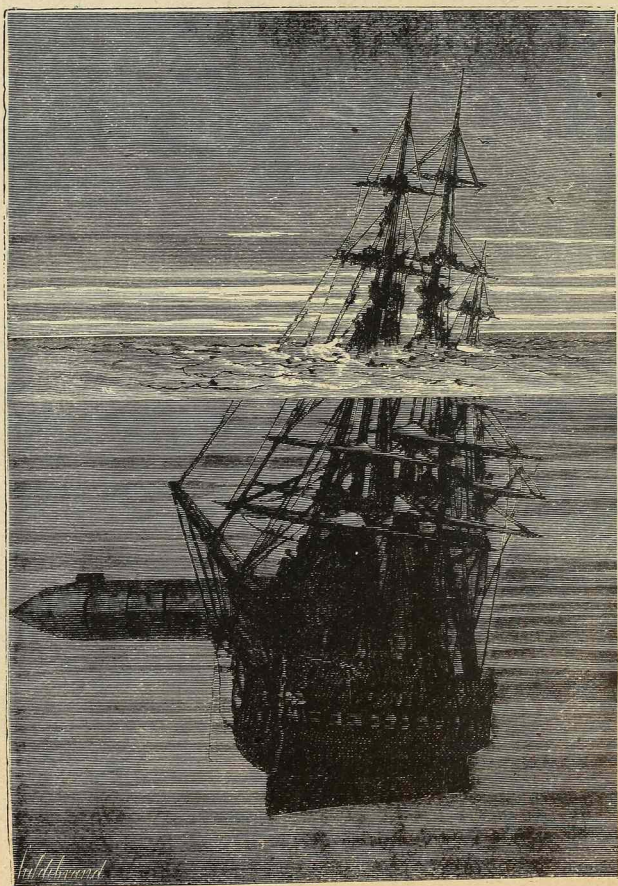
„Nautilen“ spejdede paa hver af dets Bevægelser, og ogsaa jeg fulgte dem med vidt opspilede Øjne og vovede knap at trække Vejret. Af en uimodstaaelig Kraft følte jeg mig draget hen til Vinduet.

Da lød der pludselig et Knald. Den sammenpressede Luft sprængte Fordækket, som var der udbrudt Ild i Skibsrummet. Vandet kom derved i en saa stærk Bevægelse, at „Nautilen“ blev drevet ud af sin Kurs.

Og nu sank Skibet hurtigere. Takkelagen med Menneskene kom til Syne, Masterne, hvor Menneskene ligeledes klamrede sig til i Dødsangst — og Bølgerne lukkede sig over det vældige Skib.

Jeg vendte mig mod Kaptajn Nemo. Denne forfærdelige Bøddel, denne Hadets Ærkeengel havde været et tavst, roligt Vidne til alt. Da det var forbi, gik han hen til sin Kahyt, aabnede Døren og traadte ind.

Jeg fulgte ham med Øjnene. Jeg saa' ham drage et Forhæng til Side paa den bageste Væg, og saa' Portrættet af en ung, vidunderlig smuk Dame med to Børn, hvis smilende, brune Barneøjne lo mig sorgløst i Møde. Jeg saa' Kaptajn Nemo brede Armene ud imod dem og kaste sig hulkende paa Knæ foran den unge Moder og de to Børn.

Det vældige Skib sank lidt efter lidt.

Kaptajn Nemos sidste Ord.

Skodderne blev lukkede, men Lyset i Salonen blev ikke tændt. Der var Stilhed og Mørke om Bord paa „Nautilen“, men den fo'r af Sted med en rasende Fart mange Meter under Overfladen. Hvor gik det hen? Mod Nord eller mod Syd? Hvor flygtede denne Mand hen efter sin gruopvækkende Hævndaad?

Jeg anede det ikke, og jeg tænkte ikke over det. Jeg gik atter ind i min Kahyt, hvor Ned Land og Conseil sad i mørk, knugende Tavshed. Jeg følte en uovervindelig Rædsel for Kaptajn Nemo og betoges af en brændende Længsel efter at slippe bort fra dette forfærdelige Menneske. Hvad Verden og Menneskene end havde forbrudt imod ham — til at hævne sig paa en saadan Maade havde ingen dødelig Ret til. Og han havde gjort mig — om ikke til Medskyldig — saa dog til Medvider i sin Forbrydelse — og det var mere, end jeg kunde udholde.

Endelig ved elleve Tiden blev det elektriske Lys atter tændt, og jeg gik ind i Salonen. Den var tom. Et Blik paa Instrumenterne sagde mig, at „Nautilen“ bevægede sig med en Fart af 25 Mil i Timen, snart over, snart under Havets Overflade. Kompasset viste, at vi løb mod Nord, og efter min Beregning maatte vi nu omtrent være ved Indløbet til Kanalen og i Løbet af nogle faa Timer i Nordsean.

Det blev atter Nat, og Mørket sænkede sig over Havet, indtil Maanen stod op.

Jeg gik igen ind i min Kahyt, men det var mig umuligt at sove. Jeg kastede mig hvileløs paa mit Leje, stadig forfulgt af det gruopvækkende Skuespils Rædselsscener.

Siden den Dag var det mig næsten umuligt at holde Rede paa, hvor „Nautilen“ slæbte os hen. Den fo'r stadig frem med den samme rasende Fart. Taagen hang tæt og tung over os, hver Gang vi dukkede op til Overfladen. Skulde vi til Nordpolen? Til Spitzbergen? Til Novaja Semlja? Skulde vi til det hvide Hav? Gennem det kariske Stræde? Bugten ved Ob og forbi Asiens ukendte Kyster? Jeg vidste det ikke og kunde ikke længere finde ud af Tiden. Urene om Bord paa „Nautilen“ stod stille, og Dag og Nat forekom mig ikke længere at følge regelmæssigt efter hinanden.

Jeg følte mig martret af Tanker og Forestillinger om et fjernt, barbarisk Folk, af Tanker, som var mig fremmede og som kaldte Uhyggen frem fra hver Krog af Skibet.

Jeg sansede intet, dybeste intet og havde intet Begreb om, hvor længe denne vilde Flugt varede. Det var mig, som var selve „Nautilen“ martret af de frygteligste Samvittighedsnag og vilde den flygte fra sine egne Tanker men hvor var det muligt? Synet af hin Rædselsgerning maatte for bestandig være indgravet i dens Erindring, hvor den saa end flygtede hen i Syd eller i Nord!

Kaptajn Nemo saa' jeg ikke, lige saa lidt som Næstkommenderende. Ikke et Menneske af Besætningen viste sig. Bordet stod altid dækket til os, men naar det blev dækket, anede jeg ikke, og det var kun sjældent, at jeg overhovedet var i Stand til at faa en Mundfuld Mad ned.

Der blev ikke mere afsat nogen Kurs paa Kortet. „Nautilen“ opholdt sig den meste Del af Døgnet under Vand, og naar vi endelig steg op til Overfladen, blev Lugen aabnet og lukket automatisk. De eneste levende Væsener, jeg saa', var Conseil og Ned Land. Conseil var atter blevet sig selv igen, men Ned Land var ikke længere til at kende. Rædselen fra hin Nat og Længselen efter Hjemmet og Friheden havde forandret ham i den Grad, at baade Conseil og jeg frygtede, at han i et ubevogtet Øjeblik skulde lægge Haand paa sig selv. Naar vi var sammen, sad vi for det meste tavse og rugede hver især over vore mørke, fortvivlede Tanker. Det var næsten mere end et Menneske kunde udholde.

En Morgen — naar véd jeg ikke — da jeg vaagnede efter en urolig, kraftløs Søvn, saa' jeg Ned Land staa bøjet over mig. I første Øjeblik troede jeg, at Vanvidet var brudt frem hos ham, og jeg skulde lige til at skribe højt, da han lagde Haanden paa mine Læber og hviskede høst:

„Lad os flygte!“

Jeg rejste mig halvt op.

„Naar?“ spurgte jeg ligeledes sagte.

„I Nat. Der er ingen, der passer paa os mere. Er De parat?“

„Ja. Men hvor er vi?“

„Jeg véd det ikke, men jeg saa' før Land i det fjerne mod Øst.“

„Hvad var det for et Land?“

„Det véd jeg ikke, men hvilket Land det end er, saa er det dog tusindfold bedre end her.“

„Ja, Ned. Lad os flygte i Nat, selv om Havet oplsluger os — ogsaa Døden er bedre end dette Liv.“

„Der staar høj Sø, og der blæser en stiv Kuling, men en haard Sejlads i „Nautilens“ Baad vil netop være det eneste, som formaar at gengive mig mine Kræfter og min Sindsligevægt. Jeg har ubemærket tilvendt mig noget Mad og nogle Flasker med Vand.“

„Denne Gang følger jeg Dem, hvorledes det saa end gaar.“

„Det er godt! Og,“ tilføjede Kanadieren, „bliver vi overraskede, sætter jeg mig til Modværge og lader mig hellere slaa ihjel, end atter blive taget til Fange.“

„Saa dør vi sammen, Ned!“

Jeg var enig med ham i alt, og da vi først havde taget denne Beslutning, faldt der en velgørende Ro over mig. Jeg gik op paa Dækket, hvor Bølgerne gik saa højt, at jeg knap kunde holde mig fast. Himlen var mørk og truende, men til Trods for Taagen kunde jeg skimte Landet, som Kanadieren havde talt om.

Jeg gik atter ned i Salonen. Jeg frygtede kun ét — frygtede og ønskede det paa samme Tid: at træffe Kaptajn Nemo. Og dog — hvad vilde jeg ham? Hvad havde jeg at sige ham? Vilde jeg være i Stand til at skjule den Afsky, Synet af ham indgød mig? Nej, nej og atter nej! Bedre ikke at se ham mere — bedre at glemme ham — og dog!

Hvorledes skulde jeg faa denne lange Dag, den sidste, jeg tilbragte om Bord paa „Nautilen“, til at gaa? Jeg var saa godt som hele Tiden alene. Conseil og Ned Land holdt sig for sig selv af Frygt for, at vort Forehavende skulde blive røbet.

Klokken seks spiste jeg til Middag. Det var mig næsten umuligt at faa noget Mad ned, men jeg tvang mig til det for at have Kræfter til at staa imod med paa Flugten.

En halv Timestid efter kom Ned Land ind til mig og sagde:

„Vi ses ikke mere før Flugten. Klokken 10 er Maanen endnu ikke staaet op, og vi maa benytte os af Mørket. Vær ved Baaden Klokken 10. Conseil og jeg venter Dem der!“

Inden jeg fik Tid til at svare, var Kanadieren forsvundet.

Jeg gik ind i Salonen for at iagttage Instrumenterne. I en Dybde af 50 Meter sejlede vi med rasende Fart mod Nordøst.

Jeg gik nu rundt i Salonen, kastede et sidste Blik paa dens vidunderlige Kunstskatte, paa dens sjældne Samlinger af Naturens Vidundere, disse kostelige Skatte, alle disse vidunderlige Ting, der var bestemt til at forgaa paa Havets Bund tilligemed den, der havde samlet dem. Jeg søgte for bestandigt at indprente disse sjældne Naturmærkværdigheder i min Erindring. Over en hel Time blev jeg her og betragtede hver enkelt Skat — og endnu et sidste Blik, hvori jeg ligesom omsluttede alt, og jeg vendte tilbage til min Kahyt.

Jeg klædte mig varmt paa, samlede alle mine Optegnelser og gemte dem omhyggeligt paa mit Bryst.

Mit Hjerte bankede, som skulde det sprænges. Ja, minURO og min nervøse Spænding vilde uden Tvivl have forraadt mig for Kaptajn Nemo.

Hvad tog han sig mon for i dette Øjeblik? Jeg lyttede ved Døren til hans Kahyt. Der lød Skridt derinde — han var altsaa ikke gaaet til Ro. Hvert Øjeblik bildte jeg mig ind, at han vilde komme ud og søge at hindre vor Flugt, og det vilde da komme til Kamp, en Kamp, som kun kunde ende med Døden for en af Parterne. Min nervøse Spænding steg i den Grad, at jeg et Øjeblik spurgte mig selv, om det ikke var bedre at gaa ind til ham, sige ham rent ud, at vi vilde flygte, trodse ham lige op i hans aabne Øjne!

Det var en vanvittig Tanke, som jeg heldigvis ikke udførte. Jeg kastede mig paa min Seng og søgte at dæmpe min Ophidselse. Og som i et Syn drog hele mit Liv om Bord paa „Nautilen“ forbi mig, alle de lykkelige og ulykkelige Timer, jeg havde oplevet, lige fra jeg blev skyllet over Bord fra „Abraham Lincoln“ og til den sidste Rædselsscene, da Panserskibet sank ned i Dybet for mine Øjne med Mand og Mus. Og lidt efter lidt voksede Kaptajn Nemo for mit Blik! Hans Viden, hans enorme Energi, hans urokkelige Mod, hans Karakterstyrke gjorde ham i mine Øjne større end noget andet Menneske, jeg havde kendt, ja, hævede ham højt op over hele Menneskeheden!

Klokken var 9½. Jeg støttede Hovedet i mine Hænder — endnu en halv Times Venten — jeg havde en Fornemelse, som om min Hjerne skulde sprænges. Jeg lukkede Øjnene, jeg vilde ikke tænke mere, — men hvad var det?

Blide, tungsindige Akkorder trængte ind til mig, klagede Toner, som kom de fra en Sjæl, der vilde sprænge de Baand, der bandt ham til Jorden. Jeg lyttede med alle Sanser spændt til det yderste og vovede knap at trække Vejret. Toner, som af den dybeste Sorg, et Menneske ejer, en Afgrund af Bitterhed og Græmmelse, der langsomt tabte sig i skælvende Akkorder.

Pludselig slog det som et Lyn ned i mig: Kaptajn Nemo er i Salonen, som jeg skulde igennem.

Her skulde jeg altsaa træffe ham for sidste Gang. Han vilde se paa mig, maaske tale til mig! En eneste Bevægelse kunde forraade mig, et eneste Ord tilintetgøre ethvert Haab om Frihed!

Klokken var straks ti! Det Øjeblik var kommet, da jeg maatte og skulde forlade min Kahyt og slutte mig til mine Kammerater.

Det nyttede ikke at tøve længere — jeg aabnede sagte Døren, og dog forekom det mig, at den gjorde en frygtelig Støj, da den drejede sig paa sine Hængsler — maaske var det kun Indbildning.

Sagte og lydløst sneg jeg mig gennem „Nautilens“ lange, mørke Gang — men ved hvert Skridt maatte jeg standse for at dæmpe mit Hjertes urolige Banken.

Da jeg naaede Døren til Salonen, aabnede jeg den sagte. Nu stod jeg derinde — der var næsten helt mørkt. Kaptajn Nemo sad ved Flyglet — dets Toner lød nu kun svagt og dæmpede som fra en Sjæl, der er i den dybeste Vaande. Han saa' mig ikke — ja, jeg tror ikke en Gang, han vilde have set mig, om det klare Dagslys havde oplyst Salonen, saa hensunken var han i sine mørke Tanker og Erindringer.

Jeg listede mig sagte hen over Tæppet og undgik omhyggeligt den ringeste Støj, som kunde forraade min Nærværelse. Jeg brugte fem Minutter om at naa hen til Døren, der førte ind til Biblioteket.

Ligesom jeg skulde til at aabne Døren, udstødte Kaptajn Nemo et Suk, som naglede mig til Stedet, hvor jeg stod. Han rejste sig langsomt, gled henimod mig med korslagte

Arme, saa' paa mig — uden dog at se mig. Hans forpinte Sjæl fremhulkede nogle Ord — de sidste, jeg hørte ham sige:

„Barmhjertige Gud! Lad det nu være nok — nok!“

Var det hans onde Samvittighed, der talte saaledes?

Ude af mig selv styrtede jeg af Sted — gennem Biblioteket — ud i Gangen, hvor Conseil og Ned Land allerede havde aabnet Døren til det Rum, hvor Baaden var gemt.

„Skynd Dem! — Skynd Dem!“ hviskede Ned Land.

„Ja — bort — bort herfra!“ stønnede jeg hæst.

Lydløst trak han de dobbelte Jerndøre til efter os — Laasen smækkede, og vi vidste, at de var fast og vandtæt lukkede — og ved Hjælp af en Skruetrækker, han havde tilegnet sig, begyndte han hurtigt at løsne de Skruer, der holdt Baaden fast i sit Leje paa „Nautilens“ Side.

Da hørte vi pludselig Støj inde i „Nautilen“, hastige Skridt, forvirrede Stemmer, Raab og Skrig.

Havde de allerede opdaget vor Flugt? Ned Land stak mig en Kniv i Haanden.

„Ja,“ hviskede jeg, „vi vil dø sammen, men først vil vi kæmpe for vort Liv!“

Kanadieren var holdt op med sit Arbejde, og vi lyttede alle tre i spændt Forventning. Men ét Ord, ét eneste Ord, der atter og atter blev gentaget derinde, sagde mig, at Aarsagen til Støjen og Larmen i „Nautilen“ ikke gjaldt os.

Det var et Ord, som med Rædsel i alle Stemmer lod paa et Sprog, jeg forstod.

„Malstrømmen! Malstrømmen!“

Malstrømmen! Et frygteligere Ord havde ikke kunnet lydt i vore Øren i dette Øjeblik! Jeg vidste, hvad det betød — vi var altsaa ved den norske Kyst!

Som maaske bekendt danner de smalle Farvande mellem Værø og Lofotens Smaaøer undertiden en Strømhvirvel, som med uimodstaaelig Magt suger selv de største Skibe ned i Dybet. Fra alle Sider strømmer her uhyre Bølger sammen, og Hvirvlens Tiltrækningskraft breder sig i en Afstand af 15 Kilometer, og ikke alene Skibe, men ogsaa Hvaler og Isbjørne bliver revet ned i dens uudgrundelige Dyb.

Her til denne frygtelige Afgrund var „Nautilen“ altsaa blevet ført af sin Kaptajn — mod, eller maaske med hans Vilje. „Nautilen“ snurrede rundt i mindre og mindre Kredse

— Baaden, som endnu hang fast ved den med nogle enkelte Skruer, blev revet med i denne svimlende Runddans — Dødsangsten greb os — Blodet frøs til Is i vore Aarer — den kolde Sved sprang frem paa vore Pander! Hurtigere og hurtigere gik det — jeg kunde hverken sanse eller samle længere!

„Nautilen“ forsvarede sig til det yderste — det knagede og bragede i alle dens Fuger.

„Nu gælder det om at holde fast!“ skreg Ned, „hjælp mig at skrue Skrueerne fast igen — holder vi os blot til „Nautilen“, kan vi maaske endnu slippe fra det med Livet!“

Han fik knap talt ud, før det knagede og bragede omkring os — Baaden blev revet ud af sit Leje — den snurrede rundt og blev som en Sten kastet midt ind i Malstrømmen. Mit Hoved slog mod noget haardt — alt blev mørkt og stille omkring mig — jeg havde mistet Bevidstheden.

XXXIX.

Slutning.

Saaledes lyder min Beretning om min vidunderlige Verdensomsejling under Havet.

Hvorledes Natten forløb, hvorledes det gik til, at vi slap ud af Malstrømmens rædselsfulde Gab, har jeg ingen Forestilling om og mine trofaste Kammerater heller ikke. De havde intet formaaet at sanse ud over Fornemmelsen af den rasende Fart, hvormed vi atter og atter blev hvirvlet rundt. De havde intet kunnet høre for Vandenes Brølen og intet kunnet se i det kulsorte Mørke, der omgav os.

Da jeg atter kom til mig selv, laa jeg i en fattig, norsk Fiskerhytte paa Lofotens yderste Skær. Mine to Kammerater stod raske og velbeholdne ved min Side og med Taarer i Øjnene faldt vi i hinandens Arme.

For Øjeblikket kan vi ikke tænke paa at vende tilbage til Frankrig. Samfærdselsmidlerne her oppe i det nordligste Norge er kun yderst sparsomme, og vi maa vente paa Damperen, som hver anden Maaned kommer fra Nordkap, anløber de fleste Fjord- og Kystbyer og ender sin farlige Sejls i Kristiania.

Og omgivet af de brave Folk, som med Fare for deres

eget Liv bjærgede os hin frygtelige Orkannat, gennemlæser jeg mine Dagbogsoptegnelser, som jeg havde gemt inden for min Sælskindsfrakke. De er en sandfærdig, nøjagtig Beretning fra min eventyrlige Rejse i et for Menneskene utilgængelige Element, som maaske snart vil røbe sine Hemmeligheder for den fremadskridende Videnskab. Jeg har læst mine Optegnelser højt for Conseil og Ned Land, og ligesom jeg vil de sværge paa, at intet er overdrevent, at hvert Ord, jeg har skrevet, er den rene, skære Sandhed.

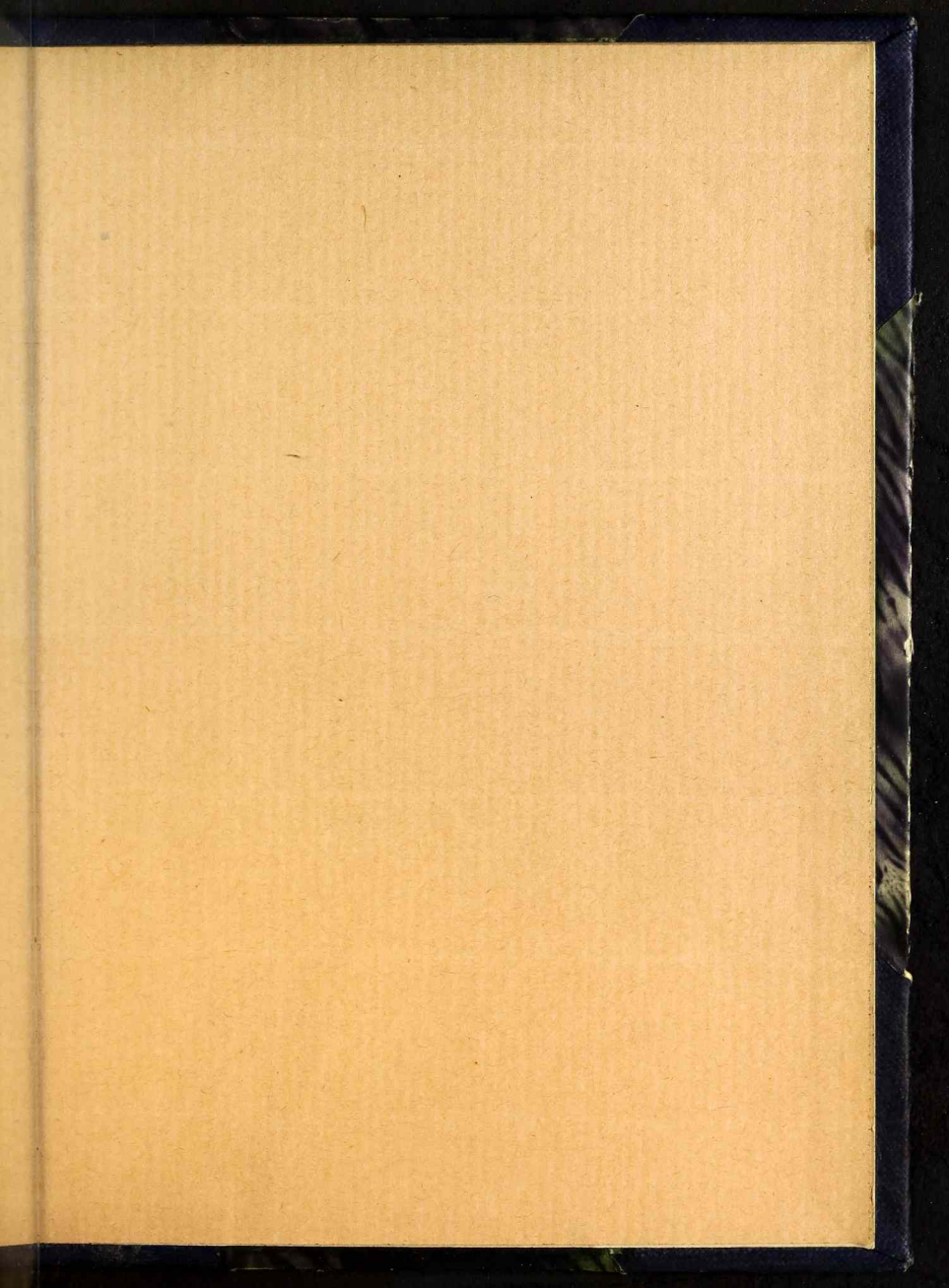
Vil Verden tro mig? Jeg véd det ikke, og det er mig ogsaa ligegyldigt. Jeg føler med mig selv, at jeg nu har Ret til at skrive om Havet, i hvilket jeg i ti lange Maaneder har gennemsejlet 20,000 Mil. Jeg har Ret til at fortælle om min undersøiske Rejse, som har afsløret mig Mængder af Vidundere i det store og stille Hav, det indiske Ocean, det røde Hav, Middelhavet, Atlanterhavet og det sydlige og det nordlige Ishav.

Men „Nautilen“? Hvad er der blevet af den? Er den gaaet til Grunde i Malstrømmens Hvirvel, eller har den kunnet modstaa dens rasende Vandmasser? Fortsætter den stadig sine frygtelige Rædselsgerninger, eller har det sidste gruopvækkende Offer stillet Kaptajn Nemos Hævntørst? Vil Bølgerne en Dag skylle hans Manuskript i Land og afsløre Hemmeligheden om denne gaadefulde Mands Liv? Vil jeg en Gang erfare hans rette Navn?

Jeg haaber det. Jeg haaber, at „Nautilen“ er kommen velbeholden ud af det frygtelige Svælg, hvor saa mange Skibe er gaaet til Grunde. Jeg haaber det for Videnskabens Skyld. Jeg haaber, at Kaptajn Nemo endnu i mange Aar vil leve i det nye Fædreland, han har valgt sig, glemme sin Hævntørst og sit bitre Had til Menneskeheden og fortsætte sine Studier af Havet og dets Vidundere. Det, jeg kan berette, vil være for intet at regne i Sammenligning med det Værk, Verden kan glæde sig til, naar Kassen med Kaptajn Nemos Manuskript en Gang driver i Land.

„Hvem kan udforske Afgrundens Dyb?“ siger et gammelt Ord.

I hele Verden findes der kun to Mænd, som nu kan svare ja paa dette Spørgsmaal — Kaptajn Nemo og jeg!

EGMONT H. PETERSENS BOGTRYKKERI

